

ROČNÍK 20.

ZÁŘÍ 1932.

ČÍSLO 1.

Odejdí ode mne!

Odejdi ode mne!

Svatý apoštol Petr ta slova řekl Pánu Ježíši, když po marné práci celé noci Pán zázračně dal bohatý lov ryb. Ale Pán Ježíš mu řekl: „Neboj se! Od této chvíle budeš loviti lidi.“ To je na obrázku. Ale je to divné, jak se to hodí na první stránku časopisu, který má docela opačné jméno „Pán přichází“. Velmi krásně se to sem hodí. Neboť svatý Petr poznal božskou moc svého Mistra, když byl svědkem takového neslýchaného zázraku. Domníval se, že není hoden býti blízko takové božské svatosti a moci. Proto řekl ta slova; ale kdyby byl Pán Ježíš řekl: Tak dobře, já půjdu pryč od tebe! — byl by jej svatý Petr zachytil oběma rukama a volal by: Pane, neodcházej! Jen mne učin hodným své blízkosti! — Tak se nám to hodí na začátek ročníku. Máme každý své chyby a víme o nich, jako svatý Petr věděl o svých lidských nedokonalostech. Kdybychom jako svatý Petr řekli Pánu Ježíši, že se neodvažujeme přijíti k němu, protože nejsme dosti hodní, řekl by také nám Pán Ježíš: Neboj se! Jen pojď ke mně, drž se docela blízko u mne. Já ti pomohu, aby tvá duše se stávala stále krásnější. Potom tvůj dobrý příklad, který budeš dávatí svým životem, bude vábiti i jiné lidi, aby šli ke mně.

To by tedy strýček chtěl dáti těm třiatřiceti tisícům čtenářů „Pán přichází“ na cestu do nového ročníku: Lovte lidi svým dobrým příkladem. Budete míti dosti síly k tomu krásnému příkladu svého chování, budete-li se držeti svého Pána Ježíše. Neříkejte: Odejdi ode mne, Pane Ježíši, neboť já nejsem hodný. Ne tak; říkejte: Přijď ke mně, Pane Ježíši, aby má duše byla stále pěknější ve tvé blízkosti. Zrovna tak, jak vidíte na obrázku svatého Petra. Kdybyste neviděli slova pod obrázkem, řekli byste, že svatý Petr prosí: Pane, neodcházej ode mne! On to také tak myslil. A vy to myslíte též tak v celém novém roce. Pilně chodte k Pánu Ježíši, tiše ukrytému v nejsvětější Svátosti a tak prostě. Pán Ježíš jednou řekl, že nikoho neodstrčí, kdo k němu přijde. Vždycky vás krásně přivítá a bude vám pomáhati, abyste svým příkladem mohli vésti i jiné duše k němu.

Kostelík.

P. Dvoř k.

Znáte milý kostelík, kam chodíváte. I když je malý, je takový hezký, útulný. Ale pamatujte, co to dalo práce, než byl postaven, to nebylo za den; i ba ne, mnoho a mnoho dní, než byl dostavěn. Kladli kámen ke kamení, cihlu na cihlu a tak rostl kostelíček, až přišla věž, střecha a kostel byl dostavěn. Co to dalo práce, námahy. Ale tak, jak stál, když ho dokončili, nebyl ještě tím milým kostelíčkem, ještě mu něco chybělo; chyběl tam Pán Ježíš; nejkrásnějším okamžikem pro ten kostelíček bylo, když na hlavní oltář, do svatostánku přišel Pán Ježíš. To byla koruna pro ten kostelík, nejkrásnější ozdoba a chvíle toho kostelíka.

A teď se podívejte na sebe. Někteří jste větší, někteří menší! Jako ten kostelík, napřed byli jste malí. Pak jste rostli víc a více. Tak jste rostli a teď už jste přece dosti velcí. Rostli jste jako ten kostelík. Však to vaše tělo jest jako kostelík. Co by byl však váš kostelík bez hlavního oltáře, bez svatostánku? Tak i vaše tělo, ten kostelík druhý má hlavní oltář, svatostánek, to jest vaše dušička, vaše srdečko! Na co jest v kostelíčku svatostánek, hlavní oltář, než aby tam přišel P. Ježíš. Vy máte srdečko, dušičku jako svatostánek, tak má tam přijít P. Ježíš. Jako pro váš kostelík, i když byl už vystavěn, koruna jeho, největší, nejslavnější, nejkrásnější chvíle byla tehdy, když po prvé P. Ježíš byl na oltáři, ve svatostánku, tak nejkrásnější, nejslavnější chvíle pro vás jest, když po prvé do srdečka zavítá Pán Ježíš ve svatém přijímání. To jest nejkrásnější chvíle!

Když měl po prvé přijít P. Ježíš do vašeho kostelíčka na hlavní oltář do svatostánku, jak ten oltář vyzdobili, plno květin, ozdob, světel. Květiny má rád Ježíšek, proto mu je tam dali. Řekl jsem vám, že do vaší dušičky, jež jest jako svatostánek, přijde Pán Ježíš. Tak jej, ten svatostánek, srdečko, dušičku musíte také ozdobiti, postaviti tam květinčky! No jo, velebný pane, kde mám vzít květinčky, když bývá taková zima! Ale, děťátka, to já myslím jiné květinčky, které nevadnou, které nespálí mráz, které nehynou v zimě. Tak i když jest zima, můžete ty květinčky míti, a tak ozdobiti ten váš svatostánek, vaší dušičku, vaše srdečko. Tedy musíte tam míti květinčky. Postavíte na každou stranu dvě.

Především musí tam býti květinčka víry; ozdobíte svou dušičku vírou, že si budete říkati a Ježíška ujíšťovati: Ježíšku, věřím, že jsi přítomen ve Svátosti oltářní, že jsi tam ukryt se svým tělem, se svou krví, se svým božstvím, věřím, Ježíšku, že jsi se tam ukryl a jsi tam ukrytý, abys nás sytil svým tělem a svou krví. Ano, Ježíšku, věřím, věřím, žeš přítomen ve Svátosti oltářní.

Na druhou stranu postavíme květinčku naděje, to znamená, že si budete říkati před sv. přijímáním: Ježíšku, doufám v Tebe, že mne dovedeš až do nebička, že když se tebe zachytím svou ručkou a budu se tě držeti, že se dostanu do nebe, že mne budeš sytiti Svátostí oltářní a tak mne siliti, abych přišel do nebe!

Třetí květinčkou jest touha po Ježíškovi. Představte si, že jste o prázdninách byli dlouho pryč od tatínka a od maminky. Jak se vám nakonec po nich stýskalo. A když jste jeli vlakem domů, jak se vám zdálo, že ten vlak jede hrozně pomalu, a když konečně vlak zastavil, jak jste letěli tatínkovi a mamince do náručí: „Maminko, tatínku, tolik se mi po vás stýskalo, tolik jsem po vás toužil, nemohl jsem se dočkat!“ Proč jste vzdychali, toužili po tatínkovi, mamince: poněvadž víte, že vás mají rádi. Ježíšek má vás také rád a proto musíte vzdychati, dychtiti, toužiti po něm. Před sv. přijímáním musí se vám to zdáti dlouhé, než Ježíšek konečně přijde k vám, a musíte si říkati: Ježíšku, toužím po Tobě, přijď už brzy, tak dlouho to trvá než přijdeš, hled, jak já po Tobě vzdychám, přijď už, přijď! Musíte Ježíškovi také v nedočkavosti jakoby vletěti do náručí.

Konečně poslední květinka, ta nejhezčí, nejkrásnější, růžička červená, vonící, krásná. Tou květinou jest láska. Máte rádi tatínka a maminku, poněvadž oni vás mají rádi, zastupují u vás Pána Boha. Ještě víc než tatínek a maminka má vás rád Ježíšek. Tak vy ho musíte mít také rádi a víc než tatínka a maminku, poněvadž On vás má také rád víc než tatínek a maminka. Před sv. přijímáním musíte vzpomínati na Ježíška a říkati si v duchu: Ježíšku, ty mne máš rád, já Tebe také. Já tě mám nejraději na světě. Tak když uděláte, budete mít dušičku ozdobenu květinami a tyhle květiny má Ježíšek velice rád. Tak mu je tam přichystejte! Před sv. přijímáním si řekněte:

1. Ježíšku, věřím, že jsi přítomen ve Svatosti oltární;
2. Ježíšku, doufám, že mne dovedeš ve Svatosti oltární skrytý do nebíčka, budu-li se Tě držeti za ruku;
3. Ježíšku, přijď již, hled, já Ti letím vstříc, již se nemohu dočkat!
4. Ježíšku, mám Tě rád.

A až k vám přijde Ježíšek, co mu řeknete? Já vám poradím! Představte si, kdyby k vám do školy přišel pan president. Napřed byste se mu všichni s panem ředitelem poklonili a pak pan ředitel by oslovil pana presidenta a řekl by mu, že si to všichni pokládáte za čest, že vás navštívil, že mu za to děkujete; pak by mu slíbil, za sebe, za vás věrnost jemu i vlasti, národu a na konec by možná prosil: Hleďte, pane presidente, škola potřebuje peněz, aby byla pořad tak pěkná, i ty děti, a jejich rodiče, zkrátka všichni potřebujeme vaší pomoci a tak nám pomáhejte!

To by řekl pan ředitel panu presidentovi. Pán Ježíš jest nekonečně větší než pan president, ale z toho se naučíte, co máte říci Ježíškovi, když k vám přijde!

Napřed se mu klečíte v srdečku poklonit, říci mu, že si to pokládáte za nesmírné vyznamenání, že On vás navštívil, musíte mu velmi děkovat za jeho návštěvu.

Potom říci Ježíškovi: Když Ty jsi se za mne obětoval a obětuješ, že zůstáváš ve Svatosti oltární, tak i já se Ti, Ježíšku, tak, jak tu jsem, obětuji, dávám se Ti celý, celá, dělej si se mnou co chceš, zůstanu Ti věrným, já Tě nezahládám a neopustím!

Ježíšek, vy víte, může všechno, může pořad rozdávat, tak musíte toho využít, prositi Ježíška, že chcete, aby vaše dušička byla pořad stále hezká, čistá tak, aby vás chránil, opatroval, ale tak i prositi za zdraví, tatínka, maminku, bratříčky a sestřičky, že všichni potřebujeme pomoci. To musíte Ježíškovi říci!

Zase si vzpomeňte na váš kostelík! Než byl hotov, posvěcen, než po prvé přišel Pán Ježíš na hlavní oltář v tom vašem kostelíčku, tak se tam po zemi povalovalo kamení a jiné věci! Jakmile ale po prvé tam Ježíšek přišel, pořad jest tam čisto! Co byste říkali na to, kdyby nechal pan farář ve vašem kostele bláto, hlínu, kamení, špinu; že by se vám to nelíbilo! A což kdyby ji tam ještě sám nosil? A co by k tomu říkal Pán Ježíš?

Vaše tělo, to jest jako kostelík, vaše dušička jest svatostánek, do kterého při prvé sv. přijímání po prvé přijde Pán Ježíš. Nuže, ne-

smí tam již také nikdy býti špína, nesmíte ji trpěti a ovšem sami ne abyste ji tam nosili! Víte, co jest tou špínou, bahnem, kalem? To jsou hříchy těžké a hříchy i lehké! Co by k tomu říkal Ježíšek? Tedy od nynějška žádnou špínu do vašeho svatostánku, do vaší dušičky, to znamená od nynějška žádný těžký hřích, budu se varovati i hříchů lehkých.

Pamatujte si, že v tom vašem kostelíčku na hlavní oltář při mši sv. přichází Pán Ježíš každý den! I z toho se učte a pečujte o to, aby i na váš oltář ve vašem kostelíčku, to jest, do vaší dušičky ve vašem těle přicházel, když není možno každý den, aspoň jednou za měsíc, každý měsíc Pán Ježíš ve Svátosti oltářní!

Dětičky, dobře se připravte na sv. přijímání! Jest to sv. přijímání možná i poslední! V jedné vesnici u Třeboně byl vloni Jeníček Matoušek. Takový rozumný, hodný, pilný, učil se, připravoval se k prvému sv. přijímání. Připravoval se dobře. 14. května po prvé sešel se v dušičce s Ježíškem, po prvé zde ve Svátosti oltářní a naposled. 14 dní po tom, ve čtvrtek 28. května, jsme ho doprovázeli na hřbitov. Kalná voda velkého rybníka mu zaplavila oči, ústa, stáhla ho do své tůně, Jeníček se utopil. Jeho prvé sv. přijímání bylo i posledním. Vzpomeňte si na něho, u Ježíška, po sv. přijímání. Pamatujte, že i vaše prvé sv. přijímání může býti poslední a proto se i na své prvé tak pečlivě připravujte jako by to mělo býti vaše poslední přijímání, a tak to dělejte vždy a budete se vždy líbiti Ježíškovi!

Jak malá Mařenka básnila po májové pobožnosti.

Když mě Ježíš volá,
kleknu na kolena
a svým hříšným hlasem
vyzvu jeho jména,
ve jménu Otce i Syna
i Ducha svatého. Amen.
Maria, tys nejkrásnější ze
všech nadzemských panen.

Složila M. Z.

Strýc Všudybyl jede na pout.

Už je to tak, milé děti, něco jsem si našetřil, něco vyprosil a pod ochranou Anděla strážce jsem se vydal na velikou pout z Olomouce od bl. Sarkandra přes Rakousko a Švýcarsy do Lurd k Panně Marii, přes Paříž do Lisieux (čte se Lizijé) ke sv. Terezii Ježíškové a potom domů přes Německo. Vydal jsem se doopravdy na pout. Ale ne tak jako chodívali naši předkové, ti šli vždy pěšky, ať bylo jak chtělo daleko, bosí nebo v hrubé obuvi a bez velikých zásob peněz či jídla, důvěřovali, že ruka Boží jim otevře lidské příbytky a dá kus potravy potřebné tělu na kající putování. Jel jsem vlakem a s jediným společníkem, zcela neviditelným, ale za to nejvyšším věrným, se Strážným andělem. Dobře mne opatroval, co toto píše, jsem již nazpět doma zdravý a čilý.

Celou cestu jsem na vás pamatoval, na všechny, jak vás znám i neznám malé přátele „Pána přichází“; na každém poutním místě, které jsem navštívil, jsem se za vás také pomodlil a pro všechny schoval nějakou památku. A aby každý čtenář „Pán přichází“ dostal něco, chci vás v duchu vzít na pout s sebou, vyprávě vám o světcích a světicích Božích, které jsem na této pouti navštívil, a obrázek každému dám vytisknouti v „Pán přichází“. Chcete jíti se mnou? Pojdte, vytrvejte, nebudete litovat! (Aby se vám snad nestýskalo po zprávách z misí a po jiných kratších příbězích, poprosil jsem strýce Červotoče, aby vám občas také něco napsal. Ale dejte si na strýce Červotoče pozor, je veliký šibal, vloni vám napsal pěkný příběh a ani se nepředstavil! Bát se ho však nemusíte, děti má rád!)

*

Pout strýce Všudybyla začíná již v Olomouci. Neboť podle starého křesťanského zvyku jest slušno začít cestu, a tím více pout, modlitbou a prosbou o ochranu Boží na cestě. Tak i strýc Všudybyl započal svou pout návštěvou vzácného poutního místa, kaple bl. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka, v Olomouci. A již na toto posvátné místo vás všechny zvu s sebou; pojdte tedy

za blahoslaveným Janem Sarkandrem.

Žádný člověk, kromě našich prarodičů Adama a Evy, nepřišel ještě na svět veliký. Nýbrž každý se narodí malý, potřebuje v mládí péči rodičů, které nám dává Pán Bůh. Tak i bl. Jan Sarkander byl dříve malým synečkem. Otec nebeský jej daroval r. 1567 rodičům, kteří žili v malém slezském městečku Skočově. Malý Jeníček si hrával se svými bratry, s maminkou a s tatínkem, když již bylo po práci. A od malú se učil modlit a zachovávat Boží přikázání; měl rád Pána Boha, své dobré rodiče i sourozence a ostatní děti, se kterými si hrával. Ale pozemské štěstí rodiny Sarkandrový netrvalo dlouho, ještě byl Jeníček chlapcem, když jim umřel tatínek. Co to bylo žalosti nad tatínkovou smrtí! Však ani maminka s osiřelými dětmi dlouho ve Sko-

Kaple bl. Jana Sarkandra v Olomouci.

čově nezůstala, ale brzy se přestěhovali do Příbora, kde měla maminka příbuzné. V Příboře se Jeničkovi brzo zalíbilo, našel si nové kamarády a začal chodit do školy. Ve škole dával pozor a pilně se učil, jinak by se nebyl později stal studentem. S radostí ministroval při mši sv. a tak se připravoval, aby se mohl stát knězem. Když maminka a velebný pán viděli, jak Jeniček je ve škole pilný a že s chutí chodí do kostela a vůbec že je zbožný, vyhověli Jeničkovu přání a dali jej na studie. Tenkrát však nebylo tolik škol jako dnes, a které byly, ty většinou vydržovali a učili na nich řeholníci, hlavně jesuité. Z Příbora bylo nejbliž do slavné jezuitské koleje u Panny Marie Sněžné v Olomouci (dnes jsou z ní kasárny Jiřího z Poděbrad a Janošíkovy kasárny).

V koleji v Olomouci nebylo studentu Janovi — tak mu již budeme říkati — dlouho smutno, z celé Moravy, ze Slezska, ba i z ciziny, z Německa, Polska a odjinud tam bylo plno veselých a čilých studentů, kteří uměli mladším studentům vyrážeti smutek z hlavy. A otcové jesuité byli dobrými přáteli mladých svěřenců. Ráno po společné mši sv. se studenti učili, odpoledne také chvíli a potom věnovali volný čas pěkné zábavě, učili se řečnit, skládat básně, cvičili pěkná divadla, na která zvali přátele; když už byl student starší, byl slavnostně uveden mezi starší studenty, dostal studentský kroj s kordíkem. To už byli potom skoro vážení páni, kteří uměli latinsky, znali mnoho věcí a dovedli se mezi lidmi pohybovat.

Leta ubíhala jako voda v řece, a než se nadál, byl Jan se studiem v Olomouci hotov a odešel do Prahy, aby tam studoval vyšší vědy. Všude byl vzorným studentem, dbal svých povinností a úkolů a nikdy nezapomínal na Pána Boha a na Pannu Marii; aby se upevnil na dobré cestě katolického studenta, stal se členem Mariánské družiny studentů. Mariánská družina jest náboženský spolek, jehož členové z lásky k Pánu Bohu a k Panně Marii se snaží žítí opravdu podle Božích a církevních příkázání; jeden se těžko brání pokušení ke zlému, samotnému se nejde vždycky snadno cestou ctnosti; proto se dobří lidé spojují, aby jeden druhého posilovali v dobrém a staví se pod mocnou ochranu Panny Marie, která je svým příkladem a svou

Křtitelnice, u níž prý byl bl. Jan ve Skočově pokřtěn.

Kněží je vždy potřeba jako soli, vždyť jsou nám jistými vůdci do nebe, a v dobách, kdy žil bl. Jan Sarkander, jich bylo tím více třeba. Tehdy se u nás rozmáhalo protestantství, doby byly neklidné a bouřlivé a tak katolíci velmi potřebovali obětavých a upřímných vůdců, aby

se ubránili jinověrcům a aby se nedali svést na nesprávné cesty do bludu. Proto se bl. Jan stal hned farářem, napřed v Jaktáři ve Slezsku, potom v Uničově na Moravě, v Charváttech, ve Zdounkách, v Boskovicích a nakonec v Holešově. Za tu dobu zkusil všelicos zlého, i do vězení se dostal za to, že navštěvoval příbuzného uvězněného, jemuž se podařilo z vězení utéci. A v Holešově také bl. Jana nečekaly žádné pohodlné časy, bylo tam pro katolíky zle.

Dům bl. Jana Sarkandra v Příboře.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 20.

ŘÍJEN 1932.

ČÍSLO 2.

Večer růženeček.

Večer růženeček.

Za starých časů, když jsem byl tak veliký jako vy, modlili jsme se doma každý večer v postě společně a nahlas růženec. Bylo to zvláštní tajemné kouzlo těchto večerů. Dodnes je cítím, když si na ně vzpomenu. Dceruška na obrázku se sice modlí sama na své postýlce před spaním večer růženeček, ale můžete viděti na jejích očích, že cítí také jakési kouzlo této modlitby růžence v tichu večerní samoty. Nechtěl by to někdo zkusiti, jak to je, když se takový rostoucí člověk, jako vy, modlí růženec, tak sám, že o tom nikdo neví?

Pro měsíc říjen by se to velmi hodilo. Je totiž říjen zasvěcen tajemstvím modlitby růžence. Není tedy tato modlitba žádnou maličkostí, když se jí zasvěcuje celý měsíc, jako jiným velikým bytostem a věcem naší víry, třebaš jako květen se zasvěcuje Panně Marii. Naučili byste se při tom velmi mnoho. Předně byste se naučili rozuměti této modlitbě. Potom byste se naučili dávatí Pánu Bohu a jeho přesvaté Matce kousek svého času v obět. Potom byste se naučili hezky si poručiti vykonati něco krásného, totiž tuto modlitbu, a potom i jiné, byť se vám do toho nechce.

Děti drahé, vezměte do rukou v říjnu růženeček a tažte se, jak se to dělá, abyste byly jako ta dceruška na obrázku. Myslím, že to půjde jako samo dále. Když budete večer s Pánem Ježíšem v jeho tajemstvích, jak je ukazuje modlitba růžence, ani se nenadějete a budete chtítí býti s Pánem Ježíšem, přítomným v nejsvětější Svátosti. S ním je také takové krásné ticho v duši. Bouře se utiší, strachy ustanou, slabost přejde. V růženečku opakujete: ... Ježíš, který ... a tak dále. A při návštěvě Pána Ježíše ve svatostánku a nejvíce při svatém přijímání s radostí v srdci budete opakovati: Ježíš, který je se mnou, kterého má moje srdce tak rádo, kterého se nikdy nespustím, ke kterému zase co nejdříve přijdu. Aby u mne byl tak rád, jako byl rád u své Matičky, jako byl rád v krásném a svatém chrámě, aby mi pomáhal v mých bolestech, aby mi dal moudrost, aby mne vzal na nebe.

To všechno ti může dáti růženeček.

Několik obrázků.

František Prokop.

Člověk se může mnohému naučiti, když si všímá přírody. Seběmenší věc, jako nepatrná travíčka, ptáček nebo cokoli jiného je pro nás často cenným naučením. Ne že by mohly ty věci učiti člověka — nižší nemůže učiti vyššího — ale proto, že člověk může vidět, jak nesmí jednat, nechce-li býti snižen se svého postavení k nerozumným tvorům. Tak nás může některé zvířátko učiti, že ten, kdo se řídí jen podle špatných vášní, jedná proti rozumu a často si počíná jako živočich bez rozumu, čili zvířátko. A to přece není v pořádku. Když nás Pán Bůh chtěl míti lidmi, tož je to veliká opovážlivost, když někdo žije jako nějaký živočich.

Teď se podívejme na několik skutečných obrázků. Máme psa Dagoš, na, jemuž říkáme po domácku Dagoš. Je to celkem pěkný pejsek, až

na tu svoji telecí tlamu. Ale je to dobrák od kosti. Neublíží, nepokouše, a je velice rad, když si ho někdo všimne. Drží na společnost. Ale přes tyto dobré vlastnosti nezapre, že rozumu nemá. Často si počíná hodně hloupě.

Milý Dagoš se proběhal zahradou a dostal palčivou žízeň. Naráz začne pršet. Podívá se nahoru s údivem a z ničeho nic začne vyskakovat do výšky asi metr dvacet a neúnavně lapá deštové kapky, aby uhasil žízeň. Preletoval s místa na místo, protože chtěl využítkovati každé kapky pro své hrdlo. A tak, chudak, moc z toho neměl; uštvál se a těch par kapek ho nespasilo.

To je obraz lidského života, který jde jen a jen za rozkošemi a nezřízenými vášněmi. Člověk okusí kapky pozemských slasti. Ještě jednu nezachytil a už se žene za druhou, za třetí atd. A při tom se neosvěží, ba naopak, žízeň je stále větší. Uštvte se, užene a nakonec z toho má jen trochu trpkých vzpomínek. Za jaké štěstí si máte považovat všechna ta nabádání ke ctnostem, jehož se vám dostává v kostele, ve škole a ve vašem časopise!

A ještě něčemu se máte z tohoto příběhu naučit. Nechtít vše, co oko vidí, nač si obrazotvornost vzpomene. Když uvidíte nové šaty, botky nebo různé jiné věci, nemáte si hned myslet, že byste bez toho nemohly žít. Neobtěžujte rodice každou nicotností. Učte se být od malička šetrnými a spokojenými s tím, co dostanete.

My nepotřebujeme slabých kapek pozemských rozkoší, když máme po ruce čistý a zdravý pramen nebeského štěstí. Ten nás dovede až k branám věčnosti.

V době sucha zaléval zahradník hadicí záhony. Sotva to zočil náš známý Dagoš, hned přiběhl a pustil se do prudce stříkajícího proudu vody. Nic nedbal, že je celý mokrý, zuřivě kousal do vody a chtěl spolknouti celý proud. Ale ubožákovi to nešlo, vody přibývalo a nakonec celý zkoupaný utekl a nechal toho.

To je obraz lidí hašteřivých. Jeden vychrlí na druhého proud nadávek a spílání. Je-li ten druhý nerozumný, začne se stavět proti tomu proudu, aby jej zdolal. Než čím více se proti němu brání, tím více rozjítuje žluč osočovatele, a tak to jde kolikrát do nekonečna. Často pro maličkost se i děti do sebe pustí; jeden začne, druhý se nechce dát, a skončí to mnohdy velice špatně. Kdyby byli zavčas přestali, mohli zůstat vítězi.

Nedávejte příčiny k hádkám! A když vás někdo napadne svými ústy, nechte ho a nepouštějte se do proudu jeho nadávek. Mlčením nejdříve utišíte svého protivníka. Neodplácejte zlé zlým, nýbrž dobře číňte těm, kteří jsou proti vám, jak to žádá od nás Kristus Pán. Hněv by vás přivedl do záhuby, jak to učinil mnoha jiným lidem, kteří neodporovali od začátku této prudké vášni.

Pejsek, o němž jednáme, má některé špatné vlastnosti. Je hrozně chamtivý, lakomý a závistivý. Kolikrát se mu už nechce do jídla, ale když mu to někdo chce vzít, tak zlostí kňučí, řve a brání se. Jednou si raději zahrabal kost do země, než by ji vydal — ačkoliv už byl nasycený.

To je obraz lakomců. Hromadí si peníze, ač jich už nepotřebují — a zatím druzí hynou hladu. Raději to zahrabou do země záložen, než by

dali nějakou korunku chudým. Hle, to je chamtivost, lakomství a závist. To je také zvířecí jednání. Rozumný člověk to nedělá.

Učte se od mládí štědrosti a přejte druhým. Svatí už jako malé děti rádi se zřikávali něčeho dobrého ve prospěch chudých a ubohých. Jak by vám mohlo chutnat sousto před člověkem hladovým? Kdo má v mládí soucitné srdce, ten neztrvá ani ve starších letech.

Vičíte, jak nás může učiti i to zvířátko, jako je Dagon. Ukazuje nám, jak si nemáme počínati my, kteří máme rozum. A ještě něco: bývá někdy hodně popletený tento náš hrdina z rodu buldogů. To proto, že měl mnoho učitelů!

Milé děti, v životě se vám nabídne mnoho přítelíčků a rádců — ale nevěřte nikomu. Vaším učitelem musí býti božský Spasitel, jehož musíte vždy na slovo poslouchat. Vaším rádcem buď stále jen Pán Ježíš ve svatostánku. On vás povede bezpečně a šťastně!

Povýšení sv. kříže.

Vzpomínka na den 14. září. — Ze zápisků strýčka Červotoče.

Nejeden z vás, milé děti, se jistě otázal kalendáře: „Copak je to za svátek Povýšení sv. kříže?“ Dnes jenom kratinko vám povím, co dalo vznik tomuto svátku.

Ve starých dobách měli Peršané mocnou říši a nejednou přitáhli s vojskem i do Evropy. Roku 614 perský král Chosroes vytáhl opět na válečnou výpravu do Palestiny, kterou zle zpustošil. Také Jerusalema dobyl, patriarchu jerusalemského sv. Zachariáše a mnoho křesťanů odvedl do Persie do zajetí a do otroctví. Největší lup se Peršanům podařil v chrámu Božího hrobu: tam uloupili nejdražší památku křesťanů — dřevo svatého kříže, na němž trpěl Pán Ježíš. Čtrnáct let trvalo než křesťanský císař Heraklius nabral dosti síly na odvetnou výpravu za svatým křížem. Výprava císaře Heraklia šťastně skončila. Císař sám bos a v chudém rouchu přinesl převážnou křesťanskou památku do Jerusalema r. 629 a za veliké slávy a radosti celé církve vrátil svatý kříž do hrobu chrámu Božího, odkud jej ruce pohanů uloupily. Pán Bůh oslavil tehdy svatý kříž četnými zázraky a církev ustanovila zvláštní svátek na památku této události. Je to svátek 14. září.

Takové vážnosti se těšil svatý kříž u našich předků. Raději životy přinesli v obět, než by jej nechali v potupě a v rukou pohanských. A stejnou úctu a lásku věnovali každému kříži, neboť v kříži viděli — a my máme také vidět a cítit — znamení spásy, nejvzácnější viditelný odznak příslušnosti k vyvoleným Krista Pána, nejlepší zbraň proti všemu zlému. Nejrůznějšími způsoby dávají křesťané najevo úctu a lásku ke kříži, v rodině visí kříž na prvním místě příbytku, ve společnosti křesťanské, nebo kde jsou křesťané ve většině, má býti vždy na nejčestnějším místě, zbožný křesťan před křížem vždy smekne, nedopustí, aby jej snad nějaký nevěrec nebo pobloudilec urážel či zneuctíval, neskrývá jej před nikým na světě a vždy se k němu hrdě hlásí. Kříž jest jakoby

nejvzácnějším a nejstarším praporem křesťanů-bojovníků Kristových, znamením našeho věčného zachránění. Dobrý bojovník neopouští svého praporu a nenechá jej upadnouti do moci nepřítelovy!

Čtenáři milý, položím ti otázku: Jak ty si vážíš kříže? Jsi mu věren? Kam se díváš při modlitbě doma či ve škole? Ozdobíš někdy doma nebo ve třídě váš kříž? Smekneš, když jdeš okolo kříže? Podíváš se někdy na kříž a pomyslíš si: Pane Ježíši, tys za mne trpěl, za mé hříchy jsi byl přibit na kříž. A já? . . . jsem o něco lepší než jsem byl při poslední sv. zpovědi?

Často se dívej na kříž a přemýšlej, čím pro nás kříž je. Mnohým svatým byl kříž nejvzácnější čítankou bohumilého života. A mnoho křesťanů by ti mohlo vyprávět o podivuhodných milostech, které jim Pán Bůh udělil pro úctu a lásku ke kříži. Až jindy vám o tom něco vyberu ze svých zápisků.

Strýc Všudybyl jede na pout.

U blah. Jana Sarkandra v Holešově.

Předtím, než blahoslavený Jan Sarkander přišel do Holešova za faráře, náležel Holešov protestantským pánům, a ležel Holešov protestantským pánům, a ti se všemožně přičiňovali, aby tam katolíků ubývalo, aby nakonec byli v Holešově sami protestanti. Proto ani katolického kněze v Holešově nebylo.

Teprve když katolický šlechtic Ladislav Lobkovic získal Holešov, směli katolíci svobodně žít a víru svou vyznávat. Pán z Lobkovic také povolal opět do Holešova katolického faráře, a tím byl blah. Jan Sarkander.

Blah. Jana čekala těžká práce. Někteří katolíci kdysi odpadli jen ze strachu před světskou mocí protestantských pánů, jiní utrpěli na víře pro neustálý styk s jinověrci a pro nepřítomnost katolického kněze. To všechno měl blah. Jan napravovat. Nasazoval všechny síly, kázal, vedl lid ke svátostem, učil katechismu, dával ustavičně dobrý příklad, na pomoc si pozval zbožné a horlivé řeholníky jesuity; a nejvíce se za svěřené duše modlil, aby Pán Bůh svou milostí napravlal všechny duchovní pohromy bývalých zlých let.

Když se jeho práci začínalo dařit, zase se přihnaly mraky. Protestantské stavy svrhly v Praze roku 1618 katolické císařské místodržící (pražská defenestrace), vzbouřily se proti císaři Ferdinandovi a začaly pronásledovati v Čechách a na Moravě katolíky. Blah. Jan se v tu dobu právě vypravoval na pout do Polska k Panně Marii čenstochovské.

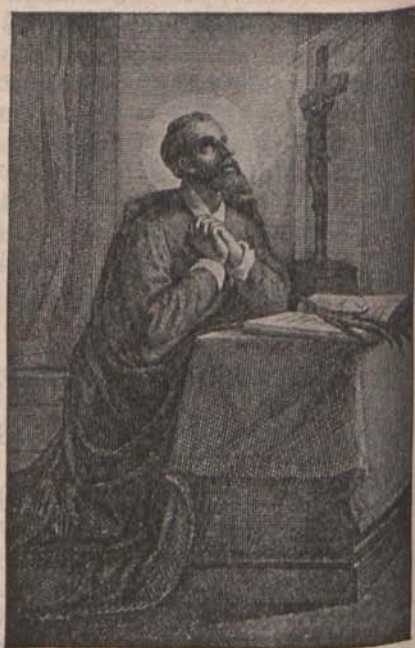
Ladislav z Lobkovic, pán holešovský.

Delší dobu se zdržel v cizině a vrátil se do Holešova. V naší vlasti bylo bouřливо. Vzbouřené protestantské stavy se chystaly do boje a císař přirozeně také sbíral vojsko, aby vzbouřence potrestal.

Císaři se podařilo získati na pomoc vojsko kozáků Lisovčiků, kteří táhli od Polska k Vídni, aby se tam spojili s ostatním vojskem. Jak tenkrát takové tažení vojska vypadalo, jistě všichni víte. Nikdo z obyvatel nebyl jist ani majetkem ani životem, a co nezničilo hladové a chtivé vojsko, dokonala oheň a nemoce. Holešovským bylo úzko; jejich město leželo zrovna kozákům v cestě. „Co z nás bude?“ bědovali, a blah. Jan měl je co těšit. Přemýšlel, jak by Holešováky zachránil před rabováním vojska. Dobrá myšlenka se zrodila v jeho srdci. Svolal katolíky do kostela a pravil jim: „Nebezpečí je veliké. Nevíme, co zítřek přinese, a proto každý učíňte pořádek s Pánem Bohem a připravme se všichni na smrt. Prosme Pána Boha o ochranu, ale také něco učiníme sami. Zbraní se brániti nemůžeme, ale budeme se chrániti věrou v nejsvětější Svátost. Až budou kozáci nablízku, dá se znamení zvonem. Všichni přijďte, seřaďte se jako na průvod a já vezmu nejsvětější Svátost a půjdeme v procesí vstříc vojsku. Budou-li to katolíci, nechají na pokoji nás a celý Holešov, a nebudou-li vojáci katolíci, zemřeme snad všichni. Ale nic se nebojte, jsme v rukou Božích!“

Stalo se. Kozáci se zdaleka divili, jaký zástup jim jde z Holešova vstříc, a chystali zbraně. Ale když přijeli bliž, uviděli procesí s nejsvětější Svátostí v monstranci; poněvadž byli kozáci katolíci, poklonili se Kristu Pánu ve Svátosti, a ani vlásku nikomu v Holešově nezkřivili, ba ještě dali holešovským ochrannou stráž. Za to je na cestě od Holešova provázel radostný a vděčný zpěv holešovských katolíků, vedený blah. Janem. Zpívali žalm: „Spas, Pane, lid svůj!“ a od té doby tím vroucněji a vděčněji ctili nejsvětější Svátost.

Ale kdo by se nadál, jakou odměnu připraví protestantští páni blah. Janu Sarkandrovi za to, že procesím s nejsvětější Svátostí zachránil Holešováky, katolíky i nekatolíky!

Bl. Jan Sarkander
se modlí za své farníky.

*Pověz mi, co čteš,
a já ti povím, kdo je tvým přítelem,
jaký jsi!*

„— a čím ty jsi?“

Věnováno Slávkovi. — Fr. Jiří.

Není tomu ani dva roky a stalo se to v Brně na jednom gymnasiu. Byl jasný den. Červnové slunce jako by mělo v sobě uhrančivé kouzlo. Nebylo možné usednout do odřené lavice, okopané a kymácející se jako doma houpací kůň mladšího bratra. Je větší přestávka, bylo by třeba posvačit, ale sousta se převracejí v ústech jako kousky nechtuté, nestravitelné hmoty. Myšlenky se rozbíhají jako hejno štěbetavých housat, když je žene husopaska okolo zeleného záhonu. A všechny se táhnou jedním směrem: nad školním dvorem i doma nad rybníkem tak krásně praží usměvavé slunko a chvěje se tak omamně vzduch a voda je tak vášně prohrátá. — Oktaván Miloš Lacina marně se snaží pochopit, jaký může mít taková škola s takovou třídou vztah k mladému životu. Položil svačinu do lavice, odstrčil knihu stranou a zahleděl se do daleka. Zdálo se mu, že je velmi směšné si odříkávat: Hlavní příčinou strašné světové války — hlavní příčinou světové války — hlavní příčinou — — a proto přestal.

Miloš vyšel. Na chodbě běhali primáni, sextáni se procházeli dlouhými kroky a u okna se smálo několik žáček.

Za chvíli se vzrušeně vracel. Kývnul na kamaráda Janského a přitáhl ho k oknu. „Podívej se na toho kluka tady,“ ukazoval malého primánka, „vidíš ho?“

„Vidím; co je s ním?“

„Člověče Franto, to je nějaký chlapík!“ Oči Milošovy se rozpalují, zorničky se prohlubují jako dnešní nebe a obličej má opravdu jako mladý člověk. Vypráví: šel si zakouřit; u vodovodu stojí chlapec, pobleklý jako kvítko, vyrostlé bez světla. Pere hadr a v levici drží mokrou houbu. Lacina přistoupil k němu, zatáhal ho za ucho (myslí si: kluk bude na to hrdý, že on, oktaván, zakudlil jej, primána), a pravi mu blahosklonně: „Nazdar, Sokole!“

Kluk se podívá, a vážně a důrazně pravi: „Já nesu Sokol, já su Orel“ — a ticho. Jen voda kapala z mokrého hadru na dlažbu Dokončil.

„To se mi, člověče Franto, ještě nestalo“ — povídá Miloš. „Takový cvrček, a jak se mi postavil. Jako by do něho něco vjelo. — Taková zvláštní síla. Nemohl jsem ani nic na to říci — a byl bych si dal raději pohlavek, že jsem ho nenechal.“

„To tě zas vede slepá vášeň,“ řekl drsně Franta. „Pojď za ním. Uvidíš! Kde je?“ Šli. Chlapec stál ve výklenku okna a pomalu kousal suchý krajíček. Vida je přicházet, ustoupil jim ke zdi.

„Servus! Jak se máš?“ začali. — Usmál se: „Dobře.“

„Co teď máte?“ — „Náboženství.“ — „Chodíš?“

— podíval se na ně. Nikdo z nich by nedovedl říci, co v těch očích bylo: úžas — shovívavost — hrdost — útrpnost — ? — Ale jedno poznávali naprosto jistě: čisté jsou ty oči a jakoby omyté něčím hořkým a palčivým — a hluboké.

„Čím je tatínek?“ snažili se zakrýt rozpaky.

„Nemám. Padl.“

„A maminka?“

„Pradlena a poklízí a šije.“

„A čím ty jsi? Co ty děláš?“

„Já? Chodím do školy a do Orla a do kostela a pomáhám jí; a taky učím spolužáka.“

„Též chodíš do kostela? — a často?“

„Nu — jak mohu. Zvláště k sv. přijímání.“

„Tak? A proč?“

„Pan profesor náboženství říkal, že to je největší a jediná síla — a nejlepší lék na všecko. Jednou u nás byla tetička a radila mamince, aby mi dávala něco silnějšího k jídlu, abych jí neumřel. Myslely, že jsem venku, ale já jsem byl v kuchyni a všecko jsem slyšel; i jak maminka na to řekla: „Vím to, a trnu o něho, ale co mám dělat? Ruce už mám zedrané a prsty zkřivené prací. Sám milý Pán Bůh musí pomoci.“ — A tak chodím do kostela, k sv. přijímání a je mi dobře. Tetička aspoň říkala po druhé, že se trochu sbírám.“

Jako by slovy tekla celá jeho duše. Říkal to klidně a mírně a za řeči krajíček pomalu mizel. Zazvonilo. Beze slova se rozešli do tříd. Lacina usedl těžce jaksi do lavice. Chlapcovy oči se před něho pověsily jako dvě tůně a všecko se v nich ztrácelo: slunce temnělo a nic už neříkalo — vzduch byl ztrnulý. — Vzal svačinu, housky a sálám, a hle: před oči se mu postavil chlapec, kousající suchý chléb (Miloš si vzpomněl, že ráno u nádraží viděl podobný na kraji chodníka, a že do něj kopl.), a bylo mu skoro hanba. Přitáhl knihu a četl: Hlavní příčinou strašné světové války bylo sobectví nemocného lidského srdce — zavřel ji. Zdálo se mu, že mu něčí ruka odhrnula v duši záclonu s celého dosavadního života. A vše, co jej dosud tvořilo: červnové slunce, chvějící se vzduch, prohřátá voda, odpolední fotbalový zápas, to všecko leželo před ním ztrnulé a mrtvé. A bylo možno udělat s těmi věcmi už jen jedno: vymést je. V srdci se udělalo prázdno a do něho se zasekla houževnatá otázka: A čím ty jsi? Otazníkem byly chlapcovy oči; ač si říkal, že je to směšné, bylo tomu tak.

Profesor vešel. Třiceti spolužákům začalo vyučování jako včera a předevírem a Miloš Lacina se marně ohlížel, kdo z nich pozná, že se v něm rodí nová duše, nový člověk. A profesor se na něho ještě nepodíval; neboť hleděl do knihy.

Kalendáře Matice cyrilometodějské mají pěkný zábavný a poučný obsah a hodí se velmi pro katol. rodiny. Jsou po 6, 8, 12, 14 a 18 Kč. Povězte mamince, tatínkovi o matičních kalendářích a zaproste, aby si některý objednali v Matici cyrilometodějské, Olomouc, Wilsonovo 16.

Dobré časopisy pro katolickou mládež: Anděl strážný, vychází v Brně; Černoušek, o misiích v Africe, vychází rovněž v Brně; Rajská zahrádka, vychází v Praze; Dětský svět a Zpravodaj dětského světa vychází každých čtrnáct dní v Praze. Dětský svět vydal také pěkný kalendářik pro katolické školáky; tento „Malý kalendář 1933“ stojí Kč 5.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 20.

LISTOPAD 1932.

ČÍSLO 3.

Opuštění.

Opuštění.

To jsou dva sirotečci a jejich dědeček, který se s nimi plahočí dům od domu a hrou na housle jim vydělává na chléb vezdejší. Sám je, chudák, také opuštěný. A proto zase chodí k Pánu Bohu, sedne si do předsíně chrámu a prosí, aby je opuštěné všechny Pán Bůh potěšil.

V listopadu musíme mysliti na podobné opuštěné. To jsou dušičky v očistci. Jsou jako ta robátka opuštěná, smutná, chtěly by k Pánu Bohu i k lidem, aby je potěšili. Ale nemohou ani sem, ani tam; musí si vytrpěti své pokání, které jim ještě zbylo z pozemského života. Ale my můžeme k nim. My můžeme totiž k Pánu Bohu, můžeme za ně prositi, za ně vykonati nějaký skutek pokání, za ně zvláště jíti k svatému přijímání a tu jim celý čas svatého přijímání věnovati v modlitbě a přimluvě za ně. To je tak, jako by ony samy byly u Pána Boha v předsíni jeho nebe a potěší je dobrotivý Pán Bůh.

Necháš je opuštěné? Vid, že neřekneš, že je ti to jedno!

A. Skalská:

Poupata.

Mám bílá poupata
jak sněžná stráž,
komu as vložím je
na čistou skrář?

Dám já je na oltář
před trůn tvůj malý:
„Přijmi ta poupata,
Ježíšku — Králi.“

Dám já je u cesty
na pustý kříž,
kde „Lásku největší“
přibitou zříš.

Bělostná poupata
jak sněžná stráž,
zdobte a potěšte
nejčistší skrář.

„Nebráňte maličkým jíti ke mně!“

Br. Prokop.

Toník byl žákem obecné školy. Ve škole mu říkali, že je šidlo a neposeda, doma zas mu vytýkali, že je stále v běhu jako splašený kůň, a sousedé si naň stěžovali, že musí mít všude prsty, kde se shlukne něco nekalého. Toník to nesl těžce. Často si v duchu nařikal, že se o něho kdekdo otře, že všechno se mu vysvětluje ve zlé.

„Copak já za to mohu, že náhodou při počtech krouží kolem školy aeroplán. Jen tam po něm narychlo střelím očima a už to vidí pan učitel. Někdy zas přijdu domů a tatínek hned mi vytýká: Chlapče, ty najdeš bláto, i kdyby já nevím jak dlouho nepršelo. Nebo jindy mi zase řekl, že bych rozedral i kalhoty ze železa.“ Tak uvažoval o útrapách života. Nejvíce ho při tom mrzelo, že on za to nemohl. Měl vždy nejlepší úmysly.

Teď nevěděl, co má dělat. Pan katecheta tak krásně mluvil o Pánu Ježíši a o tom, jak už i děti ho mají častěji přijímat, že jim to udělil

sv. Otec Pius X. jako zvláštní výsadu. On doposud chodil jen několikrát do roka. Ale nyní by rád začal častěji, než jak do toho. Sv. přijímání je jen pro zbožné, musí se k němu chodit hodně a maminka mu říká, že on není hodný. Pro něho to tedy není.

V této své domněnce byl utvrzen též při jedné příležitosti. Přišla k nim na návštěvu jeho tetička. Toník, který si potrpěl na zvědavost, byl doma a naslouchal rozhovoru. Naráz však napne ještě více uší. Teď právě tetička zapředla řeč o sv. přijímání s Toníkovou maminkou. Dostaly se totiž ve svém výkladu na starší Toníkovu sestru, která chodívala denně k sv. přijímání.

„Poslouchej, ale ta vaše Vlasta, to je celý anděl. Já když ji vidím, jak jde od sv. přijímání, tak mně připadá celá změněná. Je to krásná věc, ale já bych to nemohla. Víš, já jsem pořád taková — tam si na někoho z unáhlení vyjedu, tam zas řeknu nějaké slovo — a to víš, k tomu je třeba být jinačí, pobožnější. Opravdu pro mě by to nebylo, ale ráda bych to také chtěla“ — tak vylévala své srdce tetička.

„Však Vlasta je od té doby, co chodí k sv. přijímání, velice hodná“ — odpovídá maminka. Pracuje, poslouchá a čeho se dotkne, vše se jí také podaří — avšak tam už přichází. — — — „Toníku, pojď se mnou trochu se projít. Je tak krásný večer“ — zvala Vlasta svého bratříčka. Toník šel, bylo mu vždy s Vlastou tak dobře. — Ta jediná mu nic nevyčítala.

„Vlasto, já ti něco řeknu. Dnes tě tetička i maminka velice chválily, že jsi jak anděl. Ze prý chodíš každý den k sv. přijímání. Já bych také chodil, ale to víš...“

„No, a co ti vadí, že bys nemohl chodit častěji?“

„Víš, Vlasto, že ano, to musí být na to zbožný a hodný. A dnes i tetička u nás říkala, že ona by to nedovedla. No a tetička jaká je dobrá, a o mně každý říká, že jsem kvítko z čertovy zahrádky.“

„Toníku, přece víš, že každý člověk má přijímat často tělo Páně. Řekl to sám Kristus Pán, že kdo nebude jísti nebeského Chleba, že nebude mít v sobě života“ — poučovala Vlasta.

„Ale když to musí být toho hoden a já nejsu.“

„Ty nejsi hoden Krista Pána, ale on je hoden, abys ty ho měl rád. Co to znamená „být hoden“. To je, že musíme mít posvěcující milost, že nesmíme mít na duši těžkého hříchu. Buď člověk nemá těžkého hříchu a pak může jít k sv. přijímání — anebo má a pak se musí z něho vyzpovídat. A všechno také není těžkým hříchem. Pán Bůh má ohled na mnohé naše denní slabosti.“

„Já jsem si, Vlasto, často myslíval, že Pán Ježíš se ani na mně tak nehněvá, jako toho lidé namluví. Vždyť přece máme v katechismu a v biblické dějepřevě tolik příkladů, jak Pán Ježíš odpouští.“

„No tak vidíš, že by to šlo častěji. Ale ještě nějak váháš, řekni, co tě ještě trápí?“

„Ale, Vlasto, na svaté přijímání se musí dlouho připravovat. To já bych nedovedl tak často.“

„Toníku, pohled, hlavní přípravou je život v milosti posvěcující. A pak je příprava blízká. To znamená, že vždy před sv. přijímáním

se máme usebrat a připravit svou duši. Ale kdyby se někdo pořád jen připravoval, podobal by se tomu, jenž má před sebou pokrm a nechce ho pojísti z obavy, že není dosti hladov a tak dlouho by se připravoval na požití toho pokrmu, až by nakonec zemřel hladu. A myslíš, že za dva či tři měsíce budeš hodnější sv. přijímání? Dopustíš se mnoha hříchů, od kterých by tě častější sv. přijímání uchránilo. Uznáváš to už?"

„Vlasto, to máš pravdu. Když jdu k sv. přijímání, tak v ten den si dám dobrý pozor, abych se nedopustil ničeho zlého.“

„Aha, už tě mám, milý Toničku. Vidíš, že tehdy jsi nejhodnější, když jdeš k sv. přijímání. Už jsi na to sám přišel. Čím více budeš čerpat z této nebeské síly, tím budeš statečnější v boji proti hříchu. Tak od nynějška začneš chodit každou neděli, ano?"

„Vlasto, myslíš to doopravdy, že to mohu dělat?"

„Ano, docela jistě a uvidíš, že brzo přestaneš být větroplachem a stane se z tebe hodné a šťastné dítě Pána Ježíše.“

Toníkovi zazářily oči ve tmě radostí jako hvězdičky na nebi.

Povýšení sv. kříže.

Vzpomínka na den 14. září. — Ze zápisků strýčka Červotoče.

Posledně jsem vám, milé děti, pověděl, kterak vznikl svátek Povýšení sv. kříže a při tom jsem si vzpomněl na kratičkou, zbožnou pověst o kříži v kostele otců kapucínů v Římě.

Kdysi žil v Římě velmi zhýralý mladík. Všeho možného na světě užil a již nemoc začala hlodat jeho tělo, vysílené hýřením a nemravným životem. Nic jej nebavilo, nic jej nemohlo vzrušit a dáti mu rozkoše, po kterých stále toužil. Proto zapsal svou duši ďáblu, aby mu na zbytek života zaopatřil všechny možné a nemožné rozkoše. Zlý duch měl radost, že opět jednu duši může urvat Bohu, a dělal, co jen mohl. Mladík hodoval, pil, chodil na výlety a na plesy; na co si pomyslel, všechno zlý duch připravil tak, aby se nešťastný pobloudilec pobavil a za to aby musel svou duši ďáblu při smrti vydat.

Ale anděl strážný se nevzdal jenom tak boje a vnukl mladíkovi spásitelnou myšlenku.

Pravil mladík zlému duchu: „Byl na Kalvarii, když Spasitel trpěl a umřel na kříži?"

„Ovšem, byl!" odpověděl zlý duch.

„Když jsi tam byl, tož mi vypoďobniš Spasitele na kříži. Ale říkám ti, podoba musí býti věrná jako živá, nebo jinak pozbuď naše smlouva platností!"

Zlý duch se vylouval a vykrucoval jak mohl, slíboval vymalovat nejvzácnější rozkoše a pěkné věci světa. Ale mladík stál umíněně na svém a nebylo s ním jiné řeči. A tak musel zlý duch slíbit, že na druhý den bude kříž s podobou Krista Pána hotov.

Zlému duchu dělalo nesmírně zle, když musel věrně vypoďobnit Vykupitele na kříži. Jak by ne, Kalvarie byla konec panování hříchu a zlého ducha a otevřela bránu Boží milosti a nebeského království! Sa-

tan musel splnit mladíkův rozkaz, aby zápis duše nepozbyl platnosti; ale přece jenom jej chtěl ošidit, jak se dalo. Řekl si: Vypodobnit, ano, ale to stačí namalovat, když malování jest kratší než vyřezávat ze dřeva; a namalovat menší obrázek bude také pro mne menším trápením než namalovat veliký obraz! Jak si myslel, tak i provedl.

A ráno podával zlý duch mladíkovi malý obraz Krista Pána na kříži. Mladík chtěl cosi říci, ale zadíval se na obraz ukřižovaného Spasitele, kterého zlý duch velmi věrně vypodobnil, a již nepověděl ďablovi ani slova, nýbrž se dal do hořkého pláče a nařikal: „Pane Ježíši, kdo tě tak zmučil? Já, ano, já, svými hříchy, za mne jsi trpěl! Avšak nebudu utrpení na kříži nebude nadarmo. Od této chvíle se polepším, nebudu již hřešit, rozejdu se se zlým duchem a se špatnými přáteli a do smrti budu plakati nad svými hříchy. Pane Ježíši, smiluj se nade mnou!“

Ďábel zuřil; ale Otec nebeský se slitoval nad mladíkem, který se obrátil pohledem na ukřižovaného Pána Ježíše, a milost Boží přemohla moc zlého ducha.

*

Tento příběh je, děti, jen pověst, kterou vytvořila dávná doba; ale přemýšlejte, co chtěl neznámý skladatel povědět.

Děti poslouchají.

Br. Imrich.

Co bylo křesťanům dřívějších dob životem, denní potřebou, dnes je lidem jen na obtíž. Tak je to i s kázáním. Chodíme sice na kázání, ale jen proto, že nám to pan katecheta ve škole přikázal, nebo jen z pouhého zvyku, neboť tak jsme to viděli u rodičů. Zajistě se pamatujete ještě na ono podobenství jak rozsevač vyšel na pole, aby rozséval zrní. A tu některá padla na cestu, jiná na skálu, jiná zas do trní, a jiná do dobré půdy...

Povím vám tedy jeden případ, aby jste věděly, milé děti, jak máme poslouchati „slovo Boží“. Stalo se to v jednom velkoměstě, kde i bída je velkoměstská, v bohaté, ale velice zbožné rodině. Jednou večer byla tam větší společnost. Živě rokovali o jednom slavném kazateli, který minulou neděli kázal. Jednomu se líbil jeho sloh, druhému držení těla, jinému zase příjemná řeč, jinému pohybu rukou. Ale nemohli si vzpomínouti, o čem vlastně kázal. Tu se obrátili na děti hostitele, které se stranou bavily. Děti však nevěděly jak by odpověděly. Starší tedy, aby odvrátili hanbu ze sebe, tázali se: „Tož tedy takový užitek si odnášíte s kázání?“ Ale děti přece věděly, že bylo kázání o pomáhání ubohým a příznanly se, že za ty čtyři koruny, které jim rodiče dávají na pamlsky na svlačinu, od oné neděle kupují každodenně housky a rozdávají na cestě žebrákům a v třídě chudým spolužačkám a spolužákům. (Kazatel onen mluvil totiž o „milosrdné lásce“.)

A nyní, milé děti, rozhodněte samy, kdo poslouchal lépe kázání — dospělí, kteří jen posuzovali, anebo děti, které třebaže nedovedly opakovati slova kazatelova, přece konaly to, o čem mluvil. Neboť vezte, že

kazatelna je „poštou“ samého Boha a skrze ústa kazatele ohlašuje Bůh lidem svou nejsvětější vůli.

Strýc Všudybyl jede na pout.

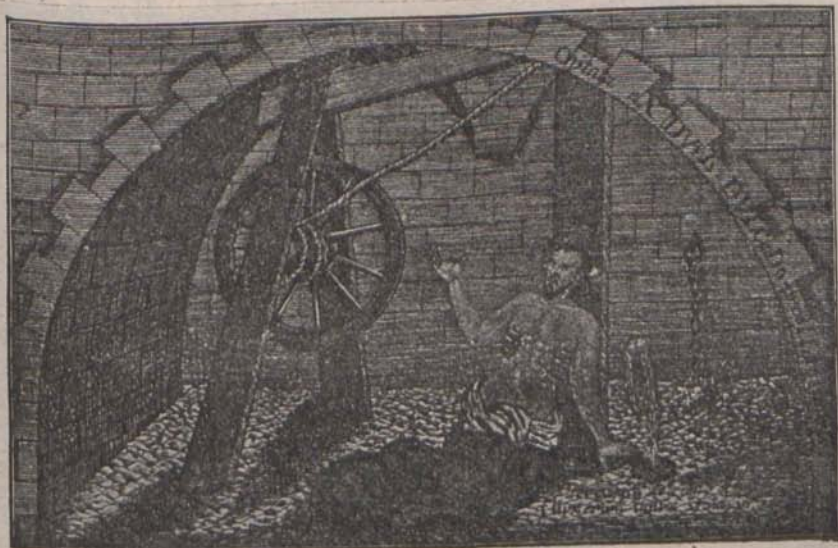
Mučednická smrt bl. Jana Sarkandra.

Protestantští páni začali po pražské defenestraci i na Moravě vystupovati proti katolíkům, hlavně proti šlechticům a kněžím. Bl. Jan odešel před nebezpečím z Holešova a skrýval se v lesích u Tovačova, ale prý jej náhodou vyradil řeznický pes. Bl. Jan byl zajat a odveden do vězení do Olomouce. Již po cestě zakusil mnoho zlého od lidí a v Olomouci teprve před soudem protestantských šlechticů! Vytykali mu všechno možné: že přivedl kozáky na Moravu, že prý v Holešově štvál lidi a působil nesváry a kdo ví, co ještě mu nekladli za vinu. Bl. Jan jenom prohlášoval, že jest nevinný vším tím, z čeho jej chtějí soudit. Ale páni, zarytí nepřátelé katolické víry, nic nedbali slov bl. Jana a večer 13. února 1620 jej dali mučit na skřípci; hodinu jej mučili trápením tělesným a nadávkami, ale bl. Jan stále hájil svou nevinu. Znovu začali bl. Jana mučit o týden později; chtěli vědět, jak se kozáci dostali na Moravu. O tom jim bl. Jan přirozeně nemohl nic povědět, vždyť nic nevěděl! Ale šlechtic Prazma se na mučedníka osopil: „Ty že nevíš? Cožpak ti to pan Lobkovic ve zpovědi neřekl?“ Tak vlastně protestanti chtěli po bl. Janu, aby jim prozradil věci ze sv. zpovědi a to přece žádný katolický kněz učiniti nesmí a také toho žádný za dva tisíce let neučinil. Bl. Jan se rozhodně opřel; pravil protestantským pánům: „Nic nevím a nic mi ve zpovědi nebylo svěřeno. A kdyby také se mi ve zpovědi něco řeklo, vše jsem zapomněl, ale ani kdybych nezapomněl, nepovím a nevyzradím ze zpovědi nic, kdybyste mne na kusy roztrhali a rozsekali. Rád všechno vytrpím pro Kristovu svátost!“ Taková statečná odpověď nadmíru rozhněvala pány a proto se jim zdálo, že mučení natahováním na skřípce je příliš málo a nařídili tedy katovi, aby ještě páčil boky bl. Jana na skřípce plamenem pochodní. Když však pochodně zhasly, poradili nespravedliví soudci katovi, aby na bocích mučednickových zapálil peří, namočené v síře a ve smole. Ani si, děti, nedovedete představit, jaké to bylo utrpení! Bl. Janu tak opálili na bocích žebra, že bylo až vnitřnosti vidět, ale Boží hrdina nenařikal, jenom vzýval svatá jména: „Ježíš, Maria, Anna“ a opakoval ustavičně, že jest nevinný. Ale kde by byli protestantští šlechtici věřili katolickému knězi, chtěli na něm vylít svou nenávisť! Tři hodiny trýznili bl. Jana, ale nadarmo. Rozmrzení odešli a ponechali svatého mučedníka žalárníkovi a katovi. Ti když bl. Jana odvázáli se skřípce, upadl na zem a zbožná pověst praví, že u hlavy mu vytryskl pramen vody, který je dodnes ve spodní kapli Sarkandrovky v Olomouci.

Ve vězení bl. Jan nemálo trpěl; ruce a nohy vytrhané z kloubů se silně zanítily a otekly, rány na bocích hnisaly a páchly a přece páni nedovolili ani nejmenší ošetření lékařem, aby se mučedníkovi ulevilo!

Několik dní s ním ve vězení byli také tři mniši kartuziáni, ale ti byli odvedeni pryč a tak bl. Jan zůstal sám. A žalárník s ním zle nakládal, když mučedník neměl, čím by si získal jeho přízně; jen několik občanů a děvčátko Anička, jejíž tatínek byl také nakrátko s bl. Janem ve vězení, přišlo navštívit umučeného kněze.

Bl. Jan nenařikal ani neproklínal nespravedlivé mučitele; potichoučku trpěl a jen se modlil. Jak snad víte, děti, naši katoličtí kněží se denně modlí hodinky, říkáme zkrátka breviř; bl. Jan na tuto povinnou modlitbu pamatoval i v žaláři a v největším utrpení. Poněvadž po mučení nemohl rukou ani pohnout, obraceli mu při modlitbě bre-

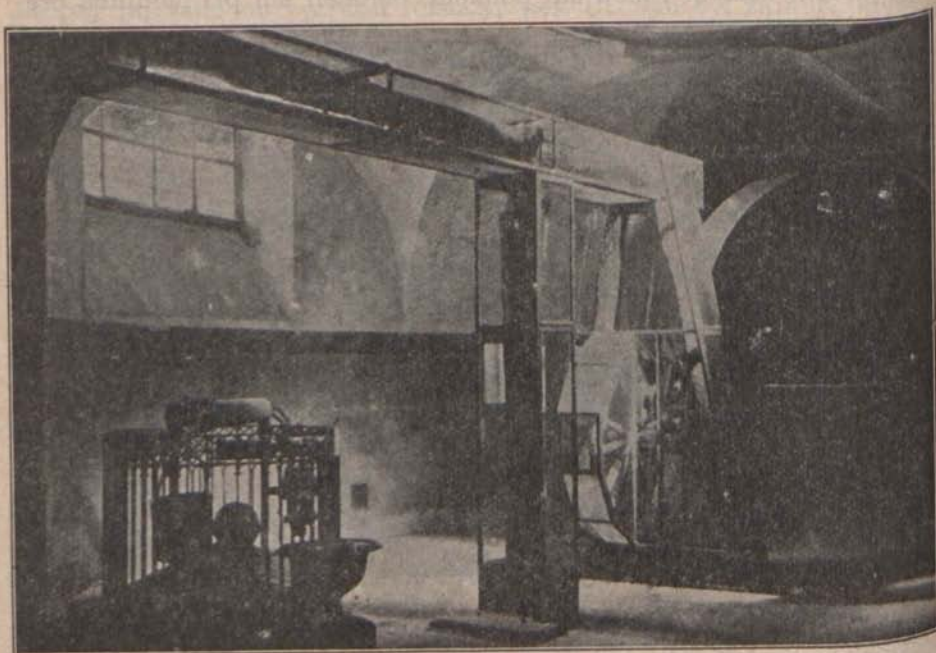
Bl. Jan Sarkander je po posledním mučení obcerstven pramenem vody.

víře listy ti, kdo právě u něho ve vězení byli, a nedal se nijak od této modlitby odvrátiti. Když viděl, že by v cele mohl zůstat sám, prosil, aby jej položili na nízké lehátko a breviř aby položili před něho; a když byl sám, nic nedbal bolestí, napjal zmučené tělo a jazykem si sám listy obracel; vždycky vzpomínával na slova žalmu: „Zpívati budu Hospodinu chvály dokud jsem!“

Avšak brzy bl. Janovi přišel den, v němž začal zpívati Boží chvály v nebesích; tělo vysílené utrpením neodolalo déle než čtyři týdny a dne 17. března 1620 bl. Jan zemřel jako mučedník za katolickou víru a za zachování zповědního tajemství.

Pán Bůh počal bl. Jana oslavovati hned po smrti; tělo svatého mučedníka vydávalo po smrti líbeznou vůni, ač rány po spáleninách před smrtí nesnesitelně páchly, obličej mučedníkův zčervenal a když po stu letech byl otevřen jeho hrob, našli na mučednickových prsou svěží vonící věneček z rozmarýny. Ještě jinými zázraky Bůh oslavil bl.

Jana Sarkandra a tím byl svatý Otec Pius IX. pohnut, aby r. 1860 prohlásil kněze a mučedníka Jana Sarkandra za blahoslaveného. Od té doby můžeme a máme bl. Jana veřejně v naší vlasti ctít a vzývat jako našeho zvláštního ochránce a jako náš vzor křesťanské věrnosti v povinnostech a statečnosti v pronásledování. Jak bohatý jest život bl. Jana: váháš někdy před sv. zpovědí? vzpomeň na bl. Jana, že raději zemřel, než by co nejmenšího ze sv. zpovědi prozradil! Nevíš někdy, kde hledat jistou pomoc? Vzpomeň na bl. Jana, kterak celý Holešov zachraňuje důvěrou ve Svátost oltářní! Nechce se ti někdy

Ve spodní kapli Sarkandrovky v Olomouci je zachován skřípec, na němž byl mučen bl. Jan; nad pramenem vody jest nyní studna.

z pohodlnosti do některé méně příjemné povinnosti? Podívej se na bl. Jana, kterak se zmučený modlí a jazykem si obrací listy v modlitební knize! Máš, milé dítě, obrázek bl. Jana v katechismu; kdykoliv jej uztříš, otaž se vždy: V čem mi dnes bl. Jan dává příklad?

A až přijdeš do Olomouce, navštív kapli nazývanou „Sarkandrovka“; tato kaple jest postavena na místě bývalé mučírny a uvidíš v ní skřípec, na němž byl bl. Jan mučen, můžeš vypít doušek vody z pramene a uctívej tam vroucně ostatky blahoslaveného mučedníka. Jsi-li z blízka, přijdi častěji, jsi-li zdaleka, přijď aspoň jednou za čas na pout k bl. Janu Sarkandrovi; věř, snadněji najdeš cestu do nebe!

ROČNÍK 20.

PROSINEC 1932.

ČÍSLO 4.

Bůh s námi.

Co vysloužila Toníkovi zvířátka v jesličkách.

Ze zápisů strýčka Červotoče.

V kostele sv. Jana Nepomuckého v N. bylo plno světél, plno vůně smrků a jedliček, plno lidí. Vždyť byly vánoce, svátky radosti, svátky Děťátka nebeského a svátky všech dětí. Děti z rodin chudých i z bohatých se tísnily u jesliček a plny zbožnosti zíraly na Ježíška, radovaly se nad Pannou Marií a nad sv. Josefem, kteří měli největší štěstí, že první viděli Spasitele v oné svaté noci.

A od svaté rodiny bloudily oči dětí k pastýřům a ke všem zvířátkům, které do Betlema postavila pečlivá ruka strýčka kostelníka. Ale těch zvířátek nebylo mnoho. Ve farnosti bylo daleko více chudasů než boháčů a tak i betlemské stádečko bylo skromňoučké, jenom několik oveček, pes ovčák a osílek s volečkem u jesliček.

Toník řídící také přišel se sestřičkou Markétkou a s jejich slůvkou Mařkou do kostela. Nechodíval v zimě často, bál se, aby ho nezáblo. Ale na vánoce přece nesmí vynechat, ač je teprve prvákem. Po mši sv., při níž horlivě zpíval ze zpěvníčku koledy, zaměřili všichni tři za ostatními k jesličkám. U jesliček se Toník napřed pomodlil pěknou modlitbičku, kterou jich ve škole naučil důstojný pán katecheta a potom moudře vykládal Markétce, jak a co všechno v jesličkách je. Se vším byl spokojen, jenom zvířátek se mu zdálo býti málo. Po cestě z kostela a doma při obědě ustavičně o čemsi přemýšlel. Po obědě odešel do svého koutku a cosi tam kutil: konal velikou přehlídku zvířinců, který mu vloni u tatínka naložil sv. Mikuláš. Přehlídka nebyla tuze uspokojivá, koničkovi chyběla jedna noha, kravičky byly bez rohů, drůbež povětšinou neměla hlav, žirafa byla bez krku i bez hlavy, zkrátka samí invalidé; jenom slon a velbloud a sova byli bez úhony. Honem trochu lepidla a Toník spravoval, co se ještě dalo; půl zvířince ještě vyléčil ze všech neduhů.

Ale nyní přišlo nejhorší; hodí se to dáti Ježíškovi? A dovolí maminka? Ta právě po poledních pracích odpočívala a cosi zabraně četla. „Maminko, má Ježíšek rád zvířátka?“ — „Jak by neměl, má!“ — „A koně také?“ — „Také!“ — „A velbloudy a žirafy a slony?“ — „Také, vždyť je všechny Otec nebeský stvořil!“ — „A má rád i ptáky, tak třeba sovy?“ — „Inu, ovšem, ptáky snad tím raději, poněvadž jsou jakoby blíže nebi, když létají a tak nás učí, aby naše myšlenky také se vznášely k nebi!“ — „Maminko, a krokodýly má také Ježíšek rád?“ — „Ty jsi mně mudrc, Toníku, nač ty ještě nepřijdeš!“ — „A maminko, měl by Ježíšek v jesličkách radost, kdybych mu dal nějaké zvířátko z mého zvířince? A maminečko, prosím vás, mohu mu některá zvířátka dát?“ — „Ale můžeš, jenom něco nesved!“ Mamince Toníkově ani nenapadlo, že by synek něco smýšlel doopravdy, míval totiž často všelijaké plány, ale nemnohých provedl. Ale tentokrát byl Toník co myšlenka, to čin.

Vyhledal pěknou krabici, zdravá a vyléčená zvířátka pobalil do hedvábného papíru, složil do krabice, a aloy za Mařkou. „Mařko,

půjdu s vámi na svaté požehnání!" Mařka se zrovna polekala, Toník, a na požehnání v zimě! „Ano, půjdu s vámi, a..." šeptal, „vezmu něco Ježíškovi, aby měl více zvířátek v Betlemě, maminka mi to dovolila, abych dal Ježíškovi zvířátka z mého zvěřince, je jich u jesdovolila, abych dal Ježíškovi zvířátka z mého zvěřince, je jich u jeslíček tak málo!" — „Ale abychom s sebou vzali Markétku, bylo by jí doma samé smutno!" — „A, s takovým děvčiskem mrňavým já nedoma půjdu, ať si hraje doma!" — „No, to je pěkné, Toníku, Ježíškovi chceš dávat zvířátka, a Markétku s sebou nechceš vzít k jesličkám; věru, špatně máš Ježíška rád, když k němu nechceš přivést malou sestřičku, ač víš, že děti má Ježíšek nejraději!" — Toník se zamyslel. „Tož ji oblecte, vezmeme ji s sebou, ale nesmí mrňet!"

Netrvalo dlouho a už se nesli. Mařka vedla za ruku Markétku; ta se jenom usmívala, zase může s Toníkem a s Mařkou k jesličkám, a co by mrněla, nebude; a že dopoledne trošičku poplakávala? Jak by ne, když jí tak záblo do prstů; ale nyní si vzala rukávníček a jako by jí jen mohlo být zima? Toník si nějak pyšně vykračoval; jako by to ani nebyl on! Nemůže přece páchat všeliká uličnictví a neby to ani nebyl on! V kostele byl neobyčejně hodplechy, když nese Ježíškovi zvířátka! V kostele byl neobyčejně hodný a pobožný, ani se neohlídl, ani nezašeptal, jenom netrpělivě čekal, až bude u jeslíček volněji... Mařka po svatém požehnání odešla do sakristie oznámit strýčkovi kostelníkovi, že Ježíšek bude bohatší, že Toník mu chce přidat několik zvířátek a že prosí strýčka kostelníka, aby mu je tam dal a nechal! „Ale dám, dám, ať mají děti radost a Ježíšek také!" Brzy se splnila Toníkova touha; ba ještě víc, strýček kostelník mu dovolil, aby sám zvířátka nastavěl do Betlema! A Toník zase pozval Markétku, aby také postavila slepičku s kuřátky. Když bylo dílo hotovo, pomodlili se ještě — myslím, že ještě nikdy se Toník tak vroucně nemodlil a tak pokorně neprosil, aby se Ježíškovi líbila jeho zvířátka, a také nikdy ještě tak nesliboval, že bude opravdu hodný. Stěží je oba Mařka dostala z kostela, ani Toník ani Markétka necítili, že jsou již celí překřehlí, bylo jim u Ježíška milo a teplo!

Ježíšek nezůstal Toníkovi nic dlužen; naučil Toníka chodit do kostela. Ani jednou od té doby Toník nevynechal ráno mši sv., aby pomohl po obřadech navštívit Ježíška v jesličkách — a aby se podíval, jak se vede zvířátkům, která Ježíškovi daroval. I někdy odpoledne na procházce se v kostele zastavil s Markétkou a s maminkou nebo s Mařkou; a dobře udělal pan farář, že dal k jesličkám dvě pokladničky, na každou stranu jednu. Do jedné štědrí křesťané dávali dary na podporu misí, aby všichni pohané mohli poznat dobého Ježíška, který přišel vykoupit všechny lidi; a nápis druhé pokladničky prosil o dar pro cyrilometodějský apoštolát, aby byly prostředky na vznešené dílo sjednocení církve pravoslavné s katolickou, a tak aby byl jeden Pastýř, Pán Ježíš, a jeho viditelný zástupce, svatý Otec v Římě, a jeden ovčinec církve katolické. Toník a Markétka nikdy nezapomněli schovat nějaký peníz, aby jej mohli dát do pokladničky u jeslíček!

Toník se změnil k nepoznání; naučil se ráno bez nucení vstávat,

aby nezmeškal na mši sv.; naučil se poslušnosti, poněvadž Ježíšek byl také poslušný, naučil se býti laskavým k sestřičce Markétce a ke spolužákům, poněvadž Ježíšek má rád děti laskavé, vlídné a dobrosrdečné. Abych zkrátka řekl, Ježíšek naučil Toníka, jak se kráčí Ježíškovou cestou. A neopustil Toníka, vedl jej stále v letech, která ubíhala jako voda v řece. Vždycky o vánocích si Toník u jesliček umíňoval, co zvláště v tom roce daruje Ježíškovi dobrého. Již nedával zvířátka ze zvěřince, ale daroval mu po každé pevný úmysl, v čem se v novém roce polepší, aby se Ježíškovi více podobal. A když již vycházel gymnasium, zase přišel o vánocích k Ježíškovi v jesličkách; tázal se: „Ježíšku, co ti mám letos dát?“ V té padl jeho zrak na nápis zavěšený na zdi u jesliček: „Modlete se, abychom měli hojně dobrých kněží!“

V srdci Toníkově se cosi pohnulo, jako by slyšel hlas: „Synu, dej mi srdce své!“ Toník nerozvažoval: „Ježíšku, tu jsem!“ O příštích vánocích se již Toník modlil u jesliček v kněžském semináři v O. a děkoval Ježíškovi za to, že si jej vyvolil, že jej tak bohatě odměnil za první dárek zvířátek ze zvěřince.

O chlapci, který měl dobré srdce.

Bratr Jiří.

Andulka byla přesvědčena, že jejich pan učitel je nejhodnější pan učitel na celickém světě. Možná, že by ani nedovedla vypovědět, proč, ale bylo to prostě pravda. A když někdo vyprávěl, jak jeho pan učitel je hodný a dobrý, Andulka s úsměvem mlčela, ale na jazyku jí hořela slova: „Hm — copak to, ale náš pan učitel . . .“

Její pan učitel psal nejenom do rozumu, nýbrž i do duše a do srdcí. Proto jej měla tak ráda. Když byla třída tichá, když oči pana učitele byly zvláště plny bolesti a hořící lásky, usedal za stůl a řekl obyčejně vroucně: „Drahé děti —“ A pro ně zůstaly na světě jen rty pana učitele. Duše a srdce jim usedly do očí, oči se zabodly do jeho tváří a pily; neboť dítě má hladovou duši i srdce. Slova jeho byla jakoby žhavé uhlíky, ale nepálila. Pan učitel jimi kreslil v nitru nevidané obrazy a ke každému obrazu vystavěl jasnou cestičku. Jednou to bylo také takto:

„Jaké má Pán Bůh oči, kdo to ví?“

Hádaly: Modré — hnědé — černé — sivé — ale pan učitel nepřisvědčil. Proto si každý vzpomínal na oči své maminky a říkal tu barvu, ale ničí nebyla pravá. Ale ani on sám neřekl, jaké oči má Bůh.

Mlčel chvíli a pak začal: „Byl chlapec, který měl dobré srdce. Nebylo to nic divného, protože i teď ještě je mnoho dětí ve městě i na dědinách, jež mají dobré srdce. (Děti se pokradmu podívaly do země a zkoumaly, jaké asi je jejich srdce, ale hned poslouchaly dále.) Měl rád maminku, tatínka a Pána Boha a když už chodil asi osmý rok do školy, rozhodli rodiče na přímluvu důstojného pána, že půjde studovat do velikého města. A šel. Chudé děti si vozivají do města na

studie jen málo věcí: v uzlíčku několik pořádných buchět, ze kterých jde vůně tatínkových mozolů a mamčininy lásky a slzí, v kapse po- skrovnu grošů a v srdci Boží a mamčin obrázek a slova; a to je vše, čím vítězí.

Chlapec byl v semináři. Měli tam v kapli krásný obraz Dobrého Pastýře, ale nebylo mu vidět do očí. A to jej velmi trápilo, neboť mu říkala maminka, že každý má takové srdce, jaké má oči, aby si dal na to ve světě dobrý pozor. Věděl, že Dobrý Pastýř má dobré srdce a rád by byl poznal, jaké k tomu patří oči. Když tak jednou klečel a díval se, zda přece jich neuvidí alespoň maličký kousíček, napadlo mu: „Ty oči by stejně musel malíř namalovat podle nějakého člověka — asi neměl kdy hledat člověka s Božím očima; — budu jej tedy hledat sám. A od té chvíle hledal. Uviděl mnoho očí — krásných i nemocných: modrých, šedých, hnědých, a jaké ještě jsou — až poznal a nevěděl ani sám, jak, že Boží oči nejsou ani černé, ani jiné, nýbrž, že mají jiné znamení. Hledal tedy to znamení. Hledal, hledal a poznal, že v očích bohatých lidí není Božího znamení; a počal se jim vyhýbatí. Pouštěl se ze školy cestami, kterými chořovali chudí a dělníci a zdálo se mu, že znamení Božích očí je tu někde blízko, ale že je čímsi zakryto.

Jednou se stalo, že dával almužnu. Když žebrák děkoval, podíval se hoch do jeho očí a zatajil se mu dech. Boží oči! Byl si tím jist. Zahleděl se na něho žíznivě a viděl: Žebrák je stařec a vedle sedí dítě: stařec je slepý, oči má zhaslé, ale tvář má živou. Ta tvář jsou jeho oči. A slepcova tvář a oči děcka na zemi, to obojí dohromady jsou Boží oči. A znamení jejich bylo utrpení a láska.

Co měl u sebe, dal mu a odešel. Od té chvíle dával žebrákům největší peníz, jaký měl. A dával každému, i když časem poznal, že ani všichni žebráci nemají Božích očí.

Studenti chudých rodičů nemívají nikdy mnoho peněz, a tak se stalo, že chlapec měl jednou asi uprostřed měsíce jen pětikorunu v kapse na celou útratu. A stalo se ještě více: uviděl žebráka a vzpomněl si, že se zavázal dáti mu pro Boží oči svůj největší peníz a — dal mu jej. Když šel domů, neměl nic, ale u srdce mu bylo teplo. Věděl, že bude beze svačin, trpět hladem, a bylo tomu tak: jeden den, další i třetí. A třetího dne jej zavolał představený a řekl: „Byl tu dobrý člověk a dal mi peníze, abych je dal některému hodnému studentu, který by jich potřeboval. Tu máš. Nic nechci slyšet, poděkuj Pánu Bohu. Jdi.“

Student odešel a kdyby si nebyl býval jist, že to učinil Bůh, snad by býval zahanben; neboť si vzpomněl, že dával žebrákovi poslední pětikorunu poněkud těžko.

Pan učitel skončil. Bylo tichoučko a za chvíli řekl: „Myslím, že rozuměli všichni —.“

Když bylo po vyučování, rozešly se děti domů. Andulka — jindy štěbetavá — byla neobyčejně zamlklá a zamyšlena. Šla pomalu za ostatními. Švitořící hlouček se sesychal, až zůstala sama, neboť by- dlela na konci vesnice. Když nebylo už nikoho vidět, zastavila se a

ve tvářích se jí zračil prudký boj. Líčka jí hořela jako dva narudlé otazníky: Mám — nemám? — V očích se jí zaleskly slzy, protože jí šlo o velikou věc. Dnes je sobota, zítra pojedou poutníci autem daleko na sv. Hostýn a Andulku stálo tolik slzí, tolik proseb, tolik obětí, než tatínek dovolil, že může jeti s maminkou. Byla na krajíčku v nebi už teď, cožpak teprve až u Panny Marie! Ale byl tady háček: věděla též, jak dychtivě toužila i mladší sestřička Fanuška, aby rovněž směla jeti, ale nebylo to možné, protože tatínek byl chud a nebylo peněz.

Při řeči pana učitele se v ní ozvalo cosi, aby se přemohla, aby ustoupila Fanušce — a teď bojovala — těžce a urputně, neboť by tak ráda, tak ráda jela! — Ty to víš, Ježíšku — (ale hned si vzpomněla, jak Mu ráno při sv. přijímání slibovala, že má ráda jenom Jej, a že Mu chce obětovat vše). Tisíce důvodů jí kdosi šeptal do ucha: aby nebyla hloupá a neohlížela se na nic, a aby jela, když přece tatínek dovolil jí; — že kdyby byl chtěl Ježíšek, aby jela Fanuška, nebyl by poslal tatínek jí —. Ale všechny ty důvody mizely jako ranní mlha, vzpomněla-li si na sestru a na pana učitele a na chlapce, který dal poslední peníz. — Pojednou utřela slzy a pevně vykročila. Byla rozhodnuta. Dala se do běhu, jako by se bála; doma pozdravila a ihned se zavěsila mamince okolo krku a zašeptala: „Maminko — já na tu pout nepojedu — ať jede Fanuška —.“

Ale už byla se svými silami skoro u konce a proto chtěla ven, utéci, neboť cítila, že bude plakat, velmi plakat.

Ve dveřích vrazila do ní s jásotem Fanuška a zvolala: „Ach, Andulko, hleď, já taky pojedu s vámi! Tatínek už dovolil!“ A chytila ji za ramena a točila se s ní jako divá po světnici a zpívala: „Tralala — tralala! Ach, tralala!“

Andulka se podívala tázavě na matku. Ta přikývla: Tatínek dostal nenadále dlouho čekáný přídavek a proto jí to radostí dovolil —.

„Ach, Pane Bože“ — uklouzlo Andulce se rtů. A maminka jí přivínila k sobě, neboť pochopila. Maminka pochopí hned srdce svého dítěte. I když se dělá, jako by neviděla.

Strýc Všudybyl jede na pout.

Po návštěvě u bl. Jana Sarkandra, mučedníka za víru katolickou a za neporušitelnost zpovědního tajemství se rozlučme s Olomoucem a vydejme se na cestu. Jak musíme býti Pánu Bohu vděční za všechny tak zvané technické vymoženosti, mezi nimiž vlak není na místě posledním! Snadno a v kratičké době se dostaneme nyní daleko, kam dříve naši předkové jen s nebezpečím a s nesčetnými obětní mohli přijít po dlouhých namáhavých cestách. Asi za tři hodiny vás dnes vlak z Olomouce doveze do Starého Města u Uh. Hradiště, a tamodtud za slabé tři čtvrti hodiny dojdete k srdci Slovanů, k posvátnému Velehradu, kde ctíme slavnou a požehnanou památku svatých apoštolů našich Cyrila a Metoda. Nebudu vám, milé děti, líčit krásy Velehradu, neboť nemůžete mítí pilnější starosti a vroucněj-

šího přání, než abyste co nejdříve také Velehrad navštívily a tam Pánu Bohu poděkovaly, že nám poslal svatého Cyrila a Metoděje; tam také svatému Cyrilu a Metodějovi slibte, že nikdy neopustíte tu víru, kterou nám přinesli, totiž víru katolickou.

A této katolické víře se nikdy nezpronevěřte, ani kdybyste život měly obětovat. Jenom se, děti, ve velehradské basilice zadívejte na strop. Uvidíte na něm bohatou malbu, která pochází z roku 1722. Co představuje?

Slavné umučení katolických řeholníků velehradských od táboritů.

Nikdy jste o nich ještě neslyšely? Nuže, počínám vyprávět. Psalo se roku 1421; v naší vlasti bylo nepokojno, bouřливо. Přátelé a následovníci mistra Jana Husi a jeho vykladačů ohněm a mečem mstili na nevinných katolících Husovu smrt. Hořely katolické kostely a kláštery a v jejich plamenech hynuli kněží i zbožní řeholníci, jako ptáčata v bouři hynuly násilím nevinné řeholnice, které snad Husa poznaly jen podle jména, mučednickou smrtí umírali šlechtici i obyčejní lidé, kteří zůstali věrni náměstku Kristovu, papeži. Bylo jich na sta a na tisíce. Zhoubu a smrt nesla husitská vojska ve vlastní zemi, ve vlasti! Katolíci mají nač vzpomínat jen se žalem, dodnes se nenahradily škody, které katolíkům spáchali husité.

Na ostrůvku v řece Moravě u Nedakonic poblíže Strážnic se utvořilo sídliště táboritů a ti odtud jako z pevnosti podnikali výpady do katolických vesnic a měst. Klášter řeholníků cisterciáků na Velehradě je dlouho páčil, ale netroufali si hned na něj. Napřed oslabovali a zastrášovali katolické vesničany i měšťany, kteří by jistě nedali hodným otcům velehradským ublížit. Zima roku 1421 přišla plánům táboritů na pomoc. Únor toho roku byl nevlídný, vánice stihala vánice, den na píd a noc k nepřechkání. Jednoho únorového dne padl na ostrůvku u Nedakonic tichý rozkaz, a zanedlouho se skrytě od něho táhly tlupy táboritů, ozbrojených mužů i žen. V čele jedné husitský kněz, v čele jiné zemani, napředu třetí opět bojovný sedlák odkudsi z pod hor slováckých. Ani slyšet jich nebylo, tak dávali pozor, aby nebyli prozrazeni. Kam mířili? Vůdcové se vždy snažili zahlédnouti vršek Buchlova, a když se setmělo, povolali dopředu samé domácí lidi, aby vedli tlupy odlehlými, ale nejkratšími cestami — k Velehradu. Cílem jejich výpadu byl cisterciácký klášter na Velehradě.

Tam jako by tušili, co se šije. Velebný opat Jan, muž svaté pověsti, nepřestával mnichy vybízet, aby byli ustavičně připraveni i život obětovati za Krista, a věrnost církvi katolické že snad budou muset potvrdit pečetí vlastní krve. Kdo chce odejít z nebezpečí, může se uchýlit do některého kláštera třeba v Rakousích. Ale nikdo neodešel, každý plnil své povinnosti dál, jenom se ještě více modlili. Kdoví, jak se stalo, že mnich, který měl budit ostatní k ranním hodinkám, se probudil o mnoho dříve; ani věřit se mu nechtělo, že je čas, ale staré přesýpací hodiny ještě nikdy nezklamaly! Rychle se přežehnal a šel zazvonit. Zvon jaksi temně hučel nevlídnou nocí,

bylo kolem čtvrté ranní hodiny, ale jeho hlasu poslechnul každý mnich. A zanedlouho byli v kůrových lavicích před oltářem a zpívali radostně jitřní hodinky. Zrovna zpívali žalm 18.:

*Nebesa vypravují slávu Boží
a díla jeho rukou oznamuje obloha . . .*

když chrámová okna zazářila rudým světlem a na všech stranách klidného údolí se zvedl divoký pokřik a mezi ním se tu a tam ozvalo zoufalé poplašené zvolání strážců velehradských: „Spaste duši, táboritě!“ Řadami řeholníků proběhlo zachvění a všichni popatřili na velebného otce opata. Jeho postava jako by vzrostla až ke klenbě chrámu, v očích jeho zasvitl jasný plamen nadšení a zvučným hlasem započal další verš žalmu. Klid rostl v duších řeholníků a poslední verš žalmu:

„Hospodine, tys mým pomocníkem a mým vysvoboditelem!“ zněl opět jasným odhodlaným tónem. Tak, jako by byl nejkliďnější sváteční den.

Ale v té již byl hluk až u brány kláštera a kostela. Rány pěsti a držadly či jílců zbrání na brány hluše zněly. Z hluku útočníků se ozval ostrý hlas: „Otevřte!“ Ale nic. Mniši dále zpívali žalmy. Než bys však deset napočítal, již venku začaly na brány padat rány seker, doprovázené tupými údery trámů. Opat pokynul. Řeholníci vystoupili z lavic a sestoupili se okolo oltáře, pokleklí, aby přijali poslední požehnání. Opat vztáhl ruce k nebi a modlil se:

*Pomoc naše ve jménu Páně,
jenž stvořil nebe i zemi.*

Pán s vámi!

I s duchem tvým.

*Požehnej vás všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch svatý.
Amen.*

(Příště dále.)

Nechceš být poslední? Jsou věci, v nichž se máme snažit o první místo. K těmto věcem náleží také zaplacení předplatného. Jste rády, milé děti, když „Pána přichází“ máte včas. Udělejte nám také radost a vyrovnejte předplatné také včas; je tak nepatrné, jen dvě koruny na celý rok! Bylo by hanbou světitou z nedbalosti odkládati pořádek v takové maličkosti! Umiň si a proved: Ihned, co nejdříve zaplatím předplatné za „Pán přichází“!

Znáte Honzu Klopýtku? Ještě jste neviděli takového uličníka a také si ani nedovedete představit, co všechno zakusil. Chcete jej poznat a podniknout s ním velikou cestu? Neubráníte se smíchu a slzám a nepřestanete číst, dokud nedočtete. V prosinci pro vás vydáme bohatě obrázkovou knížku „Nehody Honzy Klopýtka“. Zaproste své rodiče, aby vám k vánocům již dnes listkem zamluvili jeden výtisk nadmíru zajímavé knížky. Nebudete litovat! Napište ještě dnes do Matice cyrilometodějské, Olomouc, Wilsonovo 16.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 20.

LEDEN 1933.

ČÍSLO 5.

Hledá klidné místočko . . .

Márunciny nejkrásnější vánoce.

Otec Jeronym.

„Maminko, honem pojďme domů. Dnes přijde velebný pán připravovat mne pro Ježíška!“

Pět a půl roku stará Márunka táhla maminku za ruku, když již se blížily po procházce domů.

„Ale — mamí, já tomu pořád nechci věřit, že by Ježíšek ke mně přišel, když jsem přece jenom takový malý cvrček. Tolik velikých dětí si nejde pro Ježíška a já ho mám dostat a ani do školy ještě nechodím. Maminko, ale já se na Ježíška těším!“

Hučení pouliční dráhy a aut sotva zaléhalo do malého pokojíčka, kde u stůle seděl bílý kněz a vedle něho Márunka. — Tříletá Lolinka, jako nejdůležitější osoba, seděla na divaně naproti nim a svá veliká očka upírala hned na velebného pána a hned na Márunku. Poslouchala, ani nedutala, aby jí ani slova neušlo.

Márunka měla malou knížku s obrázky, kde bylo celé Písmo svaté znázorněno v obrázcích. — Její nejmilejší prací bylo dávat si od tatínka nebo od maminky vysvětlovat, co každý obrázek znamená.

O celém životě Ježíškově dovedla Márunka vyprávět. Od jeho narození až po zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Také o tom, že před svou smrtí zanechal nám ve večeřadle sám sebe skrytého ve chlebě, aby mohl stále uprostřed nás býti ve svatostánku. — Ale nejen mezi námi býti, nýbrž chtěl v nás přebývatí. — Viděla často chodit maminku a tatínka k svatému přijímání, jak ona říkala „chodit si pro Ježíška“. — Očkama plnýma touhy sledovala ruku kněze, když podával mamince a tatínkovi Ježíška v Hostii. Bylo jí líto, že sama nemohla Ježíška ještě přijmout — protože prý je jen ještě malý cvrček . . .

Jednou k nim přišel kněz. Márunka přinesla svou knížku a prosila ho, aby jí vykládal o Ježíškovi podle obrázků. On však chtěl, aby ona vykládala napřed. Konečně si dala říci a velebný pán byl překvapen, kolik toho věděla. Tázal se jí, zda by chtěla přijmouti Ježíška. Márunce se jen očka rozzářila . . . Pak řekl Máruncině tatínkovi a mamince, že je třeba připravit Márunku k prvnímu svatému přijímání. Souhlasili velmi rádi. Tak se začala Márunka připravovat na příchod Ježíška.

Připravovala se celým srdečkem. Pamatovala si každé slovo a ještě horlivěji se modlila k Ježíškovi, aby jí dal pochopit tajemství své přítomnosti v nejsvětější Svátosti a sám si ji připravil, aby Ho mohla přijmouti.

Od první návštěvy kněze se stala Márunka velmi vážnou. Hrávala si dále s Lolinkou, ale Lolinka mohla již dělat, co chtěla, Márunka se nedozlobila a nezlobila moc ani maminku. Stala se z ní hodná, poslušná ovečka, aby z ní měl Ježíšek radost.

Přiblížila se poslední neděle adventní. Před ní šla Márunka ke svatě zpovědi. Litovala všech svých hříšků. Opravdově si umínila, že bude stále hodnější. — Lolinka pak svým „tlošku“ neohebným jazyčkem vyprávěla, že pro Márunku jsou nachystané krásné bílé šatečky a botečky a že ona, Lolinka, také si půjde brzy pro Ježíška, až bude mít větší

„lozoumek“, že ona už to také všechno ví, čemu velebný pán učil Márunku. Na poslední neděli adventní Márunka časně ráno již budila maminku, že dnes má si jít ona pro Ježíška, aby nezaspali . . . Ačkoliv bylo zima, mráz a sníh, přece s chutí i Lolinka se vypravila do kaple sestřiček, kde měla slavit Márunka svoje první přijetí Ježíška do srdce.

Kaplička byla krásně vyzdobena. Na oltáři plno světél a květin. Márunka v bílých šatečkách byla podobna andílkovi, kterých jistě tisíce tichounce obletovalo svatostánek a také Márunčino srdečko. Na hlavice měla myrtový věneček a s hlavičky jí splýval dlouhý závoj. Na srdečku měla z myrtových větévek křížek. V ruce svičku uprostřed hyacintových květů.

Konečně se přiblížil okamžik sv. přijímání. Kněz Márunce v malém proslovu připomněl lásku Ježíškovu k ní. Ježíšek jí dává nejkrásnější dar k vánocům — sám sebe. Márunka nesmí na to nikdy zapomnět a musí stále pamatovat na své první svaté přijímání a jako dnes jde k němu s dychtivostí, tak k němu má chodit po celý svůj život se všemi svými radostmi i bolestmi a křížky. Ježíšek je obletován ve Svátosti oltářní tisíci andílků, ale přece chce do jejího srdečka. Márunka obnovila svůj křestní slib, odřekla se ďábla a vyznala veřejně svou víru v Boha a svou lásku k Ježíškovu.

Pak se zaleskla v rukou kněze zlatá ciboř, běloučká Hostie se vznesla do výše a zazněla slova: „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ — Tu zašeptala Márunka: „Pane, nejsem hodna, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovo a uzdravena bude duše má!“ — Při tom upřela očka na Ježíška ve svaté Hostii. — „Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej tě k životu věčnému“ a Márunka měla ve svém srdečku Toho, po němž tak toužila — Ježíška.

Štěstí Márunčino bylo veliké. Také Lolinka to na ní poznala a ačkoliv byla Márunka po polední již v obyčejných šatech, chytila ji kolem krku a pravila: „Márunko, ty si dnes jak andílek!“

Druhého dne ráno překvapila Márunka všechny. Když vstala, ihned šla k obrazu, který jí na památku dal velebný pán, poklekla a pravila: „Ježíšku, v tebe věřím, v tebe doufám, tebe nade všechno miluji!“ — Pak poklekla před obrazem svaté Terezičky Jžíškovy a pravila: „Svatá Terezičko, nauč mne milovat Ježíška tak, jak tys ho milovala!“ — Nikdo jí to neříkal, že by to mohla udělat, a proto to bylo tak pěkné. — Pak si chodila pro Ježíška každý den.

Když se v kostele zpívalo „Narodil se Kristus Pán“, zpívala Márunka celým srdcem, protože Ježíšek byl u ní, v jejím srdečku a ona se mu klaněla tak, jak se mu klaněli pastýři a andělé v jeskyni betlemské. — Bude mítí takové vánoce i letos. Kdo ještě?

U svaté Anežky v Římě.

Br. Prokop.

Milé děti, z Belgie vám už psát nemohu, protože tam nejsem, a o Dagošovi také ne, protože ho chudáčka už kdesi prodali — teď snad roz-

váží někde mléko — ale když jsem odjížděl do Říma, tak mne pravil strýček-redaktor: „Ať to nevyvedete jak P. Jeronym. Posílejte aspoň vy z Říma nějaké zprávy pro děti.“ Tak tedy začínám.

V lednu dne 21. je svátek sv. Anežky Římské, mladé křesťanské dívky, která dala život pro Pána Ježíše. Ačkoliv měla asi 13 let, přece odešla s tohoto světa jako hrdinka, která zahanbuje leckterého silného muže. Nebudu psát o jejím životě — jen několik dojmů z návštěvy jejího hrobu a katakomb podle ní nazývaných.

Tedy jednoho dne nám bylo řečeno, že se půjdeme podívat na katakomby sv. Anežky. Samo sebou se rozumí, že jsme to my noví přijali s velikou radostí, neboť jsme něco podobného nikdy neviděli. A to víte, když se o tom člověk učí tolik roků z knih, tak že si to přeje konečně uvidět doopravdy.

Tak jsme tedy došli do basiliky sv. Anežky. Mohli jsme pokleknout k hrobu této malé světice, čisté jak lilie. Vždyť Anežka byla jak poupě, jež dříve, než se rozvilo, bylo utrženo rukou Dobrého Pastýře. Anežka patří vám, milé děti, je to vaše světice. Proto jsem si vzpomněl u jejího hrobu na vás, na české děti, abyste zůstaly i vy čistými květy, čerstvými a vonnými.

Po prohlídce tohoto krásného chrámu jsme šli do katakomb. Průvodce nám dal každému svíčku, rozsvítil nám ji a teď nás vedl do katakomb. To jsou dlouhé chodby pod zemí, vykopané v dobách pronásledování křesťanů. Vedle katakomb sv. Anežky jsou v Římě ještě jiné, daleko větší. Vždy v určité vzdálenosti je malá kaple, prostá, bez zvláštních ozdob — jen oltář uprostřed. Po obou stranách chodeb jsou hroby, v nichž byli pochováváni první křesťané, ať už mučedníci nebo též ostatní. Na každém hrobě je nějaký nápis latinský nebo řecký, sem tam zas nějaký obraz, vyrytý v kameni.

Teď si to představte, milé děti. Dlouhé, úzké chodby. Věčná temnota, těžká a hustá, se tu rozprostírá. Člověk vejde se zatajeným dechem. Vždyť vstupuje do místa, kde první křesťané se shromažďovali k modlitbám — kde se sytili a posilovali pro život. Vmyslete se v ducha do tohoto obrazu: Blíží se k půlnoci. Řím buď už spí nebo je někde shromážděn v divadle nebo na nějaké slavnosti. Po ulicích Říma se mihají temné postavy jak stíny, rychle spěchající. Hlavu skloněnou a zahalenou. Naráz zabočí s ulice a zmizí v nějakém domě. Octnou se u skrytého vchodu, kde stojí někdo na stráži. A nyní každá osoba musí pronést tajné heslo, smluvené na tu noc mezi křesťany. Kdo by ho neznal, nebyl by vpuštěn. Brána se pootevře, křesťan nebo křesťanka je vpuštěna. Naslouchá, kde se ozývají dušené hlasy ostatních návštěvníků. A už spěchá za nimi s lampičkou rozsvícenou. Přeběhne několik chodeb a octne se mezi svými. Za chvíli začne bohoslužba. Konečně už je tu všemi vítaný a objímáný sluha Boží. A již se nesou k nebi zpěvy zanícených duší. Nato sluha Boží promluví několik slov ke svým ovečkám a pak začne mše sv. na prostém oltáři. Obětování, pozdvihování a pak — přijímání. Muži, ženy, malí chlapani i dívenky se sytí Chlebem andělů. A teď se podívejte: přikleká k oltáři jedna zvláště milá a krásná dívka. V očích jako by měla oheň, tvář planá očekávání, v celém těle

rozlita vroucnost milující duše. A za chvíli odstupuje, štěstím a radostí nebe celá změněná. Má v srdci Beránka. „Kdo to je?“ — ptá se kdosi potichu. „Anežka“ — zní odpověď.

Myslíte, děti, že to není pravda? Ano, Anežka chodívala do těchto katakomb. Vždyť byly hned pod jejím domem. A průvodce nám ukázal několik lampiček, zbylých po prvních křesťanech. Nakonec dodal: Tam ta malá lampička patřila asi sv. Anežce, té snad užívala, když chodívala na shromáždění do katakomb.

Milé děti, dp. redaktor vždy zdůrazňuje, aby se psalo do „Pán přichází“ o nejsvětější Svátosti. Když se však píše o sv. Anežce nebo o katakombách, musí to skončit o velebné Svátosti. Do katakomb si chodili křesťané pro sv. přijímání — Pán Ježíš byl jejich středem. Co by byly katakomby bez svaté Hostie? Pustými chodbami.

Když jsme tam byli, prohlíželi jsme si vše pořádně. Viděli jsme zbytky kostí — a naráz také necelou lebku. Snad to byl někdo z prvních křesťanů. Jak ji zočil spolubratr ze Švýcarska, údivem zvolal: Hola! A úprkem běžel za průvodcem, aby mu vysvětlil, kdo to je — neboť ještě italsky nerozuměl. Při tom, jak se hnal chodbou, zhasla mu i svíčka. Leč průvodce mu odpověděl francouzsky, že se neví, čím lebka to je. Musím se přiznat, že i na mne to působilo vše velikým dojmem — hlavně kaple, středisko katakomb, posila křesťanů.

Při leccems jsme se zdrželi déle a pak jsme museli dohánět průvodce, nebo občas průvan shasil svíčku a tu jsem si myslel, že by to nebylo moc příjemné, kdyby tam člověk zabloudil.

Milé děti — temné a chladné chodby podzemní se staly světlem a teplem. A čím? Sluncem nejsvětější Svátosti. Láska k sv. Hostii by se i špendlíkem prodrala až do středu země!

Odešli jsme všichni dojatí. Hrdinnost prvních křesťanů kárala neobětavost dnešních. Šli jsme mlčky — bylo vidět, že to každého sebralo.

Sv. Anežka si chodila pro sílu do katakomb — Anežka žila s Beránkem. Hle, váš vzor! Proste ji, aby vám vyprosila velikou lásku k nejsvětější Svátosti. Proste sv. Anežku o to, aby paprsky Eucharistie ozářily temnoty srdcí a zahřály chlad duší — jako kdysi bílá Hostie rozplamenila její srdce a rozplašila stíny katakomb!

Několik obrázků ze Svaté Hory.

Časopis „Pán přichází“ vás, milé děti, učí milovati Pána Ježíše a ukazuje vám cestu k jeho svatostánku. Ale učí vás též milovati Pannu Marii. Bez ní bychom neměli Pána Ježíše. On skrze ni přišel k nám, my skrze ni přicházíme k němu. „Prostřednice naše!“ — tak ji vzýváme a tím vyznáváme, že Panna Marie všechny milosti rozdává. Laskavě k sobě zve všechny, zvláště děti. „Jestli kdo maličký, pojd' ke mně.“ A mnohé děti na to pozvání jdou k ní.

Maličké děti přišly u velikém počtu uctít Pannu Marii svatohorskou v jubilejním roce 1932. Časopis „Svatá Hora“ (roč. XI., č. 6.—8.) podává o tom zajímavé zprávy, z nichž něco vypravujeme čtenářům, vzdá-

leným od tohoto poutního místa. Ale jistě i těm, kteří jsou z blízka a Svatou Horu u Příbramě znají, budou tyto vzpomínky milé.

Jubilejní slavnosti ke cti korunované Královny svatohorské, již před 200 lety se dostalo zlatých korunek římských (roku 1732), začaly „andělským průvodem“. Máme zprávy již od roku 1674 o krásném obyčeji na Svaté Hoře zavedeném: Děvčátka i chlapci, oblečení za anděly, přicházeli vzdát hold Královně andělské na Svatou Horu. Časem tento zvyk vymizel, avšak letos byl obnoven.

Byla první neděle v květnu 1932. Kolem 8. hodiny vyšlo z Příbramě dobře spořádané „procesí andělíčků“. Vedly je ctih. sestry a ostatní opatrovnice. Na 150 dětských andlíků kráčelo v průvodu a neslo májové Královně k jejímu jubileu nejvzácnější dar — andělské prvotní nevinosti. Vzdušná organtinová křídélka děvčátek, posetá zlatými a stříbrnými ozdobami, a bělostné šerpy chlapečků ladně se odrážely a zářily ve zlatých paprscích májového jitra. — Krásné čelenky, ozdobné korunky, věnečky, lilie a palmy dodávaly nevinným dítkám vpravdě andělského zjevu. Za touto skupinou ubíralo se v průvodu 40 malých členů příbramské skupiny Tarsiciů a na 250 družiček v růžových nebo bělostných šatečkách s podobnými ozdobami, jako andělé. Ostatek vyplňovaly školní dítky, hoši i dívky, v obyčejných svátečních šatech. Celkem napočítáno dětí v průvodu na 700. Za nimi kráčelo duchovenstvo s vdp. děkanem a ostatní věřící lid, který se nemohl nasytití pohledu na čisté květy dětské nevinny, a v mnohých očích bylo zřítí slzy.

(Příště dále.)

Strýc Všudybyl jede na pout.

Umučení katolických řeholníků velehradských od táboritů.

(Dokončení.)

„Draží bratři v Kristu, a moji milí synové, chvíle zkoušky nadchází. Stůjte pevní ve víře. Kdo vytrvá až do konce, bude spasen, a kdo ztratí pozemský život pro Pána, najde život věčný. Díky vzdejme Pánu!“ A zanotil mocným hlasem:

*Tebe, Bože, chválíme,
tebe za Pána vyznáváme,
tebe, věčného Otce, ctí veškerá země! ...*

Ještě se ani všichni řeholníci nemohli hlasem spojit se svým duchovním otcem v hymnu díky a vítězství, když chrámová brána podlehla krupobití ran a úderů. Zapraskly závory, zastenaly veřeje a do ozářeného kostela se vrátil zuřící zástup táboritů.

V mžiku byl hlučící a výskající zástup táboritů u oltáře. Opat Jan snesl své klidné oči dolů, vztáhl výstražně ruku a mohutným hlasem zvolal: „Neznesvěcujte a nehanobte svaté místo Boží! Co zde hledáte?“ Vlna táboritů jen v první chvíli opatových slov zaváhala, ale sotva domluvil, už se bouřily hlasy násilníků: „Zacpěte mu ústa! Dejte mu jed-

nu, ale dobrou, když je jeduška! — Nemluvte s nimi! — Na ně, nešetřte jich!!!“ A již se chumly rukou vzpínaly po mlčících mniších, kteří se jen potíchu modlili; kam který byli porozštouháni, posvalováni, povázáni, potlučeni . . . Ale nikdo jich neslyšel naříkat, ani jeden neřekl hrubého slova, a tím méně aby snad proklínal nespravedlivé útočníky. Nejednomu mnichu se podařilo zmizet ve zmatku a temný les jej uchrá-

nil. Ale nenávisť proti „jeduškám“ (tak se také spílalo katolíkům) vyzvedla osm mnichů s opatem Janem do popředí, když odkudsi zařičelo vzteklé volání: „Zatopme těm jeduškám, ať se také ohřejí a zkusí, jak pálí oheň!“ A jak za takových okolností bývá, čím divočejší a čím surovější nápad, tím spíše se zalíbí . . . V malé chvíli byla uprostřed kostela narovnána hromada dříví a slámy a ke kusům trámů popřívazování ne-

vinní řehlníci, tak dotlučení a zkrvavení, že i kameny, jak praví pověst, navždy zčervenaly nevinnou krví mučedníků. Když byli mniši přivázáni, dal vůdce táboritů pokyn a již ohnivé jazyky začaly poskakovati po hranici. To bylo mezi tábority smích a radost! „Vidíte, vy papeženci, páli, páli, co? Ať vám pomůže váš papež, vy jednušky jedny! Vy mníškové jacísi! Foukejte, hoši, foukejte, aby velebným otcům nebylo zima!“ ještě popouzeli několik horlivých táboritů, kteří rozfoukávali oheň pod hranici. Jiní strhávali svaté obrazy a příkládali je na oheň, jiní rabovali po kostele a po klášteře, kde by se co dalo vzít. Všude řev, křik, výskot a jásání táboritů, že se jim podařilo vzít Velehrad.

A pod chrámovou klenbou se tiše připravovali k vítězství řeholníci s opatem Janem. Netrpěli dlouho. Milosrdný kouř zahalil jejich zrakům ohavnost zpuštění, které zavládlo v jejich milém chrámu, a žár ohně, který chtivě stravoval jejich utýraná těla, nemohl přemoci plamen nadšení věrnosti pravé víře katolické a papeži, náměstkovi Krista Pána. Táborité se domnívali, že zahubili osm cisterciáckých mnichů katol. na Velehradě, domnívali se, že nad nimi zvítězili. Ale nezapomněli jich, ani nad nimi nezvítězili, neboť právě spáchaným násilím a nespravedlivým upálením učinili památku osmi velehradských mučedníků nesmrtelnou; a právě mučednická smrt velehradských mnichů jest vítězstvím jediné pravdy Boží, která nás ještě dnes, po pěti stech letech, posiluje a do konce světa bude posilovati jejich příkladem ve věrnosti Církvi svaté, která jest jedna a katolická, utvrzuje nás ve víře, kterou nám přinesli sv. Cyril a Metoděj a za kterou naši předkové statečně a věrně trpěli potupy, násilí i smrt od vlastních pobloudivých bratří!

*

Zhoubný jest blud, milé děti, ještě zhoubnější naprostá nevěra a smutno jest v národě rozděleném ke čtyřem koncům. Z lásky k Pánu Bohu a z lásky k národu se často modlívejte, aby nás Otec nebeský chránil od bludných cest a od propasti nevěrností Pánu Bohu, a aby národu našemu dal pokoj, mír a svornost v jednotě a síle pravé víry na přimluvu našich svatých ochránců, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava, dědice země české, a hlavně na přimluvu a pro oběti katolických mučedníků z dob husitských!

Nový rok nezučinej dluhy! Pamatuj, že nezaplacené předplatné je dluhem a proto použij vplatního lístku poštovní spořitelny, který byl v posledním čísle a pošli své předplatné. Je tak nepatrné, jen 2 Kč na rok.

Strýc Všudybyl vzkazuje všechny své přátele pozdravit a upozorňuje je na knížku „Nehody Honzy Klopýtka“. Neudržíte se smíchu, a možná ani slz, a se zatajeným dechem budete Honzu sledovati na jeho dobrodružných cestách s Jakoubkem... Vyproste si od rodičů tuto knížku dárkem. Stojí jen 9.50 Kč, má hojně obrázků a 130 stran. Nehody Honzy Klopýtka rozesílá Matice cyrilometodějská, Olomouc, Wilsonovo náměstí 16.

Učíš se francouzsky? Poradím ti o pěkné knížce francouzské o Panně Marii Lurdské „Notre Dame de Lourdes et les enfants“ (napsal A. Rebsor-men, vyd. Bonne Presse v Paříži). Dočteš se v ní krásných zápisů o lásce Panny Marie k dětem a při tom se povcičíš v jazyku.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík.
Tiskem Lidových závodů tiskářských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 20.

ÚNOR 1933.

ČÍSLO 6.

Pod jednou střechou.

Pod jednou střechou.

Br. Prokop.

Bylo nedělní odpoledne. Nebe se dnes proměnilo v ohromnou konvi vody. Kdo měl daleko, nemohl jít na požehnání do kostela. Mezi těmi byly i dvě děti, Bohouš a Květa. Tatínek jim přikázal, aby dnes zůstaly doma. Poslechly, ale nechtěly se dát připravit o požehnání.

Pojď, Květo, uděláme si oltářík v malé světničce. Já budu velebným pánem a ty budeš odpovídat. — Bohouš i Květa si vzali kancionálek. Pod kříž přistavili stůl, pokryli jej ubrouskem, přinesli stoličku a Bohouš vážně začal litanie k Panně Marii — tak, jak tu viděl u velebného pána. Květa zase odpovídala. Vše se pěkně zdařilo. — —

Poslyš, Květo, já budu velebným pánem. Jednou jsem se ptal na to tatínka a on mi říkal, že, když chci, takže mě dá studovat. Ani nevíš, jak se na to těším. Podív se, každý den sloužit mši svatou, často kázat, podávat svaté přijímání a zpovídat. To budeš jednou koukat, jak to budu brát. Panečku, to není jen tak.

A tož to já budu také — přerušila ho Květa.

Čím? — vyjeveně se ptal Bohouš.

No, jak ty, velebným pánem — odpověděla Květa.

Ale, co tě to napadá? Nevíš, že velebný pán říkal, že to je jenom pro chlapce? Já jsem dříve také myslel, že ty bys mohla být také, ale pak nám to velebný pán vysvětlil.

A co když já chci být — odporovala Květa.

Pro mně, za mně, ale velebný pán říkal, že to nejde. Že prý to Pán Ježíš tak chtěl.

A ty myslíš, že jen chlapci mohou mít rádi Pána Ježíše — hájila se Květa. A víš, já se na to jdu zeptat tatínka, však on také studoval. Kdo ví, cos ty slyšel. — —

Tatínku — přiletěla udýchaná Květa.

Co je ti, Květuško — vlídně ji oslovil tatínek.

Tatínku, Boža povídal, že on bude velebným pánem a že já nesmím být. Že to není pravda?

Tak ty bys také chtěla být velebným pánem, Květuško? A teď mi řekni, proč.

No, tatínku, abych mu sloužila celý život, abych byla blízko velebné Svátosti, zkrátka, tati, abych měla Pána Ježíše hodně ráda.

Tak, teď počkej, Květušku. Byla Panna Marie kněžem? — ptal se tatínek.

Panenka Maria? — já myslím, že ne — odpověděla nesměle Květa.

A měla Pána Ježíše ráda a sloužila mu věrně? — vyzvídal dále tatínek.

Ale, tatínku, to se rozumí, vždyť Panenka Maria měla Pána Ježíše nejraději ze všech — tvrdila Květa.

A na příklad sv. Ludmila, Anežka, byly velebnými pány? Pravda, že ne. A přece, jak milovaly Pána Ježíše a on je! Teď tedy vidíš, že můžeš milovat Pána Ježíše, i když nebudeš velebným pánem. To byla

vůle Pána Ježíše a on to tak zařídil, že kněžími jsou jen vyvolení k tomu muži. Ženám zase určil jiné poslání. V každém stavu se může sloužit Pánu Bohu.

Tatí, ale tož čím budu já? — zvědavě se dotazovala Květa. Čím bude chtít Pán Bůh. Můžeš být třeba učitelkou. Je to krásný stav, učit malé dušičky pravdě a vštěpovat jim lásku k Pánu Bohu.

Tatí, to by bylo dobré, ale já bych chtěla bydlet celý život pod jednou střechou s Pánem Ježíšem.

Tak to můžeš být sestřičkou — odpověděl tatínek.

Sestřičkou? Tatí, to jak ty, co jsou na konci města. Ale, tatínku, když já jsem jednou slyšela, jak se jim děvčata z měšťanky smála, že jsou zavřené, že neuzijí světa, a že nic nedělají a kolena mají odřená od modlení.

Poček, milá Květo. Právě proto se jim lidé smějí, že je má Pán Ježíš rád a ony jeho. Svět chce jen své a ten, kdo šlape nevšímavě po snáhách světa, je nenáviděný. Hleď, ten Pán Ježíš pracoval, modlil se, všude dobře činil a světu se nezavděčil. Lidé myslí, že ten, kdo se modlí, že nepracuje. Nechápe potřebu stále modlitby, ale Kristus Pán přece pravil, že je třeba bez ustání se modlit. Sestřičky se zasvěcují svatými sliby úplně do služby Pánu Ježíši, takže mu patří docela. A při tom slouží i světu, ale jen modlitbou, milosrdnými skutky, ošetřováním nemocných nebo vyučováním. A celý život bydlí pod jednou střechou s velebnou Svátostí. Z toho vidíš, že život sestřiček se nejvíce podobá svatému úřadu kněží.

Ale, tatínku, když prý sestřičky nesmí ani na prázdniny domů, to já bych nedovedla — namítala dále Květa.

Holubičko drahá, to mluvíš teď, když si ještě malá. Lásku k Pánu Ježíši musí všechno překonat. A sám Kristus Pán pravil, že kdo miluje více otce a matku než jeho, že ho není hoden. Kdo si zamiluje dům Boží, ten v něm najde novou rodinu.

A pak ještě — tatínku, proč tolik lidí nechce ani slyšet o klášteře?

Protože to je pouze pro vyvolené. Všechny ženy nejsou povolány Bohem ke službě v klášteře, jako všichni muži nejsou vyvolení ke stavu kněžskému. A pak mnoho lidí nechce slyšet volání Boží pro lásku ke světu.

Tatí, ale ještě nakonec. Co mám dělat, abych se mohla stát sestřičkou?

Nic jiného, milá Květuško, než se za to modlit, upřímně po tom toužit a hledět si s milostí Boží tuto touhu uchovat. — — —

— — — Tatínek ještě nedomluvil, když vtom vrazil do dveří Bohouš.

Nemysli si, Božo, že jen ty budeš sloužit Pánu Bohu. Abys věděl, já budu také — překvapila Květa svého bratříčka, plna radosti.

A myslíš, že já ti bráním? Ale velebným pánem nemůžeš být — odpověděl Boža.

Nechtsi, však tatínek povídal, že všichni nemohou být velebnými pány. A že neuhodneš, čím budu. Začíná to na s —

Než Květa se bála, že by to uhodl sám, proto to raději zavčas sama oznámila.

Abys to věděl, budu sestřičkou — vítězoslavně pronesla dívenka.
A myslíš, že ti budu závidět? Tím lépe, aspoň oba dva budeme sloužit Pánu Bohu. Ty sis myslela, že tě nemám rád, a zatím já jsem říkal jen to, co nás učil velebný pán.

Ovšem, že se musíte mít rádi — vpadl jim do řeči tatínek. A na důkaz toho budete dělat toto: Květuška se bude denně modlit k Pánu Ježíši, aby učinil z Bohouška jednou hodného kněze. Boža zase bude každý den prosit Pannu Marii, aby Květuška se stala jednou horlivou sestřičkou — abyste jednou oba žili v domě Božím, pod jednou střechou s Pánem Ježíšem. A já vám budu pomáhat také a vaše zemřelá maminka vám bude žehnat s nebe.

Tobě.

Fr. Jiří.

Velikánské město leželo na řece jako umírající svatý. Voda řeky byla před městem čistá a jasná, ale vytékala z něho špinavá, kalná a páchnoucí, a jako by neměla sil. Lidé vcházeli do města s veselými tvářemi a rozjaření, ale vycházeli z něho zaprášeni, tváře měli šedé sazemi a jakoby vpadlé. (Je to podivná věc: až půjdeš do města, dej na sebe dobrý pozor!) Okolo města je rovina; rovinou utíkají z města kolejnice a silnice a silnicemi chodí chudí lidé. Jednu silnici přetíná řeka; mezi řekou a silnicí je s jedné strany prázdný kout a na něm stojí opuštěný domeček bez střechy a cikánský vůz se zavřenými okenicemi. Byl ostrý mráz. Po řece pluly kusy ledu, lidé se zavírali do vycopených světnic. Od řeky se blížil zástup dominikánských noviců. Snad šli na vycházku. Vůz byl tichý. Ale najednou se od něho odtrhly tři — čtyři cikánské děti a běžely k mnichům. Byla to děvčata. Věk bylo těžko říci: jedno bylo úplné dítě, jiné mělo postavu dítěte, tvář dospělé dívky a oblečeno bylo jako kluk; třetí mělo sraženou postavu a oči staré ženy.

Prosily; svými ústy, rukama, očima a celým tělem. Neříkaly, co chtějí. Bylo jasné, že mají bídu ve všem. Byla to těžká věc: řeholníci nemají peněz a lásky se malé dítě nenají a tyto děti měly hlad. Jeden z noviců vyňal ze záhradní dvě jablka a podal je do zkřehlých ruček maličké cikánky. Vzala je dychtivě a ztichla. Oči jí klouzaly s novice na jablka, rozšířily se a bylo viděti, že chce poděkovat. Ráda by byla řekla něco velmi vroucího, něžného, aby v tom řekla celou radost svého srdce. Najednou se usmála. Vzpomněla si, jak jí nedávno bolely zuby; jak to bylo hrozné (plakat nesměla) a jak byla šťastna, když to přestalo. Vyhrkla: „Aby vás, panáčku muoj drahý, zubočky, zubky do celého roku něbolely — aby vás dobrý Pán Boh toho ráčil chránit — aby vás Paněnka Mária —“

Bylo to všecko v nížku. Mniši se při tom nezastavili, děti hopsaly před nimi a prosily.

„Umíte číst?“

„Ně, panáčku —“ řekly s rozmazanými úsměvy, v nichž byla celá

tna jejich duší. Dostala každá obrázek; žebronily ještě několik kroků, a když řeholníci mlčeli, vracely se k vozu. A ta, která dostala jablka, tiskla je k sobě a říkala stále dokola: „Aby vás, panáčku muoj drahý, zubočky, zubky do celého roku něbolely, aby vás dobrý Pán Boh toho ráčil chránit, aby vás Paněnka Mária do smrti nájdľšieľ —“ její slova zanikla v třesuté zimě, do níž bys nevyhnal ani psa.

— Rád bych vám něco řekl, vy všichni drazí maličtí bratři a sestřičky, kteří jste dočetli až sem:

Vy, kteří máte maminku, tatínka, útulnou světnici, plný stůl a můžete číst zábavné i poučné knihy, vzpomeňte si na cikánské otrhané děti — — — Poděkovali jste už někdy za své štěstí dobrému Bohu?

Kdo z nás může vědět, není-li můj chudíčkový kamarád, není-li to otrhané, zkřehlé dítě, které nás potká někde venku, není-li ten ubohý žebrák na rohu ulice, není-li to převlečený Pán? — Miluješ ho? — Hled, jak trpí.

I vy, kteří máte málo anebo nic — vzpomeňte si na cikánské otrhané děti — — vzpomeňte si na Ježíška, který se narodil ve chlévě. — Poděkovali jste už někdy za své štěstí dobrému Bohu? Neboť vás velice miluje a proto vás činí podobnými sobě.

Římské děti.

Otec Jeronym,

Už jsem slyšel až z Československa vyčítavé hlasy, že jsem na československé děti zapomněl, že nic už nepíší do „Pán přichází“. —

Opravdu, nevěřil bych, že jsem tak dlouho nepsal. Nezapomněl jsem na slib, daný vldp. redaktorovi, ani na československé děti. Modlím se za ně všecky u hrobu sv. Petra a mučedníků, aby byly vždy statečné a věrné sv. Církvi. Modlím se za ně u hrobu sv. Otce Pia X., který slavnostně dovolil a doporučil, aby malé děti hodně brzy přijaly do svého srdečka Ježíška ve sv. přijímání a hodně často. Tam se také modlím, abyste měly hodně rády svůj časopis „Pán přichází“, který chce ve vašich srdečkách připravovat příchod Pánu Ježíši.

Abyste mi to skutečně věřily, tak vám dnes něco napíší o římských dětech. Snad si myslíte, že není rozdíl mezi vámi a jimi. V něčem je, v něčem není. Podívejte se, jak takový Talijánek vypadá, když jde do školy.

Je buď baculatý nebo také hubený. Z hnědé tvářičky mu koukají jako dva uhlíky černá očka. Talijánci jsou obyčejně hodně snědí, tak jako naši kluci v létě na venkově. Jiné oči než černé skoro ani nevidíte, ale moc černé. Ale to není všechno. Talijánek a také malá Talijánka, když jdou do školy, mají stejnokroj, všichni stejné šaty.

Každá škola má svoji uniformu a podle šatů již se může poznat, do které školy ten nebo ta chodí. Ty jsou pro všechny chlapce i děvčata stejného stříhu: je to taková zástěra, která se zapíná na zádech, dlouhá od krku až po kolena a dlouhé rukávy. Jsou z obyčejného plátua bílého, modrého a někdy také černého a oblékají je na své obyčejné

všední šaty. Pod krkem je na zástěrce límeček přehnutý a široký a z něho hochům i dívkám visí stuha, pentle buď úzká nebo širší a široká; buď krátká — jako motýlek — nebo delší a dlouhá. To podle toho, do které školy chodí.

Ale to ještě není všecko. Ze šatů můžeme také poznat, do které třídy chodí. Na rukávě má bílé nebo modré pásky a tolik pásků, kolik roků. — A ještě víc: můžeme také poznat, jak se učí. — Podle toho, jakou medaili má: stříbrnou, malou, velkou — bronzovou a zas buď malou nebo velkou. Při každém vysvědčení — nová medalie, ale jen pro ty, kteří si ji zaslouží. Místo jedniček a dvojek atd. mají na vysvědčení označeny body. — Podle našeho počítání může mít naději na medaili ten, kdo by nedostal ani jedné trojky a ještě dvojek by nesměl také moc mít. Kdo by neměl dvojek anebo jen 1 až 3, dostal by velkou nebo malou stříbrnou.

A co je nejlepší —: každý má na prsou vyšité jméno křestní i příjmení. — To je veliká výhoda pro učitele a učitelky, že si je nepletou. Talijánské děti, dokud jsou malé — v prvních třídách obecné školy — jsou všechny na sebe moc podobné, proto mají jména vyšitá na šatech.

Když je nějaká slavnost ve škole a rovněž při jiných příležitostech objeví se děti cestou do školy ne ve svých všedních uniformách, ale ve svých spolkových: téměř všechna děvčata jsou ve sdružení „Malých Italek“. Ty nosí bílou košilku, černé nabírané sukýnky až pod kolena dlouhé, černý lehký čepeček, bílé punčošky. A téměř všechny mají dlouhé copy. Ustřížené vlasy jsou výjimkou. A dlouhé vlasy jim pěkně sluší. — Hoši v takových příležitostech mají černé košile, popelavé krátké kalhoty po kolena a černé punčochy a černou čapku se třapcem. Jsou to malí vojáci. Mívají cvičení s dřevěnou flintou a pochodují s nimi po městě jako vojáci. Sdružení hochů se nazývá „Ballilla“.

A jsou hodní, ti Talijánci a Talijánky? — Nesmím je chválit, abych od vás nedostal, ale mohu říci, že hodnější jako československé děti, jako vy, nejsou. — Jsou mezi nimi mnohé děti velmi hodné, to je pravda, — ale vy chcete být ještě hodnější. . . . Třebas velmi hodné je zde jedno děvčátko asi desetileté, které vždy po škole prodává pečené kaštiny na rohu jedné ulice, po níž několikrát za den chodím, a to místo své babičky. V Itálii je mnoho chudobných lidí. Ta stařenka prodává pečené kaštiny a živí tak sebe i svou vnučku. A ta malá dívenka po škole prodává místo ní. — Je zima. Sněhu sice není, ale prší a vítr fouká divoce. Dívenka, lehce oblečená, v dřevácích sedí u kotlíku s kaštanami. Když je jí moc zima, hřeje si ruky nebo nohy nad kotlíkem, v němž je žhavé uhlí. A prodá málo. . . . A při tom je trpělivá. Viděl jsem v její ruce, kterou si schovávala do rukávu druhé ruky, růženeček. Z toho jsem poznal, že je hodná, a z toho, že je vážná a nedotěrná.

A ještě něco se mi na římských dětech líbí. — Víte, že je v Římě mnoho kostelů. Mnoho dětí, když jdou do školy podle kostela, stávají se tam, aspoň na chvíli. Pomodlí se Otčenáš, Zdravas. Pohladí rukou sochu Panny Marie, sv. Antonína atd., koho právě více mají rády, a na rozloučenou pošlou také hubičku Ježíškovi. — Požehnají se a jdou dál do školy.

Je mnoho také našich dětí v Československu, které rády si přivstanou i na mši svatou i ve všední den anebo aspoň cestou do školy se staví u Ježíška na chvílku, ale mohlo by jich býti ještě víc. Když nemáte do kostela daleko, jděte k Ježíškovi cestou do školy. Stavte se u něho a on vám dá své požehnání pro vaše práce. Postěžujte si mu, když se vám snad vše nedaří, jak byste chtěly, a on vás potěší a všechno půjde dobře. Nezapomeňte nikdy na mši sv. v neděli a ve svátek. Ježíšek rád u sebe vidí malé děti a školáky!

Strýc Všudybyl jede na pout.

Těžko se poutník loučí s posvátným Velehradem, je tak milo na místě starobylé a slavné památky svatých apoštolů slovanských, sv. Cyrila a Metoděje, a zároveň na místě, jež jest posvěceno mučednickou krví našich blažených mučedníků z doby husitské. Ale volá cesta a proto pokračujme dále. Vlak uhání blízko břehů Moravy dolů a zkrátka opustíte půdu vlasti a než se nadějete, vítá vás město Vídeň. Vídeň jest slavná v dějinách Evropy z mnoha příčin; vzpomeňme na jednu: u Vídně zvítězilo před dvěmastypadesáti lety křesťanství nad tureckým mohamedánstvím. Byl to velice slavný den vítězství, bez něhož bychom možná byli zahynuli pod násilím mohamedánského půlměsíce.

Ale jest ještě jedna příčina, proč jest Vídeň dobře známá celým katolickým světem: ve Vídni jest hrob našeho krajana, rodáka z jižní Moravy, sv. Klimenta Marie Hofbauera, apoštola Vídně. Jelikož jsme na pouti, navštívíme hrob našeho světce v kostele Panny Marie na Nábreží. Když jsme již vykonali dobrou poutní pobožnost, dopřejte strýci Všudybylovi, aby vám o něm něco pověděl. Už chvátám, milé děti, vyprávět, jen o to vás prosím, abyste si všichni vzali křídélka — trochu si také z Vídně odskočíme zpět na Moravu a jinam — a abyste se nehněvali na strýce Všudybyla, že vás chce všude provést. Kdyby vás neměl rád, odbyl by vás zkrátka, ale tak vás nechce připravit ani o nejmenší. Nebude vám, věru, dlouhá chvíle, až vám bude vyprávět

o pekařském učni, který se chtěl státi svatým Křištofem.

Ano, děti, tento podivný nápis se opravdu týká sv. Klimenta. Abych začal pěkně po pořádku: Řeznický pan mistr v Tasovicích u Znojma, Pavel Dvořák, původem z Moravských Budějovic, a jeho manželka, paní mistrová Marie, měli v prosinci roku 1751 velikou radost: narodil se jim zase chlapeček. Již osm sester a bratrů čekalo na malinké děťátko, které jejich rodině svěřil Otec nebeský. Dlouho neodkládali a brzy se malý pohánek stal křesťanem a dostal jméno sv. Jana Evangelisty. Jeníček se měl čile k životu a rostl jako z vody. Takový hodný chlapeček to byl, každý jej měl rád! Nikomu neublížil, ke každému laskavý, neuměl odmítnout ani neposlechnout, s chutí pomáhal mamince při kuchyni nebo tatínkovi při řemesle — to víte, jak takoví cvrčci umějí pomáhat! — a jeho největší radostí bylo, když mohl jít do kostela anebo doma se pěkně pomodlit. Tatínek a maminka měli radost,

ale neradovali se oba dlouho . . . Jeníček měl asi šest let a tu nenadále umřel jejich tatínek! Ani věřit tomu nechtěli, byl přece takový statný muž. Plakali všichni, plakal i Jeníček a volal: „Tatíčku, neodcházejte! Kohopak budu nyní mítí? Kdo mne bude mítí rád jako vy!“ A tu maminka vzala Jeníčka za ručku, zavedla jej od már ke kříží, ukázala mu na ukřížovaného Krista Pána a povídá mu: „Podívej se, synečku, ode dneška je ten tvým tatínkem! Přičiň se, abys jej ani jedním hříchem nezarmoutil!“ Jeníček se zadíval na kříž a přestal plakat, věděl, že není sirotkem. A do smrti vzpomínal na tuto chvíli pod křížem před smrtelným ložem tatínkovým . . .

(Pokračování.)

Několik obrázků ze Svaté Hory.

Pokračování.

Přišlo se na Svatou Horu. Dalo jistě pořadatelům mnoho práce, než tuto něžnou drobotinu umístili vhodně na horních a spodních ambitech, lidmi již naplněných. Začaly posvátné obřady u korunovačního oltáře. Jistě byl věřící lid tehdy zvláště dojat a povzbuzen k dětině, vroucí zbožnosti, když tolik dětských andělků se rozlétlo a rozestavilo v prostorách Svaté Hory.

Slavnost konaná toho dne byla jen předeherou vlastních korunovačních oslav, jež nastaly v červnu a trvaly 8 dní (5.—12. června). První a poslední den byly zvláště slavné a v nich opakoval se andělský průvod. Denně byla pontifikální (biskupská) mše sv. a pontifikální požehnaní a průvod s milostnou soškou Panny Marie. Nejd. p. arcibiskup pražský dr. Karel Kašpar přijel na Svatou Horu (11. června), aby oslavil poslední jubilejní den. U přítomnosti 50.000 lidí měl pontifikální mši sv. a vedl pak průvod Královny svatohorské. V průvodu za doprovodu a korouhvemi spolků objevili se opět andělíčkové s křídélky, 48 chlapečků a 45 děvčátek, 120 družiček s liliemi, a opět řada chlapečků s palmami a šerpami. Za těmito malebnými skupinami dítek kráčelo 100 kněží v bílých rochetách, za nimi jiní kněží ozdobení drahocennými rouchy a nyní nesena v průvodě u vítězoslávě Ona, Královna korunovaná, na skvostných nosítkách. Věřící poklekají a žhoucima očima, v nichž se jeví tolik lásky, vroucnosti a slz, hledí na Tu, jež ubírá se jako Matka milující a milovaná středem svých šťastných dětí. Maminčky pozvedají své miláčky, malé dětičky, aby všecko viděly a měly památku na krásný jubilejní den. Nejd. p. arcibiskup vzal milostnou sošku do rukou a všemu lidu přítomnému žehnal. Vše náhle ztichlo v posvátné účtě a bylo hlasně slyšet slova požehnání: „S božským Dítkem, Máti, rač nám požehnání dáti!“ Snad každý z přítomných v duchu si opakoval ta slova jubilejního požehnání a snad každý v nitru přidával: Ano, rač nám, milostivá Královno Čech, rač nám, naší zemi a celé naší republice požehnání dáti . . .

(Příště dále.)

JIŽ MÁTE PŮL ROČNÍKU ČASOPISU a přece dosud nemají všichni zaplacenou předplatnou. Uvažte, přátelé, že „Pán přichází“ stojí na rok jen 2 Kč a proto jej velmi poškozujete opožděným placením předplatného.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 20.

BŘEZEN 1933.

ČÍSLO 7.

Jeho zsinalosti jsme byli uzdraveni.

Prvé a poslední.

Hrc . . . Hrc . . . hrrrrc . . . zaznívá to ode dveří po celé světnici, kde se děti sešly u teplých kamen. Hrc . . . hrrrc . . . zní to naposled a ze dveří vystrčí svou hlavu náš známý strýc Červotoč II.

— Děti, ale máte silné dveře, skoro všechny zuby jsem nechal ve dveřích, než jsem se dostal k vám. Mám pro vás něco nového. Znalý jste Terezičku?

— Jak by ne! Bylo to děvčátko od sousedů. Tak rádo poslouchalo, když dědeček vyprávěl o Ježíškovi.

— Poslouchejte tiše, já vám něco řeknu o jejím životě, a to, jak byla u prvního a posledního sv. přijímání.

Dědeček její ležel na smrtelné posteli. Velice se rmoutil, neboť zeť jeho spojil se s nepřáteli Církve. Modlil se za něj. Jednoho rána cítil, že je na smrt slabý. Dal si zavolat kněze a přijal Posilu nemocných. Když pan farář odešel, táže se děda Terezička:

— Co jsi dostal od pana faráře?

— Ježíška.

— Nač potřebuješ Ježíška?

— Aby mne vzal do nebe, až umru.

— Dej mi Ježíška.

— Až budeš větší, a když budeš poslouchati mamičku, i k tobě přijde Ježíšek.

Nato vyběhla Terezička k matce požalovat si na dědečka, že jí nechce dáti Ježíška. Maminka ji uspokojila slibem, že k Němu v neděli půjdou.

V neděli šly do kostela. Předě mši svatou matka byla u svatého přijímání. Modlila se vroucně za nešťastného manžela, který místo kostela potloukal se po hospodách. Ze zbožných myšlenek vyrušila ji Terezička, které vrtalo hlavou, co to mohla dělati mamička u mříže . . .

— Co ti dal pan farář?

— Ježíška, mé milé dítě.

— Mamičko, toužím po Něm, dej mi Ježíška.

A zase odmítavá odpověď: až budeš větší . . . A aby se mohla klidně modliti, dala jí svatý obrázek, sama se pak vroucně klaněla Ježíši svátostnému, jehož přijala do svého srdce a prosila Jej, aby sestoupil do srdce nešťastného muže. Vše by obětovala s radostí pro něj. Snad i svou největší radost, své jediné dítě . . . Otrásla se při této myšlence. S bázní se obrací k svému dítěti, ale ono někam zmizelo. Strachem zkameněla vidí, že právě nyní vstává od mříže, kde se podává nejsvětější Tělo. A už je u matky a s blaženým úsměvem říká, že už i ona má Ježíška, i jí podal pan farář.

Po mši svaté se strachem vedla jí matka k panu faráři, řící mu, co se přihodilo. Dobrotivý farář byl překvapen . . . Ano, pamatuje se, že viděl její dceru, ale ta se chovala tak zbožně, že mu nemohlo ani napadnouti, že by ještě nebyla u svatého přijímání. Když vysvitlo, že maličká ještě v ten den ničeho nepožila, ba že ví, že co jí podal pan farář není chléb, nýbrž pravé Tělo Ježíše Krista, tu pan farář uspokojil polekanou matku. Přece se jí zeptal:

Řekni mi, Terezko, proč jsi přišla k oltáři?

— Pro Ježíška.

— A proč sestoupil Ježíš do tvého srdečka?

— Proto, aby mě přijal do nebe, když zanedlouho umru — zněla odpověď, jako to slyšela od dědečka. — Pan farář ji pohladil, dal jí na památku obraz a povzbudil ji, aby i nadále byla hodná, poslušná a aby milovala Ježíše.

Den přešel v tiché blaženosti. Večer poslala ji matka do obchodu, ale stalo se neštěstí — na prudké zatáčce přejelo ji auto. Přinesli ji domů. Při umývání nabyla na chvílenku vědomí i zašeptala slábnoucím hlasem:

— Mamičko! Já už jdu k Ježíškovi. On mě zaveze do nebes. Jdi Ježíška zítra navštívit. I ty půjdeš k němu, pravda, tatínku? I ty budeš milovat Ježíška? Já Mu povím v nebesích, že Ježíška miluješ. Pravda, že půjdeš k Němu?

— Půjdu, ano, půjdu — zavzlykal otec, jenž se vrátil teprve ve chvíli neštěstí z protináboženské schůze.

— Já . . . já už jdu . . . k Ježíškovi . . . — šeptá sotva slyšitelně zraněné dítě, a zavírá víčka k věčnému spánku. Na chladnoucí tváři se rozlévá nebeský klid, úsměv nevinných.

Po pohřbu přistoupí otec k plačící matce se slovy: Pojď, půjdeme do kostela. Musím vyplnit dané slovo našemu drahému dítěti. Ano, toužím po sv. zpovědi a sv. přijímání. Snad se Bůh nade mnou smiluje . . .

— Bůh odpouští každému, kdo se na něj obrátí s důvěrou — šeptá s blaženým citem zkormoucená matka — matka, jejíž nejdraší oběť Pán přijal.

Již jsem u konce. Musím dále, i jiným dětem vyprávěti o Terezičce. Na shledanou! Až střetnete strýce Všudybyla, vzkazte mu pozdrav. Zatím buďte hodné, poslouchajte rodiče — a mějte vždy lásku čistou, lásku svatou k Ježíši svátostnému, jakou měla malá Terezička. A při tom myslete ve svých modlitbách na

II. strýce Cervotoče.

Jeho zsinalostí byli jsme uzdraveni.

Br. Prokop.

Milé děti, snad jste viděly už, jak někteří poutníci, třebaš na Svatém Kopečku nebo na svatém Hostýně vystupují na kolenou po schodech, jež vedou ke kostelu. Možná, že to někdy byla vaše maminka, která kovala tuto pobožnost, snad za své dítě, aby šťastně kráčelo životem. Někdy snad vám přišla na mysl otázka, co to asi znamená toto podivuhodné vystupování po schodech. Zaleťte tedy duchem do Říma a tam najdete vysvětlení.

Žádný poutník, který přijede do Věčného Města, nezapomene se podívat na tak zvané Svaté schody — Scala Santa. Toto místo, kde jsou umístěny tyto Svaté schody, je jedno z nejvíce navštěvovaných. Snad každý den tam najdete lidí, kteří na kolenou schod za schodem vystupují nahoru, pohroužení v modlitbu a rozjímání o utrpení Páně. Je to

místo posvátné, plné ticha a usebranosti. Jak dozorcí, tak návštěvníci v několika světových řečech připomíná všem, že se tu mají chovat nábožně a že jen ten smí vykonat pobožnost, kdo to míní vážně a opravdově, se slušným chováním a oděvem.

Jak vznikla tato pobožnost a co jsou to Svaté schody? Obojí je dosti staré. Má se za to, že tyto schody patřily domu Pilátovu a že po nich krácel božský Spasitel, když byl předveden před Piláta. A když se vrátil po nich po svém zbičování, snad tu a tam spadla z jeho ran krupěj krve.

Tyto schody byly přeneseny od křížáků ve středověku do Říma, kdež se těší veliké úctě. Schodů je 28 a jsou z mramoru. Za papeže Klementa XII. nával ctitelů Svatých schodů byl tak veliký, že museli jednotlivě stupně pobít dřevem, aby nebyly poškozeny. Odtud se tato pobožnost roznesla po celém světě a často ji vidáme na poutních místech.

Věřme, že ty schody jsou právě, jak tvrdí dějiny, že po nich skutečně krácel náš Božský Spasitel a že na ně spadly některé kapky jeho svatě krve. A kdyby snad náhodou nebyly ty schody opravdové, to by také nic nevadilo, neboť je jasno, že tato pobožnost, založená na úctě k utrpení Páně, je krásná. Náš život celý by měl být takovou cestou ve stopách Vykupitele světa. To je veliké naučení, jež možno najít v tomto posvátném úkonu a jež možno přenést do duchovní oblasti. Je jisto, že utrpení Pána našeho Ježíše Krista je naším vykoupením. Milé děti, jste obmyty křestní vodou, mnohé z vás očistily již svou duši ve sv. zpovědi a okusily Chleba nebeského — na což se mnozí maličtí teprve těší. Snad jste už leckterý byl posílněn sv. biřmováním atd., zkrátka cíti říci, že všechny svátosti mají svou sílu v utrpení Páně. A proto svatý Pavel nechtěl nic jiného hlásat než Pána Ježíše Ukřižovaného.

Tedy náš život by měl vypadat takto: Máme kráčet po schodech života za naším milým Spasitelem. Ale pěkně na kolenou, to je přísně předepsané zde v Římě. To znamená, že se máme klanět svému Pánu, za ním spět v hluboké adoraci. A schod za schodem. Do nebe, kamž spějeme po této cestě, se nedělají krkolomné přemety, nýbrž hezky pozvolna, ale jistě. A kdyby se ti někdy stalo, že bys zakopl, sjel o schod nebo dva níže, nebo se ti zdálo, že dál nemůžeš, nezoufej. Člověk může spadnout, zranit se, ale nikdy nesmí zoufat, nýbrž znovu povstat a jít dále. Jdeš na kolenou po svatých schodech, protože jsou posvěceny stopami našeho Pána a jeho krví. I na své cestě po schodech života se občas sehní — ale ty můžeš najít více než stopy, ty najdeš — když chceš — sámého Pána, celého a skutečného. A také jeho přesvatou Krev. Což myslíš, že když přijímáš Tělo Páně, že je to bez jeho Krve? Cožpak Tělo Pána Ježíše je bezkrvé? Místo znakům jeho nohou se můžeš klanět na cestě života před všemi svatostánky, jež uvidíš. A také každý den tvého života ať je výstup na kolenou o jeden stupeň výše, v rozjímání o utrpení Páně, v klanění a požívání Manny nebeské — a navrchu, na posledním schodě tě bude čekat sám Kristus s otevřenou náručí. — Tu máš několik myšlenek pro svatopostní dobu — do níž připadá vzpomínka na ukřižování, ale také na nejvyšší darování se Bo-
hočlověka lidstvu ve svaté Eucharistii.

A když jsme tak u věci, mluvících o utrpení Páně, pojďme se ještě podívat do kostela svaté Praxedy. Tam uvidíte památný sloup. Zase nám říká ústní podání, že ten sloup je tentýž, u něhož byl přivázán náš Pán, když byl bičován. Sice se ukazuje kdesi ještě jeden podobný sloup, ale jistý učenec, který těmto věcem rozumí, se vyjádřil, že sloup římský má největší nároky na to, aby byl zván pravým.

Když se tak člověk naň zadívá a předpokládá, že je skutečný, rojí se v hlavě různé myšlenky. Tělesné oko sice moc nevidí — sloup jak sloup — ale když duše k obrazu oka přidá jiné, skutečné pozadí, tu pak se vidí mnoho. Zjeví se tvé duši u toho sloupu Syn člověka, o němž je psáno stručně v evangeliu: Vydal jim ho Pilát, aby byl zbičován. Více tam není — ale když stojíš u tohoto sloupu, zdá se ti, jako bys slyšel svištění bičůků římských vojáků. Myslíš, že takoví vojáci se moc mírnili, když bičovali Nevinného? A za tím sloupem uzříš v duchu dvě bolestně hledící oči smutného Spasitele, obnaženého, přivázaného u sloupu. Svíjí se tiše a svými velikými očima vidí nejen vojáky, ale též všechny ty v dlouhé budoucnosti, kdo svými hříchy pletou bič na jeho svaté tělo a jej zraňují.

Milé dítě, až někdy budeš sváděno ke hříchu, předs' av si vždy dvě bolestně hledící oči Spasitele a uvidíš v nich napsáno: Dítě drahé, proč mě chceš bičovat, co jsem ti zlého učinil? A místo hlasu svodů ke hříchu slyš raději svištění bičůků, jimiž byl Kristus mrskán. Podívej se, v životě se setkáš s lidmi, kteří roní slzy, když někdo švihne bičem koně, najdeš lidi, kteří skoro omdlévají hrůzou při zprávě, že nějaký nezbeda přibil na strom netopýra — ale titíž lidé se někdy smějí nebo zůstanou nepohnuti nebo nic nechťejí slyšet, když se mluví o surovém bičování Bohočlověka, o krutém ukřižování Spasitele světa. A přece, jaký to rozdíl!

Uvažuj často o utrpení Páně, z něhož nám vzešla spása. O něm ti mluví Svaté schody a Sloup bičování v Římě.

Několik obrázků ze Svaté Hory.

(Dokončení.)

„Andilkové“ svatohorští dobře se zapsali v paměť poutníků a přátel Svaté Hory. Ale zvláštním způsobem zapsán jest u nich a hlavně u Matičky svatohorské jeden z těchto „andilků“, tříletý Vincenc Herold. Chtěl se zvláštním způsobem zasvětit Marii Panně, a protože o slavnostech nebylo to pohodlně možno, vyvolil si den sv. apoštolů slovan-ských Cyrila a Metoděje. Když při odpolední pobožnosti odzpíván byl jeho jménem svatohorský Zdravas, přistupuje náš „andílek“ až ke mřížce a jasným hláskem odříkává svou zásvětnou modlitbu.

Naší Královně!

Matičko moje, s nebe hled
na svoje děti mile,
mateřskou ruku vztáhni teď

a veď, ať dojdou cíle.
Tvého ať dojdu jednou klína
v radostech ráje tvého Syna.

A potom vtiskuje upřímné dětské políbení na rouško své Matičky a klade k jejím nohám vzácný dar: velké stříbrné srdce na hedbávné stuze: toť obraz (symbol) vlastního srdcečka, které chtěl obětovati a zasvětit nebe Královně. To hlásal i lístek, připojený k stříbrnému srdci, s nápisem:

„Matičce Boží a Ježíškovi jako jubilejní dárek odevzdává symbol svého srdcečka maličký Vincenc Herold a prosí, aby mu je vždy čisté zachovala a hodným jej služby učinila.“

Jak je to krásné a vznešené, obětovati se Královně nebeské a skrze ni Bohu. To učinil ten malý 3letý andílek. Kéž nejsv. Panna splní i jeho prosbu a zachová to srdce, které jí darováno bylo, povždy tak andělsky krásné!

Končím tyto vzpomínky ze Svaté Hory vypravováním o Mařence Brožové z Libně. Byla hodným „andílkem“, byla apoštolkou, malá sice tělem, ale veliká svou obětavou láskou k Panně Marii. Dovedla svou lásku dojemně dokázati i skutkem. Dala jí, své Matičce, vše, co měla, právě jako dávají děti. Dvacetihaléře skládala ke korunám, které občas dostávala, nemlsala, šetřila, až ušetřila větší obnos, který pak poslala nebo sama přinesla své Matičce na Svatou Horu. Od její babičky máme zajímavé zprávy: Mařenka ráda chodila do školy, učila se náboženství, milovala sv. obrázky a chodila jako družička na Boží tělo a na májové pobožnosti. V 7 letech byla po prvé s babičkou na Svaté Hoře a to již nesla své první obětiny — úspory: 31.20 Kč. V roce 1930 byla tam opět, zase ne s prázdnou, a těšila se, že příště přinese ještě víc. Ale této pouti se již nedožila. Jela na prázdniny a tam ji přepadla zákeřná nemoc — záškrť, který podlomil lilii jejího života v čáslavské nemocnici 10. srpna. Pánu stačily ty důkazy její věrné lásky, aby si ji vzal k sobě. — Poslední její dárek Matičce svatohorské je dalším důkazem její spořivé pile: zaslala 25 kusů krásných nových Kč, 16 kusů 50haléřů, 35 kusů 20haléřů a 50 kusů drobných peněz. Vše, co měla, dala, a střádala, aby opět dala. V tom jeví se její velká láska. Radostí jí bylo, připravit radost jiným. Nyní i její rodiče a babička plní její poslední vůli a k její památce a za ni střádají pro Rodičku Boží na Svaté Hoře. — Kéž ti, malá apoštolko, sama nejblah. Královna nebe tvou štědrú láskou štědře odmění, a tvůj příklad nechť přivede mnoho dítek k Panně Marii a skrze ni k Pánu Ježíši.

(Použito článku ze „Svaté Hory“, roč. XI., str. 216.)

Chvála a dík svaté Terezičky.

Časopis „Pán přichází“ vám přináší zajímavé zprávy z misíí a jistě je rádi čtete. V duchu zalétáte do dalekých krajín, kde misionáři pracují, kde z pohanů stávají se křesťané a učíte se býti vděčnými Pánu Bohu za vzácný dar sv. víry. Zalette se mnou dnes do Afriky mezi Kafry a poslyšte, co vypravuje tamější misionář P. Bernard Maria Stieler: „Dostí daleko od misie ráčila zlá nemoc, nakažlivá zimnice. To bylo nářku, pláče a stenání v chatrčích, kde leželo 6 až 7 osob zimnicí zachvácených. Ležely pod příkrývkami, jen tak na zemi. Byly pečlivě

ošetřovány od jedné pohanské zdravé, silné ženy, která tu byla právě na návštěvě. Mou starostí bylo, abych udělal sv. křest těm nemocným, kterým bylo nejhůř. Najednou byla zachváčena nemocí i ošetřovatelka. Léky nepomáhaly, bál jsem se vážně, že to skončí smrtí. Důtklivě jsem nemocné domlouval, aby se dala pokřtí, aby po smrti přišla do nebe, kam přijdou jen dívky Boží. Vše bylo marné. Do nebe přijít chtěla, ale křest odmítala. Měla tato šlechetná duše zahynouti? — Důvěřoval jsem v pomoc sv. Terezičky, jejíž medaličku jsem dal této nemocné ženě; ona přivolila, aby jí medalička byla na krk zavěšena. Druhého dne se nic nezlepšilo. Nemocná byla stále proti křtu zaujata. Teprve čtvrtého dne se změnila aspoň tak, že prohlásila, že je ochotna učiniti to, co budou chtít ostatní obyvatelé chatrče. A jednohlasně prohlásili všichni — i pohané — že chtějí, aby se dala pokřtí. Bohu díky! Byla pokřtěna a dáno jí bylo jméno té, která ji zachránila — Terezie. — Ubírám se opět do chatrče na návštěvu. Tentokrát mám s sebou všechny věci potřebné k pohřbu. Než, co to? Vychází mi několik lidí naproti a jsou veselí. Ještě jedna žena vychází, nemohu poznati, kdo je to. — Byla to Terezie, slabá a vyhublá, ale radostně se usmívala. Tak opět sv. křest přinesl zdraví i tělu. Všichni pokřtěni se uzdravili. Potom ještě často konali dalekou cestu ke kostelu, toužíce po důkladném vyučení v křesťanských pravdách a ještě jiné s sebou přiváděli. Tak pomáhá sv. Terezie Ježíškova misionářům šířiti království Boží na zemi."

Strýc Všudybyl jede na pout.

Pokračování.

Přešla bolest nad tatínkovou smrtí, ubíhala leta jak bílí beránci na obloze. Čemusi vznešenému a krásnému se podobal každý rok dětství Jeníčkova. Byl jako jiné děti a přece nebyl jako ony. Kde by ho byl kdo předstihl v lásce k modlitbě! Všechny domácí večer sehnal do světnice, aby se s ním modlivali růženec. Učení do školy, pomáhání mamince a chvílky věnované modlitbě úplně využily každého jeho dne; Jeníček nevěděl, co jest lenošit nebo nemít co dělat. Kdysi před ním kdosi řekl, že neví, jak zahnat dlouhou chvíli. Ptá se potom Jeníček maminky: „A co je to, maticko, dlouhá chvíle?“ — „To víš, Jeníčku, říká se dlouhá chvíle, když někdo nemá nic na práci a neví, jak by se zabavil,“ poučovala maminka Jeníčka. — „Ale, maticko, když lidé nemají co dělat, tak se mají modlit, a řebudou mít dlouhou chvíli!“ udiveně a také rozhořčeně řekl Jeníček, neboť sám nikdy dlouhou chvíli neměl. Kde by také, ve škole se činil, aby se pilným učením líbil nebeskému Otci a aby dělal radost mamince i panu učíteli a panu faráři, a kro-mě učení ve škole měl ještě jiný úkol: chodíval na faru a tam se učil latině, neboť chtěl býti knězem! Měl dobrou vůli; jedna radost byla dívat se na Jeníčka v kostele i ve škole, kolikrát velebný pán nebo pan učitel řekli: „Z Jeníčka mám radost, ten nikdy nezklame ani v nejmenším!“ A jak ve škole a v kostele, tak i doma, všude se přičiňoval, aby s ním Pán Bůh i maminka a ostatní byli spokojeni. Nedělal to pro chválu, chraň Pán Bůh, vždycky ho bylo hanba, když jej někdo po-

chválil; myslíval si, že žádné chvály nezasluhuje za to, k čemu jest povinen. Činil víc dobrého než musel; když dostal někdy grošiček odměny, potají jej podstrčil chudému spolužákovi na školní potřeby, nebo dal na modlení za nebožtíka tatíčka; od maminky si za odměnu vyprosíval dovolení, aby se mohl i v sobotu až do večera postívat pro radost Pánu Bohu a ke cti Panny Marie, aby si zasloužil státi se knězem. Ale dobrá vůle zatím nestačila. Kde by chuděra maminka na výměnku vystačila zaplatit dlouhé studie na gymnasiu a v semináři! Nebylo to možno a proto anděl strážný jen v knize života na stránce Jeníčka Dvořákového zapsal: „Má dobrou vůli státi se dobrým knězem!“ Ale zatím...?

Jeníček bude pekařem! Tak rozhodla maminka a našla mu učednické místo u dobrého a zbožného pekařského mistra Matěje Dobeše ve Znojmě. V rodině hodného pana mistra se Jeník cítil jako doma. S chutí se učil svému řemeslu, říkával si: „Dobře, když mám býti pekařem, budu dobrým, neboť ani v tomto řemesle nejsem bez vůle Boží a v něm také musím Pánu Bohu sloužiti poctivým plněním svých povinností!“ Pan mistr záhy poznal poctivou snahu nového učedníka a měl jej tím raději a s ním všichni domácí. Starší syn mistrův byl výtěčným zpěvákem a od něho se Jeník učil, jak se dobře a správně zpívá; celý deň Jeník přezpíval, ráno si hned při vstávání zanotil:

Ó náš milý Bože,
povstáváme z lože,
k ochraně tvé hledíme,
laskavý Hospodine!

Mezi dnem si při práci co chvíle zazpíval některou nábožnou píseň a večer ani po největší únavě nezapomněl ještě zazpívat „Podvečer tvá čeládka!“ Kdo Pánu Bohu zpívá, nemůže na zlé myslet a zpěvem do-
svědčuje, že v jeho prsou bije dobré srdce. (Příště dále.)

Pamatujeme na tebe každý měsíc, vzpomeň si ty na „Pán přichází“ aspoň jednou za rok a pošli za něj předplatné. Nezapomeň na naši prosbu o to, co nám náleží; je tohoto tak maličko, jen dvě koruny na celý ročník, a ještě někteří odkládají!

Modlí se v postě křížovou cestu! Průvodcem při pobožnosti křížové cesty bude ti pěkné vydání obrázků křížové cesty od zbožného mistra Führicha, k nimž napsal kratičké modlitby P. Urban. Tato křížová cesta stojí 2.50 Kč; vydali ji Kropáč a Kucharský v Praze. Tam také vyšla pro děti úhledná obrázková knížička O mši svaté, kterou napsal P. Hronek a obrázky k ní nakreslil mistr Schumacher. Tato knížička stojí 3 Kč.

Raná setba, vydávaná v nakladatelství Universum v Praze, podává svým dětským čtenářům zajímavou povídku o třech studentech, kteří utvořili tajemné Černé bratrstvo, které mnoho a mnoho zkusilo. To je čteníčko pro malé studenty. Raná setba vychází v sešitech a stojí na rok 15 Kč.

O narození Pána Ježíše a o životě Ježíškově vykládá dětem, které umějí nebo se učí německy, krásná knížka Die Geschichte vom Jesuskind od Vil. Strauba (vyd. Herder ve Freiburgu, str. 62, cena 20 Kč). Ježíšek je jako živý před očima, a každý se u něho a u jeho svatých rodičů Panny Marie a svatého Josefa naučí něčemu dobrému, čeho ještě neznal. S krásným výkladem jsou spojeny stejně krásné obrázky, a to teprve mají děti rády.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 20.

DUBEN 1933.

ČÍSLO 8.

Dárce života.

Poselství o Svatém roce.

Otec Jeronym.

Letos 15. ledna proudily zástupy lidstva k velechrámu svatého Petra v Římě, aby slyšely slavnostní čtení buly, to jest papežského listu, kterým svatý Otec Pius XI. oznamoval celému světu Milostivé léto. Čtení bylo také vysíláno radiem do celého světa.

Při čtení papežské listiny vyzváněly všechny zvony na všech římských kostelích. — A těch kostelů je na čtyři sta. Všechny zvony — od nejmenšího do největšího — hlásaly do celého světa, že nastává důležitý rok. Svatý rok, ve kterém si má všechno lidstvo připomenout a napsat hluboko do srdce, že před devatenácti sty lety zemřel náš Spasitel za nás.

Proudy lidí se vyřinuly na náměstí po skončeném čtení. Zvony zněly dál celou hodinu. — Lidé sedali do vozů elektrické dráhy, do autobusů, do aut, do kočárů; ostatní šli pěšky. Měli blízko, nebo neměli peněz. Ponořen do jásavé písně zvonů ukládám do paměti, co jsem prožil. Náhle se mi zdá, že do zvonění zvonů zaznívá mi ještě něco jiného. Pohlédnu okolo sebe. Asi pět kroků před sebou vidím nějakou maminku, která nesla v náručí asi dvouleté dítě; po římském zvyku dítěto nesla téměř položené přes rameno. Pěkné kučery splývaly děvčátku až na ramena. Než to nebylo, co mne upoutalo. Něco jiného: dítě si hrálo malým štěrchátkem a při tom si stále podle hlasu zvonů prozpěvovalo: „Anno Santo, Anno Santo“ — to jest „Svatý rok, Svatý rok, Svatý rok . . .“

Radio, zvony, štěrchátko a hlas dítěta přehlušovaly hukot milionového města a zpívaly: „Anno Santo — Svatý rok, Svatý rok, Svatý rok . . .“ Poselství všem křesťanům, všem dětem, o Svatém roce, který má být plný milostí.

Svatý rok čili, jak se u nás obyčejně říká, Milostivé léto, má svůj obraz již v dějinách Starého zákona. Bůh nařídil Židům, aby vždy za padesát let měli „jubilejní rok“, ve kterém musili propustit židovské otroky a odpustit si všechny dluhy. Celý rok byl jako jeden svátek. Víte, že Starý zákon byl předobrazem Nového zákona. Jako Kristus Pán byl předobrazem mnohými osobami a věcmi ve Starém zákoně, tak „jubilejní rok“ Židů byl předobrazem Milostivého léta v Církvi katolické. Pro katolíky je Milostivé léto dobou zvláštního požehnání, zvláštních velikých milostí, které Bůh ze svého milosrdenství lidstvu uděluje.

Nejprve se od roku 1300 konalo jednou za sto let, potom za padesát, za 33 a nyní pravidelně za 25. — Kromě toho bývalo vyhlášeno často Milostivé léto při zvláštních příležitostech, na příklad: svatý Otec po pravidelném Milostivém létě roku 1925 vyhlásil roku 1929 nové při příležitosti 50. výročí svého vysvěcení na kněze.

Letos vyhlásil svatý Otec Svatý rok na památku devatnáctistého výročí smrti Ježíše Krista. Zahájí jej 2. dubna 1933 otevřením tak zvané „Svaté brány“ ve velechrámu svatého Petra a ve třech jiných památných a velikých chrámech římských: svatého Jana v Lateráně, svatého

Pavla na Cestě ostijské a Panny Marie u Jesliček. — Těmito branami budou procházet poutníci, aby vykonali v oněch chrámech pobožnost určenou svatým Otcem a získali plnomocné odpustky pro sebe nebo pro své drahé zemřelé.

Avšak všichni nemohou jet do Říma. Mnoho lidí je chudých, nemocných, nebo tak zaměstnaných, že nemohou odjet na tak dalekou cestu. A mnoho je vás, dětí, které jste ještě malé a nemůžete se vydat na pout do Říma vykonat pobožnost Milostivého léta. Svatý Otec pamatoval na všechny, také na vás. Dovolil, že vy všichni můžete získat ony zvláštní odpustky Svatého roku doma, když vykonáte pobožnost, kterou pro Milostivý rok předepíše z nařízení svatého Otce biskupové ve svých diecésích. Otažte se na ni svého velebného pána. Přijměte hodně svátost pokání a nejsvětější Svátost oltářní a vykonejte určenou pobožnost co nejzbožněji.

Svatý Otec si vroucně přeje, abyste se zvlášť modlily, aby Bůh dal do duší lidí mír, svobodu svaté Církvi, a všem národům svornost a prospěch. — Slyšíte stále o tom, jak je nyní na světě zle. Tolik lidí je zlých; taková bída, kterou zavinuje jen nedostatek lásky k Bohu a k bližnímu a nesvornost mezi národy. Protože mnozí lidé nemilují svaté Církve, neposlouchají rozkazů a rad svatého Otce, co mají činit, aby bylo na světě lépe.

Svatý Otec zdůrazňuje, aby lidé v tomto Svatém roce zvláště si připomínali lásku našeho Spasitele, který se za nás obětoval na kříži. Chce, aby všichni horlivě přistupovali ke stolu Páně — k svatému přijímání. Máme rozjímat o umučení Páně, o jeho kříži, abychom se tak roznitili k lásce k němu.

Vy, kteří jste sdruženi okolo svého časopisu „Pán přichází“, prostě Pána, aby opravdu přišel do srdcí lidských, do celého světa v tomto roce, aby všichni se jemu připodobnili. Proste Pána. Svatý rok začíná 2. dubna letos a končí 2. dubna příštího roku 1934. — Máte dosti dlouhou dobu na modlitbu. Modlete se!

Zpěvný národ.

B. Dlouhá.

Karla ráda zpívá. Písně známé i neznámé, neznámé proto, že si je „peče“ narychlo sama, melodie i slova, obojí roztodivné, jak někdy maminka zjišťuje. Má je všechny v jednom ranci a všechny jí sedí, nábožné i světské, u každé je tělem duší a přesunuje rejstříky od jedné ke druhé beze všech obtíží. Někdy jí ovšem pronásleduje jedna melodie, nebo jen úryvek z ní, houževnatě, a pak se stává, že domácí lidé jeden po druhém uznají za dobré poznamenat: „Po kolikáté?“ Nebo: „Jinou nemůž?“. Tatínek radí: „Začni zas z jiného soudku!“ Maminka: „K téhle už bys jednou mohla zazpívat Amen!“

„Ale mamí, tahle přece žádné Amen nemá!“ brání se Karla šibalsky, a maminka, která si teprve uvědomuje při své práci, co to vlastně Karla zpívala, musí to Amen odvolat; vždyť to byla národní:

„To bývalo moje, to bývalo moje, To bývalo moje, to bývalo moje,
o tom posvícení když byla u nás pout,
koláč tvarohový srdce z marcipánu,
a husí pečeně. na koníčka sednout.“

„Ten, kdo tu písničku složil, ten myslil o pouti jen na žaludek. Copak to je to hlavní o pouti?“ rozumuje Karla.

A hned zazpívá Dvořákovu: Hospodin je můj pastýř... Zpívá jí s citem a nábožně, ale když dozpívala:

„... a prut tvůj a hůl tvá,
tot mne potěšuje...“

povídá zamyšleně: „Ale já myslím, že by mne prut a hůl moc nepotěšily...“ A maminka musí vykládat, jak ovečky jsou potěšeny, když pastýř s holí v ruce je předchází, aby jim vyhledal pastvu zelenou, jak o ní pje píseň...

Dnes ráno má Karla do zpěvu, sotva vstala. První ovšem musí být nábožná, to by maminka nestrpěla nějakou světskou po ránu, kdy všechno stvoření má děkovat Pánu Bohu za ochranu v noci a za nový den života, za novou lhtu pro získání spasení u lidí.

Karla už přezpívala „Minula noční hodina“ a ještě několik jiných; zpívala při mytí, při strojení, při česání; při kloktání přerušilo její písničku několikeré glo-glo-glo, při strojení několik vzdechů, při česání několikero zasyknutí a při obouvání poznámka: „Tak kde je ten hloupý jazyk?“ (Od boty ovšem.)

Maminka nato:

„Ty se něco nazpíváš od Božího rána!“

„To víš, mami, po mně zbude zpěvný národ,“ pohotově odpoví Karla.

Maminka se podívá na osmiletou zpěvačku přes brejle:

„Co povídáš?“

Karla se zarazí, ale jen na okamžik:

„Snad jsem měla říci „rod“?“

„Zpěvný rod by mohl po tobě zbýt, kdyby ses vdala, byla maminkou a měla děti, které by rády zpívaly. Myslíš jsi to tak? Ty se tedy chceš vdát?“ ptá se maminka.

„Víš, mami,“ přiznává se Karla, „já jsem moc nemyslila...“

„Což se stává častěji takovým mudrcům, jako jsi ty,“ míní maminka.

„Ale o tom vdání, to teď nevím, co je lepší,“ vykládá Karla upřímně. „Teď se mi zdá lepší, být ctihodnou sestřičkou. Co ty myslíš, maminko?“

„Myslím si to, jako ty. Je to lepší.“

Karla se zamyslí. Pak s otevřeností sobě vlastní dá mamince otázku:

„A proč jsi se ty, mami, nestala sestřičkou?“

Maminka přivinula Karlu k sobě a řekla:

„Sestřičkou se stát nemůže každá dívka, ani kdyby chtěla. Jenom ta dívka, která uslyší v duši hlas Božího volání, může se stát řeholnicí. Kdo toho hlasu neslyší, není povolán vstoupiti do kláštera. Není hlavní jíti do kláštera; hlavní je splniti vůli Boží. A vůle Boží volá každého

jinam. Zlé je ovšem, když někdo neslyší volání Božího, protože nechce ho slyšet, odporuje vnitřnímu hlasu, když ho volá k vyšším věcem. Takový člověk mívá se svým povoláním a je v nebezpečí, že se mine i se svým spasením. Proto i ty dej pozor, abys uměla naslouchat, bude-li tě jednou zvátí Boží hlas do kláštera.“

„Kdy to poznám?“ ptá se Karla zasněně.

„Také, až Pán Bůh dá. Některá dívka ví to již od dětství, některá uslyší ten hlas určitě až později.“

Karla mlčí. Naslouchá?

„Ale ať už se dívka vdá, nebo se stane sestrou, zpěvný národ může po ní zůstat,“ míní maminka, když Karla setrvává v mlčení.

„Mami, povídej, ještě mám pět minut času,“ žadoní Karla a čile se obléká do školy.

„Reholnice odvedou jednou Pánu Bohu řadu duší, které zachránily pro nebe; svým příkladem, vyučováním, napomínáním, modlitbami a obětmi. Mnohé dítě vinou vlastní matky bylo v nebezpečí věčné smrti, ale obětí reholnice bylo vráceno Bohu. Taková sestra je duchovní matkou toho dítěte nebo i více dětí. To je její duchovní potomstvo. A duše zachráněné zazpívají jednou před trůnem Božím chvalozpěv díky za to, že je Bůh pomocí té sestry zachránil pro nebe. Ó, to bude pravý zpěvný rod, a rody všech sester utvoří zpěvný národ, jemuž se žádný pozemský nevyrovná co do zpěvnosti. Protože žádná píseň nevyrovná se jáсотu duše zachráněné od věčného zahnutí...“

Karle zaplály oči.

„Mami, naše sestřička učitelka už má jistě zpěvný rod. Vždyť to ona pobídla naši třídu a už šetříme letos na druhého černouška, a ten bude pokřtěn — a — a snad i spasen, ne?“

„Dá Bůh!“ přikývla maminka a líbá Karlu na odchodnou.

Strýc Všudybyl jede na pout.

Pokračování.

Víte-li pak, děti, kdo nejdříve pozná lidské srdce? Malé děti, jenom vás uvidí a chvilku jsou s vámi a už ví, jaké srdce máte. Je-li dobré, bude vás dítě mít rádo, ale je-li zlé... Ale je vůbec možno, že by někdo z vás neměl dobré srdce? Pepíček, pětiletý chlapeček mistra Dobeše, poznal na první chvíli, že nový učedník, Jeník Hofbauerů, tak mu říkali místo Dvořáků, poněvadž byl ustavičně mezi Němci, má mu dobré srdce a proto k němu přilnul vroucí dětskou láskou. Od rána do večera jenom chtěl být s Jeníkem. A šel-li Jeník roznášet po městě pečivo, nedal Pepíček jinak, než že jej musel vzít s sebou. Znojemští měli pěkný pohled na nového Dobešova učedníka: na jedné ruce nesl koš s pečivem a na druhé malého Pepíčka. Rozumní a dobří lidé za to Jeníka chválili, zvláště paní mistrová byla ráda, že Pepíček má tak rád hodného učedníka Jeníka. Ale i ve Znojmě byli zlomyslní uličníci a ti smyslili Jeníkovi přezvisko svatý Křištof. Jeník o tom ničeho nevěděl a když jednou za ním na ulici kterýsi nezdara pokřikoval „Svatý Křiš-

tof! Svatý Křištof!" obracel se rychle na všechny strany, kdeže jen svatý Křištof je. Nikoho neviděl a když se s Pepíčkem vrátil domů, vyprávěl paní mistrové, co se jim na ulici přihodilo: „Rád bych jenom věděl, proč na nás volali „Svatý Křištof!“ Paní mistrová pochopila,

proč uličníci smyslili jejich učedníkovi přezvisko svatý Křištof a vyprávěla mu, kdo svatý Křištof je (zaproste velebného pána, aby vám to také pověděl!). Kolik slzí uteklo Jeníkovi z oka, když slyšel vyprávět, kterak svatý Křištof přenášel Ježíška na rameně přes řeku... A když paní mistrová dopověděla, utřel slzičku na líci a zavzdychl: „Chtěl bych přece jenom býti svatým Křištofem a aspoň jednou nésti Pána Ježíše na rukou!“ — „Pán Bůh ti toho dopřeje, milý Jeníku!“ doložila paní mistrová, která věděla, že Jeník by se rád stal knězem.

Bude jím? Bude, poněvadž Pán Bůh se rád dá přemoci dobrou a vytrvalou vůlí.

Ale vítězství nad milostí Boží povolání ke kněžství si musel Jeník zasloužit dlouhým dobýváním. Neměl latinských škol, neměl peněz, aby zaplatil profesorům. Část latinského vzdělání dostal od mnichů v Luké. Potom se stal poustevníkem v Milfroni, a když Josef II. zakázal v Rakousku poustevničení, odešel Jan do Vídně. Ve Vídni se živil pekařstvím a prosil Boha o pomoc, aby se mohl stát knězem. Tato touha po kněžství stále páčila jeho srdce, pudila jej i s přítelem Kuncmanem dvakrát na pout do Říma. Na druhé pouti opět Jan nějakou dobu poustevničil v Itálii a tehdy přijal nové jméno Kliment. Toto jméno mu zůstalo a pod ním jest i dnes znám a uctíván; také my již budeme říkati Kliment. Kliment se vrátil za půl roku do Vídně a tehdy mu Boží Prozřetelnost poslala dobrodince. Za podpory dobrodinců vystudoval Kliment ve Vídni filosofii a na konci těchto studií se s přítelem Hýblem z Čermné v Čechách vypravil po třetí do Říma, aby se tam připravil na kněžství. Na cestu se vydali svobodní, ale v Římě upadli hned do dobrovolného zajetí.

Kliment a jeho přítel se stali řeholníky,

redemptoristy, úplnými zajatci Krista Pána (otažte se, mé děti, vašeho velebného pána, kdo jsou redemptoristé; já mám dnes jen maličko místa a musím spěchat, je nablízku konec školního roku!). Jak je Pán Bůh přivedl do řehole? Když mladí poutníci v Římě ulehali první večer na lože, dohodli se, že půjdou ráno na mši svatou tam, odkud uslyší první zvony. Ráno vstali a šli za hlasem prvních zvonů. A došli do kostela otců redemptoristů u sv. Juliána. Řeholníci se v kostele modlili společně hodinky a to se Klimentovi tak zalíbilo, že se rozhodl stát se také takovým řeholníkem. Byl přijat on i jeho přítel a konečně se dočkal své největší touhy: byl řeholníkem a r. 1786 byl vysvěcen na kněze. Již byl Křištofem, t. j. nositelem Krista Pána, jehož nosil ve svých rukou při mši svaté. Ale Kliment chce býti s v a t ý m Křištofem, svatým opatrovníkem Krista Pána v nejsvětější Svátosti. (Příště dále.)

Kterak se Vítek stal Božím pomocníkem.

Ze zápisků strýčka Červotoče.

V Lehotě byly misie. Pan farář pozval z daleka zbožné řeholníky kazatele, aby hlásáním slova Božího a hojným přísluhováním svátostí opět obnovili ducha pravého křesťanství ve farnosti. Téměř všichni katolíci, staří i mladí, tatínci a maminky, hoši i děvčata, stařečci, kmoťrenky, zkrátka všichni bývali na každém kázání a po pořádku chodili ke svátostem. Jenom Vítkův tatínek nešel; kdesi v novinách četl špatné věci o víře a proto neměl již pevné víry a nedbal na Boží přikázání.

Vítek měl sice osm let, ale dobře porozuměl, proč dědeček býval nyní smutný: bál se o Vítkova tatínka, aby nezahynul v nevěře. Pobízel jej, aby také zašel do kostela poslechnout kázání misionářů. Ale

Vítkův tatínek na to odpověděl, že vzdělaný a pokrokový člověk takových věcí nepotřebuje, a že tedy rozhodně nikam nepůjde. Vítek to slyšel a jen mu slzy vyhrkly do očí. Umínil si, že bude v kostele na kázání dávat dvojnásobný pozor, jednou za sebe a po druhé za tatínka. Misionář P. Súlas, kněz svatého života, jako by tušil, co se u Vítkových děje, a nadšeně kázal o nerozumnosti a zhoubnosti nevěry. Že člověk bez víry je jenom polovičním člověkem a že na konci života jej nečeká nic jiného než přísná Boží spravedlnost, která za nevěru hrozí věčným zavržením v pekle. Do Vítkova srdce jako by pačaly žhavé uhýlky úzkosti a strachu: tatínek také nevěří a proto by ani nepřišel do nebe, když tak Pána Boha zarmucuje a uráží! Lítost ve Vítkovi rostla a sotva řekl misionář Amen na konci kázání, už Vítek ubíhal s pláčem domů. Doma byli celí udiveni, když viděli Vítku s pláčem přicházet z kostela. „Co je ti?“ ptali se. Ale Vítek nic neodpovídal, jenom volal: „Tatínku, tatínku! Kde je tatínek?“ Tatínek kdesi venku zaslechl Vítkův nářek, a že ho měl velice rád, přiběhl hned domů. „Tu jsem, Vítku, co je ti? Bii tě někdo? Upadls po cestě? Chtěl ti někdo ublížit?“ vypytał se tatínek Vítku a vzal jej na klín, hladil a uklidňoval. Vítek vzlykal a vzlykal, celý se třásl.

Až konečně se trochu utišil a pravil tatínkovi: „Tatínku, je peklo!“ Tatínek se zarazil, ale povídá: „Ovšem, že je, to já vím stejně jako ty!“ — „Tatínku, peklo je! A, a, a kdybyste věděl, co peklo je, učinil byste všechno možné, abyste se mu vyhnul!“ — „Inu ovšem, synečku!“ — „Ano, tatínku, ale nechodíte na kázání, nechodíte na mši sv., nebyl jste ještě u svatě zpovědi ani u svatého přijímání, a misionáře jste ještě ani neviděl! Tatínku, pěkně vás prosím, nechodte do pekla, tam je jenom oheň a bolest! A kdybyste nyní umřel, kam byste přišel? Nemohl byste jít jenom do pekla! Tatínku, tatínečku, a já bych byl tak nešťastný, nejnešťastnější ze všech dětí!“ a sevřel tatínka okolo krku a naříkal, jako by už tatínka měl pozbyt. Plakal Vítek, plakali všichni domácí a oči tatínkovy také se zakalily.

„Tatínečku, prosím vás, slibte mi, že nepůjdete do pekla!“ prosil zase Vítek. Tatínek si protřel oči, jako by se probudil z těžkého snu: „Nepůjdu, mé dítě! Sám Pán Bůh tě poslal. Nešel jsem na kázání, abych neslyšel Boží slovo, a Pán Bůh je tak dobrotivý, že mi posílá vzkaz po mém vlastním dítěti. Tak mne Bůh zachrání i proti mé vůli a proti mému zpěčování! Pojď, Vítečku, sám mne zaveď k misionářovi, aby mi ukázal cestu pryč od pekla!“

Vítek se rozradoval, až mu srdce poskakovalo: tatínek půjde také do kostela, ke knězi!!! Pln radosti a nadšení hned se chopil tatínkovy ruky a vedl jej ke kostelu, k misionářovi P. Súlasovi, který dokončil dílo milosti a lásky Boží, započaté Vítkovou bázni a starostí o tatínka. Od té doby byl Vítkův tatínek nejhornlivějším katolíkem z celé vesnice a Vítek nestačil Pánu Bohu děkovat za to, že tatínek nepříjde do záhuby. Misionář P. Súlas je již nebožtík, umřel v pověsti svatého kněze a do smrti s láskou vzpomínával na Vítku, malého pomocníka při misích.

ROČNÍK 20.

KVĚTEN 1933.

ČÍSLO 9.

*Maria nejlepší podíl vyvolila u nohou
Pána Ježíše.*

Touha dítko po sv. přijímání.

C. Růžička.

- 1 Ježíšku, buď dnes hostem mým,
ukaž mi, že jsem dítkem tvým,
které Tě nad' vše miluje
z celého srdce slibuje:
- 2 Skrytému Tobě v Hostii
z modliteb věnec uvíjí
za Tebou přijdu, Ježíšku,
i v zimě v teplém kožíšku.
- 3 Zahřeji tvoje ručičky,
zulíbám milé tvářičky,
ke všemu tomu ještě dím:
Ze srdce hříchů vyhostím!
- 4 Upřímně jich všech lituji,
vše splním, jak zde slibuji.
Na oči shlédni zrosené,
lítostí pravou zmořené —
- 5 ve vroucí, kdy já modlitbě
s důvěrou toužím po Tobě:
Ježíšku, přijdi v srdce mé —
spojení spolu budeme
- 6 poutem té lásky přečistě,
kdy dojdou s Tebou zajisté
v objetí Otce věčného —
do ráje nadehvězdného.

7 Ježíšku — čekám — ke mně pojd
životem bezpečně mne voď —
Tobě se kláním — Tebe žádám,
Tobě žiji i umírám, Amen.

Díkůčinění dítko po sv. přijímání.

C. Růžička.

- 1 Ježíšku, už jsi v srdci mém,
hořícím lásky plamenem!
Nemohu Ti slovy říci
jak velkou mám radost v srdci,
které Ty — věčný Bůh a Pán
jsi zvolil za svůj svatostan.
- 2 Vítám Tě — Králi — Ježíšku,
na trůně ve svém srdíčku,
klaním se Ti — svému Bohu
nejvroucněji jak jen mohu.
- 3 Odevzdávám Ti duši svou,
zachovej mi ji vždy čistou,
aby se Tobě líbila,
hříchů se povždy chránila.
- 4 Mým milovaným rodičům,
příbuzným, sestram, bratříčkům,
žehnej s nebeské výsosti
a obdar hojnou milostí.
- 5 Pomáhej svatému Otcí,
ochraňuj církev svou mocí,
dopřej — ať pohanské děti
křtem dojdou ve Tvé objetí,
ať všichni — velcí i malí —
hodně Tebe přijímají.
- 6 Lidi Tě hříchů mučící
na srdce přiviň trpící,
zprošť trestů bídné zbloudilce,
vysvoboď duše z očiště,
dopřej jim šťastné věčnosti
v nebeské své blaženosti.
- 7 Prosby ty slyš — ó Pane můj,
v životě věrně při mě stůj,
dopřej mi nechat jen Tobě
patřím v každé žití době. Amen.

„Hle, Matka tvá.“

Br. Prokop.

Milé děti, kdybyste přišly kamkoliv, v každé zemi na celém světě najdete obrazy Panny Marie, před nimiž mnoho lidí dosáhlo vyslyšení svých proseb. O tom svědčí často tolik darů, z vděčnosti zavěšených okolo obrazu nebo sochy Matky Boží. Bývají to obyčejně různé šperky, stříbrná nebo zlatá srdce, náramky, řetízky a podobné věci. Vezměte si jen na příklad třeba maličkou kapličku Panny Marie ustavičné pomoci u dominikánů v Olomouci. Však olomucké děti ji jistě znají a jestli snad někdo ne, ať si tam zajde. Obraz, obložený tolika dary, mluví jasně. Nebo zde v Římě u sv. Augustina je jedna velká socha Panny Marie. Ale to byste žasly a spráskly ruce, kdybyste viděly tu spoustu všelijakých šperků ověšených okolo sochy v ohromné šířce a výšce, zdá se mně, že až po strop u vchodu do kostela. Tolik jsem toho ještě nikdy neviděl nikde. Je to Matka Boží s Děťátkem, u níž prosí matky za šťastné zrození svých dětí a za ochranu pro ně v životě. A ten velký počet odznaků vděčnosti svědčí o vyslyšení nesčetných proseb. A když k tomu připočtete ještě tolik vyslyšení skrytých a tajných na celém světě od začátku křesťanství, pak pochopíte, že Panna Maria je naší opravdovou Matkou a že věrně plně svůj úkol.

Milé děti, snad některé z vás již nemají své matičky, necítí její teplé ruky na své hlavě. Vy zcela zvláště potřebujete nové Matky, a tou vám bude Panna Maria. Ale i vy ostatní, které máte to štěstí dívat se do očí své milé maminky pozemské, i vy potřebujete ještě Matičky, která by vás vedla zcela zvláště po cestě k nebi. Hleďte si hluboce vepsat tuto pravdu a nikdy na ni nezapomeňte, že pravý náš život nastane až v nebi. Jestli se na život nebeský nepřipravíme, pak nedosáhneme svého cíle, k němuž nás Bůh ze své lásky povolal. Proto všichni se obraťte na Matičku Boží, jí se zasvěťte, aby vás vedla poutí životem.

Je měsíc máj. Církev sv. jej darovala Královně nebes. Denně tě volá zvonek na večerní pobožnost. Jistě chodíš rád, vždyť kdo by nemiloval májových pobožností tak milých a čistých. Vzpomínám si, jak jsme byli kdysi hrdí na to, že nám pan katecheta dovolil předříkávat u oltáře Panny Marie sv. růženec v květnu, před plným kostelem. Jak jsme se o to předbíhali v celé třídě.

Jistě miluješ svou nebeskou Matičku. A dáš jí také něco? Podívej se, je to krásné, když někdo zdobí obrazy svaté Panny, když dovedná ruka jí vijí kytice a věnce. Ale nezapomeň, milé dítě, na duchovní kytičku, na věneček svého srdce, uvitý a darovaný Matce Páně. Jak to chceš zařídit? Dej vzkličít ve svém srděčku květům ctnosti a pak je svaž v kytku a dej Bohorodičce. Ať tvá kytička je hodně pestrá. Ať jsou v ní krvavé květy lásky k Panně Marii, ať jí zdobí hodně bělostných kalichů nevinnosti a čistoty, nezapomeň na nepatrné, ale něžně vonící fialky skromnosti. Ze všech ctností hleď uvítí svoji kytičku, pokud jen ti to možno. A pak ji předlož

k nohám své nebeské Matičky a zasvěť jí to vše i s celou svou bytostí. Budeš jí milým a bude tě chránit v tvém životě, stane se ti Hvězdou mořskou, která ti bude svítit při tvé plavbě oceánem života.

Když hodiny bijí ...

... Nač myslíte, milé děti, když hodiny někde na blízké věži oznamují vám jasnými údery, kolik je hodin? Bim... bim... bim... zní to šestkrát, sedmkrát ráno, když vás maminka budí ze sladkého sna... a vy si myslíte, že by bylo lepší, kdyby byly o hodinu méně a vy mohly zůstat v posteli ještě aspoň hodinku... O osmé hodině myslíte se strachem na zkoušení, ve dvanáct radostně vstáváte s lavic a myslíte již na domov...

To je všecko „pěkné“, než chtěl bych vás naučiti něčemu jinému, užitečnějšímu. Slíbte již teď, že se tomu naučíte; uvidíte, že budete mít z toho velikou radost nejen vy — ale i Ježíšek, jehož vy tak vroucně milujete! Prozradím vám, že jsem to odkoukal v jednom klášteře, kde jsem přezimoval v zásuvce u stolu jednoho řeholníka... (Nebyl jsem mu za to nevděčným, celou zimu zpíval jsem mu své nejlíbeznější: rc... rc..., zač zase on byl tak vděčný, že po každé přátelsky zaklepal na dno zásuvky...) Našel jsem tam v zásuvce kousek papíru, na němž bylo napsáno dvanáct číslic — dvanáct hodin, a při každé číslici myšlenka, kterou odříkával onen mnich, když hodiny byly. Jsou to kratičké věty, lehko se jim naučíte, ale obsahují v sobě mnoho. Poproste maminku, aby vám vyložila smysl vět, anebo ještě lépe, důstojného pána ve škole.

Když hodiny bijí jednu: Jeden jest Bůh, máš jednu duši, kterou jen jednou můžeš spasit! (Zde se zamysli, co budeš dělati, abys ji spasil...)

Když hodiny bijí dvě: Dvě cesty vedou do věčnosti... (Úzká do nebe a široká do pekla; kterou si zvolíš?)

Když hodiny bijí tři: Zač máš děkovati nejsvětější Trojici? (Že jsi katolíkem, za dobré rodiče, za zdraví atd.)

Když hodiny bijí čtyři: Vzpomeň si na čtyři poslední věci!

Když hodiny bijí pět: Pomysli na pět ran Pána Ježíše, odporuč tam sebe, rodiče, příbuzné atd.

Když hodiny bijí šest: V tuto hodinu bylo dokonáno dílo spásy na kříži!

Když hodiny bijí sedm: Pros neustále za sedmero darů Ducha svatého. (Dar moudrosti, rozumu, rady, síly, vědění...)

Když hodiny bijí osm: Které ti chybí ještě z osmera blahoslavenství? (Blahoslavení chudí duchem, tiší, lkající, lační a žízňiví po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, pokojní...)

Když hodiny bijí devět: Nestal jsi se kamenem úrazu svému bližnímu pro některý z devíti cizích hříchů? (Ke hříchu raditi, jiným kázat hřešiti, ke hříchu jiných svoliti, ponoukati jiné ke hříchu, hřích jiných vychvalovali, ke hříchu jiných mlčeti...)

Když hodiny bijí deset: Jak zachovááš desatero Božích přikázání?

Když hodiny bijí jedenáct: Zda tě nenajde Hospodář z Evangelia zahálejšího a proto nehodného pro království nebeské?

Když hodiny bijí dvanáct: Vzbuď v sobě silnou víru k dvanácti článkům apoštolského vyznání víry a pros sv. apoštoly, aby ti vyprosili dar vytrvalosti... Modlete se i za

II. strýce Červotoče!

Sen o Krvi.

Br. Jiří.

Voda běží řekou, nad řekou běží most a po mostě běhají lidé sem i tam. Most má vysoké, silné pilíře a u nich přenocují v létě za deště tuláci. Neboť někteří lidé mají mnoho domů s četnými světnicemi, někteří však nemají vůbec nic. Všichni však mohou být šťastni. Po krajích mostu běží železná zbradlí; je už staré, pokryté rezem a na jednom místě velmi chatrné. Tak chatrné, že by stačilo silně se opřít a spadneš i se zábradlím do vln. Jak lidé šli, jeden z nich na tomto místě klesl k zemi. Začalo se okolo něho dělat klubko lidí, rostlo a rostlo; všichni stáli a dívali se na trpícího ubožáka na zemi: byl to ošumělý muž. Šaty i boty měl zaprášené, asi byl na cestě někam, snad daleko, nikdo nemohl říci — ruce i tvář byly vyhublé a bledé a mluvily o veliké bídě; vrásky a ostré rysy ukazovaly, že člověk má velikou bolest. Omdlel únavou. Jedna ruka svírala chatrné zábradlí, jako by si chtěla otevřít cestu tam dolů — druhá byla pod hlavou, jako by chtěla učinit, aby země nebyla tak tvrdá; a nikdo mu nepomohl. Jeden byl nejmilosrdnější a zavolal záchrannou stanici. Přijela. Z vozu vystoupil lékař, skláněl se chvíli nad člověkem, který zemdlel na cestě, a pak řekl jakoby k sobě, protože on a zástup si byli cizí: „Vysilení hladem a únavou, není krve.“ A ohmatává tepnu, dodal: „Snad by mu pomohla okamžitá transfuse* krve.“ A jeho oči zabloudily do zástupu; ale lid stál a díval se. Nosiči vložili člověka do vozu a chystali se k odjezdu. Vtom se odtrhl jeden od zástupu, smekl před lékařem a řekl s úsměvem: „Dovolíte-li, pojeďu s vámi.“ Lékař udiveně pokynul na souhlas. Člověk, který se přihlásil, aby svou krví zachránil ubožáka, byl mladý, silný muž, oblečený bohatě a elegantně. Vstoupil, vůz odejel, lidé se rozešli a místo zůstalo prázdné.

*

Operační sál je tiché místo, kde lidé obyčejně hovoří tlumeně a očima. Všecko je bílé a čisté: stěny, okna, přístroje, i lidé, chodící neslyšitelně okolo nich. Lidé mají úctu k místu, odkud každý odchází domů: ať už se vrací uzdraven na několik roků na místa, kde žijí jeho drazí, do svého denního života, ať už se vrací, snad uzdra-

¹ Transfuse krve je možnost dáti krev jinému. Lidská krev se rozděluje na 4 stupně. První stupeň může přijmouti všechny 4 stupně, ale dáti jen prvnímu. Čtvrtý stupeň může dáti všem krev, přijmouti však jen krev čtvrtého stupně. Jinak by nastala smrt.

ven, snad ne, navždy na místa, ze kterých sem přišel na začátku — k Otcí. Čisté a bílé jsou i dva operační stoly a na nich na každém člověk. Jeden je bledý a neznámý, druhý je svěží a usměvavý. Transfúze krve — nic víc. Oběma obnažili paže. Oběma nasadili pevně přístroj na žílu v záloktí. A oběma ji probodli: stroj se rozezpíval, práce se začala: lidé se dívali: krev přebíhala trubičkami z těla do těla a nalezený člověk (neboť on to byl) otvíral oči k novému životu. Tvář toho, jenž se obětoval, bledla, rty dostávaly podivnou barvu, nos se ostře rýsoval a zdálo se, že každým okamžikem stárne o deset let. Pak lékař pokynul a věc byla hotova.

*

Voda běží řekou, nad řekou běží most a po mostě běhají lidé. Po krajích mostu běží železné zábradlí; je už staré a chatrné, tak chatrné, že by stačilo silně se opřít a spadneš i se zábradlím do vln. Jak lidé šli, na tomto místě vrazili do sebe dva: jeden z nich klesl k zemi a druhý na zábradlí a se zábradlím do řeky. Začalo se okolo dělat klubko lidí, rostlo a rostlo. Stáli a dívali se: na muže na zemi; byl ošumělý, ale vypadal zdravý a silný — snad někam šel, nikdo to nemohl říci — vrásky a ostré rysy ukazovaly, že ten člověk má hlubokou bolest. Vstal a vytřeštěnými očima hleděl na rybáře, kteří úsilně hledali dlouhými háky ve vlnách. Konečně ho našli. Ale už bylo všechno úsilí marné. Byl mrtvý. Jeden ze zástupu byl milosrdný a zavolal vůz z nemocnice. Přijel. Vystoupil lékař, skláněl se chvíli nad nebožtíkem a ohmatáváje tepnu, řekl: „Konec. Nepomůže už nic.“

Vzpřimil se a podíval se pojednou na mrtvého pozorněji. Byl to mladý, silný muž, oblečený bohatě a elegantně. Tváře měl poněkud bledé. Nosiči vložili mrtvolu do vozu a chystali se k odjezdu. Vtom se odtrhl jeden ze zástupu a řekl lékaři drsně: „Já jsem to udělal. Pojedu s vámi.“

Byl to ten, který povstal se země. Lékař ustrnul. Neboť poznal člověka, kterého před nedávnem našli na cestě umírajícího, kterého muž, právě utonulý, zachránil vlastní krví; a oba dnes byli propuštěni z léčení. A teď tu byli oba zase spolu; ale jak!

„To je neštěstí, příteli,“ vyklouzlo z lékařových úst.

„Není. Chtěl jsem to. Protože jsem špatný, nenáviděl jsem ho, že se za mne obětoval, sledoval jsem ho až sem a tady se to stalo.“

„Budete odsouzen.“

„Spravedlivě,“ řekl člověk a vstoupil do vozu. Vůz odejel, lidé se rozešli a místo zůstalo prázdné.

(Pokračování.)

Strýc Všudybyl jede na pout.

Pokračování.

Kliment chce býtí svatým!

Není to nic divného ani nesprávného, milé děti, chtítí, abychom byli svatí! Svatí musíme býtí, máme-li se líbití Pánu Bohu a má-li se nám

jednou otevřítí nebe. A musíme také chtít, abychom se svatými stali, neboť kdo nechtěl, ještě se svatým nestal. Kliment svatým chtěl být a proto se s pomocí Boží také svatým stal. Povím vám tajemství jeho vítězství.

Nebudu vám, milé děti, vykládat ze široka, kterak se člověk stane a zůstane svatým, podívejte se do katechismu, dovíte se to tam. Jenom několik obrázků ze života svatého Klimenta vám povím, abyste poznaly, jak svatý člověk jedná a myslí.

Brzy po vysvěcení na kněze byl svatý Kliment poslán do Varšavy i s přítelem Hýblem. Ve Varšavě pracovali všemi způsoby velmi horlivě pro spásu lidí. Jako jeden prostředek pro čest Boží a dobro lidí založil svatý Kliment také pro chudé děti školu a sirotčinec. Peníze na udržování školy a sirotčince chodíval svatý Kliment vyžebrať. Jednou prosil v hostinci o dar boháče, který nebyl zrovna jemný a uznalý; když mu světec pověděl prosbu, osopil se na něj: „Co ty, jeden, když chceš mít slávu, tož si ji zaplať, já se budu díř na jakési otrhance! Tu máš!“ a plivl svatému Klimentovi do obličeje. Hosté ztrnuli, taková urážka! Ale svatý Kliment utřel poplivaný obličej a praví boháči: „To jste, pane, dal mně, ale nyní tedy něco dejte mým chudákům!“ A dostal almužnu i odprošení za urážku.

Hledal doopravdy slávu? Od polského krále byl vyznamenán velikým řádem, ale nikdo o tom nevěděl, teprve po smrti svatého Klimenta našli řád v jeho pozůstalosti. Když se po letech vrátil do Vídně, dal se neohroženě do zápasu s rozmařilým a nekřesťanským způsobem života, který všude panoval po velikých napoleonských válkách. Místo slávy získal nepřátel a ti dosáhli toho, že byl z Rakouska vypovězen, nevystoupí-li z řádu redemptoristů, ale sám arcibiskup vídeňský se jej zastal a císař odvolal toto vypovězení a svatý Kliment si měl vyvoliti nějakou milost. Oč žádal? O slávu? Ani pomyšlení, ale aby bylo dovoleno řádu redemptoristů usaditi se také v Rakousku; císař vyslyšel jeho prosbu. Nebýt sv. Klimenta, kdo ví, zda by také u nás byli řeholníci redemptoristé, kteří i v našem národě vykonali již mnoho dobrého.

Co činíval nejraději a stále? Modlil se; říkával, že jde nejraději zaopatřovat hodně daleko, co by se aspoň mohl pomodlit celý růženec za nemocného. Tak měl rád nebohé lidi, chudé i bohaté, nešťastné i hříšníky. Uměl za ně prositi Pána Boha. Jednou se blížil smrti jeden zatvrzelý hříšník a žádná slova napomenutí nepomáhala. Šel sv. Kliment do kostela a dlouho se modlil za jeho obrácení, nakonec pravil Otcí nebeskému: „Otče, dej mi jeho duši, jestli mi ji nedáš, půjdu ještě prosit Matičku Spasitele, Pannu Marii!“ Tak důvěřoval v přímluvu Panny Marie.

Ale když bylo potřeba, dovedl také být přísný. Jednou se mu zpovídala jedna domýšlivá paní a místo vyznání hříchů se vynášela, jak je hodná. Svatý Kliment ji na to povídá: „No, to jste již tak svatá, že bychom vedle vás měli rozžehnouti svíčky!“ A zavolal na kostelníka a poroučel mu: „Ondřeji, abyste tuto paní hned postavil za živa na oltář, je docela svatá!“ Jednou jej také zavolali k těžce nemocnému člověkoví, aby jej zaopatřil. Avšak nemocný se hrubě osopil na svatého

Klimenta a vyháněl jej z pokoje. Svatý Kliment poslechl, odcházel, ale mezi dveřmi zůstal stát. „Nač ještě čekáte, co už nejste pryč?“ hněval se nemocný. „Víte, pane, už jsem viděl umírat mnoho dobrých lidí a zbožných a dnes bych rád také viděl smrt člověka, který se sám vrhá do věčného zavržení!“ Tato odpověď zatvzrelce překvapila, pohnula jeho srdcem; odprosil svatého Klimenta, přijal svátosti a šťastně umřel.

Od malička až do smrti vždy svatý Kliment žil a pracoval jen pro slávu Boží; pracoval a dobrý příklad dával. Kde by tenkrát bylo Vídeňákům přišlo na mysl modlití se venku na ulici, když zvonilo Anděl Páně. Svatý Kliment šel na procházku se svými žáky, na ulici s nimi hlasitě mluvil o svaté víře a o křesťanském životě, a když zvonili Anděl Páně, všichni smekli a modlili se venku i na nejživějších místech.

Z lásky k Pánu Bohu a pro spásu duší obětoval svatý Kliment i své zdraví. Denně sedával dlouho ve zpovědnici, aby nikdo, kdo se u něho chtěl zpovídati, nešel nadarmo. Následkem toho na něj přišla bolestná nemoc, která jej dlouho trápila a až do hrobu přivedla. Svatý Kliment se však nepoddal, když bolestmi nevydržel sedět, zpovídal stoje, ale tak, aby nikdo nic nepozoroval. Byl již těžce nemocen, když přišla z Říma zpráva, že tam zemřela kněžna Jablonovská, která byla velikou přítelkyní řehole redemptoristů. Příbuzní kněžny prosili svatého Klimenta, aby za zemřelou sloužil zádušní mši svatou; jak by mohl svatý Kliment odepřít! Ještě se pěšky dovedl do kostela, ale mši svatou dokončil jen s největším vynaložením uhasínajících sil. Byla to jeho poslední mše svatá. Domů jej odvezli na kočáře, uložili na lůžko a víc již svatý Kliment nevstal. Bolesti přibývalo, tělo pomalu odumíralo. Dne 15. března v noci naposledy ještě přijal na cestu do věčnosti Tělo Páně. K ránu toho dne se probudil, zasmál se šťastně jako dítě a zaseptal naposled slova, která se od dětství denně modlival:

„Všechno k Boží cti,
pro větší čest a chválu Boží pracovati chci!“

Když zvonili Anděl Páně, znovu se probudil a prosil přítomné přátele: „Modlete se Anděl Páně, zvoní!“ a při modlitbě Anděl Páně odešel do ráje, dne 15. března r. 1820.

Brána nebeská se před ním hned otevřela; a víte, děti, jakým klíčem ji sv. Kliment otevřel? Vždycky pro něj platilo: „V š e c h n o k B o ž í c t i !“ Chceš, aby se ti také otevřela brána nebe, až půjdeš i ty na věčnost? Uč se u svatého Klimenta, našeho krajana a svatého ochránce i přímluvce v nebesích; a pros jej, aby i tebe naučil vždy činit všechno k Boží cti!

Strýc Všudybyl měl živý sen. Zdálo se mu, že všichni malí i velcí dlužníci předplatného za „Pán přichází“ utíkali, co jim nohy stačily, aby honem zaplatili, co jsou dlužni. Kdyby se to aspoň stalo skutkem, to by se jinak jelo strýčkovi Všudybylovi na pout!

Jaké děti má Ježíšek rád? Přečti si pěknou knížečku o „Malé Emě od nejsvětější Svátosti“, která byla miláčkem Pána Ježíše, a dovíš se. U malé Emy se také můžeš učit, kterak si získáš lásku Pána Ježíše. Knížečka stojí 2 Kč a vydaly ji Školské sestry O. S. F. na Královských Vinohradech.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík

Tiskem Lidových závodů tiskatelských a nakladatelských v Olomouci

ROČNÍK 20.

ČERVEN 1933.

ČÍSLO 10.

S Bohem konej každé dílo.

Životní pojištění . . .

Stalo se to před velikonoce. Jel jsem vlakem. Bylo všude přeplněno . . . Každý spěchal domů, aby v kruhu svých drahých ztrávil tento svátek radosti a slávy; svátek vítězství Dobra nad Zlem. Nejvíce však bylo studentů, kteří opouštěli na několik dní dusivé třídy škol . . . Ve vozu, ve kterém jsem seděl, byl nějaký agent jisté pojišťovny, a přesvědčivými slovy řečnil . . . o pozeňané činnosti pojišťoven a o významu dáti se pojistiti na život . . . „Velevázení“ — řekl mimo jiné — „každodenní život je pln nebezpečí. Nikdy nevíme, kdy nás může potkatí osudné neštěstí, a neúprosný osud za vteřinu může vyrvatí starostlivého otce z rodiny a ubohé sirotky postaviti do zoufalé bídy . . . Zde chce pomáhati nezištně pojišťovna . . . Nemůžeme se síce vyhnouti osudu, než alespoň usilujeme o to, abychom odpomohli naprosté bídě svých drahých . . .“

Takto řečnil a ještě vybranějšími slovy. Každý napjatě poslouchal a někteří již vážně prikyvovali. Přiznám se, i já jsem sklonil hlavu a zamyslel se nad vážností života . . . Věru, byl by nerozumným ten, kdo by si zahrával nerozumně se svými dny! Kdo ví, který bude pro něj oním osudným dnem? Byl jsem stvořen, abych žil! Toto je mým určením! K tomu slouží mé tělo s celou spleť ústrojů, hýbaných duší. Než tím ještě není konec! To je jenom část mého života, život přirozený. Z Boží milosti mám ještě jiný život, jiné schopnosti vzrůstu a činnosti . . . Je to nadpřirozený život duše, v němž se spojuje Bůh s duší lidskou svazkem nevýslovným. Tím ji povyšuje nad svou přirozenost a dělá ji schopnou k božským činům. Tak se stává životem člověka On sám, duší duše lidské. Oč vzácnější je tento život, život v neustálém patření na Boha, život, jenž trvá věčně . . . Díval jsem se smutně po lidech v myšlení, že pokud se derou o každou minutu tohoto pozemského života, jenž jest jenom přípravou na onen věčně trvajícím, o pozemské štěstí, zapomínají si pojistiti život nehynoucí, věčné blaho . . .

Ale zmýlil jsem se . . . U jednoho okna seděl malý gymnasista se svou matkou; jel domů i on na velikonoční prázdniny . . . Když onen řečník dokončil svou říkanku o důležitosti životního pojištění, naklonil se k matce a řekl jí septem: „Maminko, já jsem již udělal životní pojištění.“ — „Opravdu?“, táže se udivená matka. „Opravdu“ — odpovídá malý studentík — „ale ne takové, o jakém mluvil zde tento pán! Učili jsme se ve škole, že cílem našeho života je věčné blaho a že si to můžeme zajistiti . . . Maminko, vždyť tys mi vyprávěla, že Pán Ježíš zjevil sv. Marketě Alacoque příslibení svého nejsvětějšího Srdce, mezi nimiž je i zajištění věčného života . . . Sama jsi mi řekla, když jsi mě vypravila do města na studii, že nejsvětější Srdce Ježíšovo přislubuje všem, kteří po devět měsíců každý první pátek přistupují ke svatému přijímání, že jim udělí milost vytrvalosti až do konce života, že přispěje jim ku pomoci v hodinu smrti a že se jim dostane svatých svátostí umírajících . . .“

. . . Nezapomněl jsem na tvá slova, drahá maminko, a přijal jsem po každé Ježíše do svého srdce. Proto doufám, že i On mě přijal do svého

nejsvětějšího Srdce. Nemám se již čeho báti, nemůže mne potkat žádná nebezpečí, vždyť mám zajištěný věčný život...!"

Nevím, co mluvil dále, neboť jsem musil vystoupiti... a nyní spěchám vám to sdělití, milé děti, s přáním, abyste se daly pojistiti i vy u přesvatého Srdce Ježíšova; abyste se svěřily, svůj věčný život, věčné štěstí, své drahé a též i II. s t r ý c e Č e r v o t o č e do ochrany nejsvětějšího Srdce, jehož svátek se slaví letos dne 23. června.

U svatého Otce.

(Místo pouti do Říma.)

Br. Prokop.

Konečně jsme tedy uviděli živého svatého Otce. Kdybych se touto věcí chlubil někomu z vás, jistě bych viděl ve vašich očkách tajenou otázku, jak asi vypadá svatý Otec. Nebudu lakomý a povím vám to, neboť dětskému srdcečku se nejlépe vykládá, vždyť ono je tak vnímavé a nemusíme se bát, že si o nás něco zlého myslí.

Jednou jsme se tedy vydali na cestu do Vatikánu. Býti v Římě a nevidět svatého Otce, to by byla hanba, vždyť svatý Otec si za to nedá platit ani halěre a chodí navštěvovat každý den ovečky svého stáda. Došli jsme na prostrané náměstí svatého Petra. Pak jsme zamířili k tak zvané Bronzové bráně. Vkročili jsme na rozsáhlé chodby vatikánského paláce, kdež se všude pohybovala papežská stráž, muži to odění v pestrý stejnokroj a ozbrojení zbraněmi staršího rázu. Octli jsme se před velkým sálem. Tam na chodbě stál červeně oděný pán a podle vstupních lístků třídil množící se lid. Byli jsme zařazeni do onoho přijímacího sálu. Tam už kol dokola seděli muži, ženy i dívky a vesele hovořili. Bylo tam vidět malé, velké, duchovní i světské lidi; někteří z nich snad byli z daleka, poutníci, jiní Římané nebo z okolí. Tam stála řada bohoslovců, jinde zase členové kláštera, na jednom místě vynikaly mezi světskými lidmi sestřičky. Ti všichni měli jeden cíl jako my: uvidět živého svatého Otce.

Když se blížila chvíle, kdy měl přejíti sálem náměstek Kristův, tu onen pán, přitloustlý a červeně oděný, dělal pořádek. Obcházel všechny a dával jim naučení, jak se mají chovat. Hovor umlkal. Jen ještě ženy ustrašeně se dotazovaly onoho pána, jak to mají zaříditi, aby jim byly posvěceny svatým Otcem různé věci: růžence, obrázky, památky. Onen pán, rozplývající se v červeni, je klidně a rázně utišil jedinou větou: „Nic nemějte strachu, když svatý Otec požehná, tak je všechno požehnáno.“ Brzo nato přešel sálem nějaký muž, po bílu oděný ve světský oděv, a s ním paní, rovněž nezvykle oblečená. Snad to byl turecký paša se svou manželkou, kteří odcházeli od svatého Otce.

Vtom onen červený pán kývá: všichni na kolena! Nastává ticho jako v hrobě. Mohl bys slyšet tlukot srdce jednoho každého z těchto lidí, jejichž oči jako by zkameněly v jedinou otázku: jak bude vypadat svatý Otec. Už je tu. Ukáže se bílá postava velebněze. Nechceš věřiti, zdá se ti to jako zjevení nebes. Mlčky, doprovázen jsa stráží, kráčí

sálem Pastýř a dává ovečkám ruku k políbení. Bylo vidět tu vroucnost, s jakou libaly duše ruku nástupce svatého Petra. Hluboké mlčení takřka mluvilo svou posvátností a nepřerušeností. A přece ne. Porušil je sám svatý Otec, když uviděl dítky. Nejen že jim dal ruku k políbení, ale zvláště je pohladil a požehnal křížkem na čelo a chlapců se ptal odkud jsou. Tam jedna maličká dívenka, cele bíle oděná jako družička, ani tomu nechtěla věřit, když citila na své kadeřavé hlavičce dobrou ruku svatého Otce a když se na ni podívaly jeho otcovské oči. Přešel, jako kdysi svatý Petr. Na konci sálu se zastavil a požehnal slavnostně všem.

Nynější svatý Otec Pius XI. je 76 roků stár. Ale je velmi svěží a při síle. Hlavně ve tváři se zračí veliká dobrota — ale také starosti a známky veliké práce. Ale to jsou vše věci méně důležité. Je jisto, že kdyby na tom místě stál muž ještě v nejlepším věku nebo shrbený stařec, že by to bylo jedno a totéž. Co činí svatého Otce posvátným, je jeho moc. To je ten, jenž svazuje a rozvazuje tak, že to má účinek až v nebi. Na něm stojí Církev. On je to, jenž pase beránky i ovečky Ježíše Krista. Tak se musíme dívat na svatého Otce. U něho mizí jeho osobní přednosti nebo lidské nedostatky, on je obestřen svatozáří veliké moci, před ním i moc největšího krále pozemského je jako „nebe a dudy“, jak se říká lidově. Tu pochopíme, jak a proč se máme za něho modlití — tak jako jsme povinni se modlit za rodiče a dobrodince. Když někdy budete čísti nebo vám někdo bude vykládat o špatných papežích, tak si řekněte, že to s tím nemá co dělat. Za prvé, několik špatných nejsou všichni, a za druhé, i když může papež pochybit sám u sebe, přece nemůže uvést v blud Církev, neboť Duch svatý ho před tím chrání. A to je hlavní u papeže. Tak se musíme na něho dívat, chceme-li ho vidět správně.

Budte ujištěni, že svatý Otec je naším pravým otcem. Ač má nejvyšší moc, nemyslete si, že žije v pohodlí. Kdo se více napracuje, nastará, unaví návštěvami, než právě svatý Otec? My mu budme za to vděční a pomodleme se za něho a děkujme za to Bohu, jenž dal tak velikou moc lidem.

Sen o Krvi.

Br. Jiří.

(Dokončení.)

Zdeněk, Máníčka a Anička zůstali tiše nad otevřenou knihou. Dnes měli sv. zpověď, celá škola společně a dobrý pan farář jim po ní půjčil knihu s různými příběhy. Tento byl o vděčnosti. Dnes je sobota, zítra neděle, sv. přijímání a prázdnost, proto není práce s přípravou do školy. Mohli by ještě čísti, ale je jim po tomto příběhu divně u srdce. Zavřeli knihu a rozešli se.

V noci měl Zdeněk divný sen:

Člověk, který klesl únavou na cestě, to byl on sám. Lékař, který ho prohlížel, byl pan farář, a také mu řekl, že ho zachráni jenom něčí krev. Prohlížel ho dlouho a dlouho. Nikdo se nehlásil. A když

se přihlásil tatínek, nepomohlo to, ač mu neřekli, proč. Ani maminka, ani Mánička, ani Anička, ani jejich kočky, ani krev psa Ořecha, který smutně vrtěl ocasem, když to vše viděl. Pak ho odnesli do nemocnice, a ta nemocnice, to byl jejich kostel. Jeden operační stůl byl stupeň oltáře; a byl tam ještě jeden a to byl oltář. Všude bylo ticho a světlo. A na oltáři byl kdosi položen a Zdeněkovi řekli, že jenom jeho krev ho zachrání. A Zdeněk byl velice, velice rád, že nemusí umřít. Ohlédl se a uviděl, že jich čeká jako on ještě velice mnoho. Začal se bát, že bude krve málo a že snad nepostaví. Ale ten, jenž byl na oltáři, se usmál, a zak začala téci krev: Ze srdce, z rukou a z nohou. Všichni byli zachráněni a lékař říkal, že krve by stačilo ještě pro celý svět. Také nástroje Zdeněk viděl: klavíro, korunu z trní, hřeby, kopí a kříž. A mnoho jiných, podivných věcí. A když bylo uzdravení hotovo, dal jim ten, jenž se obětoval, i své tělo; a Zdeněk slyšel, jak říká lékaři, že proto to dělá, aby prý měli všichni dosti sil na cestu. Zdeněk při tom v mysli měřil délku cesty od domu ke kostelu a myslel, že by se to dalo snadno ujít, ale neříkal nic. Poslechl a bylo mu dobře.

Když je maminka ráno strojila k sv. přijímání, vyprávěl Zdeněk svůj sen. Maminka neříkala nic, teprve až za chvíli dodala: „Pamatuj si to dobře.“

Mánička i Anička seděly poloustrojené na židli, houpaly ve vzduchu nožkami a obě zdlouha říkaly: „Hm — to je — hm — to je —“ ale dál už nevěděly nic. Zdeněk se jim nesmál jak obyčejně. A za chvíli šli do kostela na sv. přijímání. A Zdeněk tam nyní prožíval skutečně sen o Boží Krevi a Božím Těle.

Když byl s maminkou sám, pošeptal jí, že je rád, že jeho sen neskončil jako ten příběh a že je mu velice líto, že se nepodíval na tvář člověka na oltáři, aby ho mohl při setkání poznat a poděkovat. A prosil maminku o radu, jak to udělat, aby mu nikdy neublížil. Maminka se chvílku rozmýšlela, a potom řekla, že bude nejlépe, když se bude ke všem lidem chovat tak, jak by se choval k svému zachránci. Nemusí se pak vůbec bát, že by mu ublížil, kdyby se někdy opravdu setkali, i nevědomky.

Co pověděly Anežce knoflíky u kabátu.

Ze zápisků strýčka Červotoče.

Kdo je Anežka? Taková školačka jako každá z vás, mé malé čtenářky; chodí do obecné školy a chystá se k první svaté zpovědi, potom půjde i k prvnímu sv. přijímání. Je hodná, jenom občas jí potrápí parádovitost a umíněnost, ale od té doby, co jim velebný pán pravil, že Pán Ježíš se necítí doma v srdci pyšném, a pyšným že je srdce dítěte, které se rádo parádí a srdce umíněné, Anežka se všemi silami přičiňuje, aby byla skromnou a ústupnou. Už nechce ty nejpěknější šaty, už přestala zlostně dupat a mračit se, když není něco po její vůli. Ráda se učí, jen to jí bolí, že občas jako by se rozumek zavřel a ne a ne

někdy přijít něčemu na kloub a vpravit do hlavičky. Ale paní učitelka ví, že Anežka jest snaživá a pilná a proto jí ráda znovu vysvětlí, čemu nerozuměla, nebo při známkování ocení také její píli. A tak ještě Anežku nepotkala na vysvědčení ani trojka.

A dnes má zase takový smutný den. Učí se o vyznání hříchů ve svaté zpovědi. Pořád přemýšlí, proč je při zpovědi pověděti znovu všechny hříchů z takové zpovědi, v níž někdo vynechal těžký hřích vlastní vinou. V katechismu jest doslova napsáno: Neplatná zpověď se napravuje novou zpovědí; v té má kající pověděti všechny těžké hříchů od poslední zpovědi platné! Naučit se tomu nazpamět, to by Anežce šlo, ale když velebný pán nebývá spokojený s odříkáním katechismu, vždycky se ještě něco ptá trochu jinak, aby věděl, jestli děti učení dobře rozuměly. A tu právě Anežka nemůže přijít na to, jak to, že se musí znovu pověděti všechny těžké hříchů i kdyby již byly pověděny. Přemýšlí, přemýšlí, ale pořád nadarmo. Hořce lituje, že chvilku zapomněla dávat pozor zrovna v tu chvíli, když to velebný pán vysvětloval.

Přemýšlí pět minut, čtvrt hodiny, stále nadarmo. Nic nepomůže, musí nechat učení a jít se otázat sousedových Františky. Co myšlenka, to čin. Vstane od učení, jde k věšáku a obléká si kabátek, venku je ošklivé počasí. I při oblékání myslí na záhadu, kterou nemůže rozluštit, a podle toho byla ustrojena — přepnula se o knoflík. Tak jí naspodu zbývala dírka knoflíková a nahoře opět nadbýval knoflík . . . Je to práce, zas se musí celá rozepínat! A nešlo by to nějak zařídit bez rozpínání? Přemýšlí, zkoumá, zkouší, ale dělej co dělej, nic nenadělaš, jak vynecháš jeden knoflík, musíš potom všechny knoflíky znovu rozpínat a zapínat . . .

A tu Anežce svitlo v hlavě! Tak je tomu i s vyznáním hříchů! Milost svátosti pokání je podobna novému rouchu, které nám Pán Bůh dává, abychom zase byli hodnými dětmi Božími. A toto roucho nutno dobře obléknout a pořádně zapnout proti nepohodě tří nepřátel: těla, světa a ďábla. Roucho milosti ve svátosti pokání se jakoby zapíná vyznáním všech těžkých hříchů. A když někdo by jeden jedinký těžký hřích svou vinou vynechal, nemá šat milosti v pořádku a proto musí znovu přepnout všechny knoflíky, to jest, musí znovu při nejbližší svaté zpovědi povědět všechny těžké hříchů ze zpovědi neplatné. A potom teprve má roucho milosti v pořádku a může jíti k nejvzácnější hostině, k svatému přijímání.

Myslím, že anděl strážný to vnukl Anežce. A Anežka se ve škole zrovna trásla, aby se jí pan katecheta otázal právě na tuto těžkost. S jakou radostí panu katechetovi před celou třídou vysvětlovala, jak to přijde, že musíme vyznat znovu všechny těžké hříchů z neplatné zpovědi, jako musíme znovu přepínat všechny knoflíky na špatně zapnutém kabátku.

Ve škole v lavici byl náhodou ten den na návštěvě bratránek červotoč, ten to slyšel a onehdy mi to vyprávěl a nakonec řekl, že by tuze rád, kdybych vám, milé děti, napsal, jak Anežku učily i knoflíky.

Strýc Všudybyl jede na pout.

Pokračování.

Nastávají, milé děti, prázdniny, budete odpočívat a dopřejte tedy i vašemu strýci Všudybylovi, aby mohl trochu vydechnout, než se zase příštím rokem vydá dále na pout. Nepřemýšlejte o tom, kudy pojedeme po prázdninách, přijde čas, že se zas vydáme dále. Nyní se musíme na prázdniny rozloučit. Mezi přáteli bývá zvykem, že si na rozloučnou dávají dáreček, také já vám chci dát dvě věci:

První bude jeden mžikový obrázeček, smutný, ale velice poučný, jež mi

vyprávěla kaluž krve na silnici.

Bylo to letos, krásné májové ráno. Strýc Všudybyl jel na kole po silnici pěknou dědinou. Silnice se svítila jako zrcadlo, jen na jednom místě temně hleděla kalužina krve. Co se stalo? Maminka Kuželova vždycky říkávala malému Františkovi: „Františku, nechoď nikdy od kraje na silnici, neboť se na silnici, ani si tam nehrej! Mohlo by tě přejet auto! A když přecházíš silnici, dobře se napřed podívej na obě strany!“ František přikývl a poslouchal, jenom že občas zapomněl na mamčinu výstrahu. Jednou zase zapomněl; poslal^a jej paní sousedka ke kupci pro cosi a ještě mu připomínala: „Františku, dej pozor, jdi při kraji silnice!“ František však už neslyšel, jej, to se prožene na koloběžce! Ujížděl až se za ním prášilo, ještě si pochvaloval. Tak ani auto neuhání! A jak teprve by se jelo po prostředku silnice! Zkusím aspoň kousek na prostředek!“ Zapomněl, zapomněl... Ještě jej maminka zahlédla a zavolala, ale již bylo pozdě... Jel vůz, hrčel a František neslyšel supět rychlé auto. Najednou jenom zavolání a František již dopadl velikým obloukem na tvrdou silnici. Už ani nedýchl, jenom z hlavičky, kterou tatínek tak rád hladil, tekla teplá krev.

Co bylo dál? Jenom smutek a pláč a malá Mařenka, sestřička Františkova, nadarmo volala: „Františku, vstaň, vstaň, tatíček přijel.“ Byl pohřeb, v máji kladli do hrobečku Františka, který jen chvíli zapomněl na slova tatínkova a mamčinina.

Máme každý anděla strážce, ale nesmíme proto, mé děti, zapomínat na opatrnost. Nejsou u nás dravé šelmy, ale kolik neopatrných dětí zahyne pod koly aut, byciklů a vozů nebo ve vodě při koupání! Buďte opatrní a prostě svého anděla strážce vždy a zvláště o prázdninách, aby vždycky zaklepal hodně silně na vaše srdcečka, káby bújnost a neopatrnost vás sváděla do nebezpečí těla i duše, abychom se po prázdninách zase všeci ve zdraví, dá-li Pán Bůh, shledali. Neboť strýc Všudybyl pro vás něco chystá, a to jest ten druhý dárek:

Hned po prázdninách miní strýc Všudybyl
vypsat soutěž.

Už dvakrát byla v „Pán přichází“; letos byl strýc Všudybyl příliš často na toulkách a proto se na vás chystá až po prázdninách. Co mu

povíte? Kdo ví, co ještě prázdniny nepřinesou, ale uvažujte přes prázdniny na příklad o tom, co se ti nejvíc líbí ve vašem kostele a proč se ti to tolik líbí? Uvažujte dále, jestli dobré a zbožné dítě by vynechalo jedinkou neděli o prázdninách mši svatou a proč ne!? A také hledej, kterého spolužáka nebo spolužačku získáš za nového odběratele „Pán přichází“ a kolik jich získáš? Strýc Všudybyl totiž miní dáti dárky jenom těm, kteří „Pán přichází“ také rozšiřují, neboť i tak dobrý přítel dětí jako „Pán přichází“ potřebuje nových odběratel! Tož, číňte se a vzpomínejte

na svého strýce Všudybyla,
jenž vám všem přeje šťastné prázdniny pod ochranou
anděla strážce.

Zrnečka pro mladá srdečka.

*Bůh nás živí, potěšuje,
všecko dobré uděluje!*

*Z divoké radosti
bývají žalosti.*

*

*

*Kdo hledí pořádku,
nepřijde do zmatku.*

*Příznivý má přízeň,
závistivý trýzeň.*

*

*

*Chceš-li dostat odpuštění,
pamatuj na polepšení.*

*Co se ti káže, neptej se proč?
raději k práci hned se zatoč!*

*

*

*Má-li ti kdo věřiti,
pravdu musíš mluvit.*

*Bez Božího požehnání
marné každé počínání.*

Ze zapomenutých veršů přítele dítek P. K. A. Vinařického vybral strýček Čer-
votoč.

Pro měsíc červen doporučujeme svým milým čtenářům Životopis sv. Markety Alacoque, první ctitelky a šířitelky úcty k Božskému Srdci Páně, za Kč 10.—, pohlednice Srdce Páně se sv. Marketou po 40 hal., Důvěrnou nověnu k Bož. Srdci za 20 hal., Smírnou modlitbu za 30 hal., obraz Božského Srdce Páně podle orig. prof. Dítěte (60 krát 40) za Kč 30.—. Vše vydaly Školské sestry O. S. F., Praha XII., Korunní 4, které objednávky ochotně vyřídí.

Poslední číslo nese poslední prosbu:

Zaplatte doplatné za uplynulý — a kde třeba také za dřívější — rok. Nemůžete mít opravdu pěkné prázdniny, když vás bude tížit vědomí, že ještě není zapláceno za „Pán přichází“! Vyslyšte naše letos poslední volání!

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.